

บทที่ ๕

กลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นจากนิยายสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕

กลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของงานเขียนประเภทบันเทิงคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานเขียนเรื่องสั้น ซึ่งมีการจำกัดความยาวของเรื่อง ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการกำหนดกลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้น จึงจะสามารถนำเสนอแง่มุมของเรื่องได้อย่างไม่สับสน เพราะจะต้องดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องอย่างใจจดใจจ่ออยู่เสมอ ดังนั้นกลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้น จึงเป็นเทคนิคและศิลปะที่แสดงให้เห็นถึงฝีมือของนักเขียนว่าจะสามารถถ่ายทอดเรื่องราวได้เหมาะสมและน่าสนใจเพียงใด

จากการศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นจากนิยายสารรายสัปดาห์
ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นตามประเด็นต่อไปนี้

๑. กลวิธีการดำเนินเรื่อง

๑.๑ กลวิธีดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน คือ เริ่มตั้งแต่ตัวละครเกิด เติบโต เป็นหนุ่มสาวจนกระทั่งแก่และถึงแก่กรรม

๑.๒ กลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง คือ เล่าเรื่องเหตุการณ์ในตอนท้าย เพื่อให้เกิดความสงสัยก่อนและจึงเล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนกระทั่งจบ

๑.๓ กลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา คือ จะเริ่มเรื่องจากตอนใดก่อนก็ได้ เช่น กล่าวถึงปัจจุบันก่อนแล้วจึงย้อนอดีต แล้วย้อนกลับมาที่ปัจจุบันอีกครั้งหรือเล่าเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่กันสลับไปมา เป็นต้น

๒. กลวิธีการนำเสนอหรือมุมมองของการเล่าเรื่อง (Point of View)

๒.๑ กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ คือ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑ เช่น ข้าพเจ้า ผม ฉัน กู หรือ ข้า เป็นต้น ผู้เล่าเรื่องชนิดนี้สามารถเล่าได้เฉพาะความรู้สึกนึกคิดของตนเองเท่านั้น ไม่สามารถเล่าถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครอื่นได้เลย

๒.๒ กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ คือ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๓ เช่น เขา เธอ หลอน หรือเอ๋ยชื่อบุคคล เป็นต้น ผู้เล่าเรื่องชนิดนี้จะมองเห็นตัวละครได้รอบทิศทาง มองเห็นทั้งพฤติกรรมภายนอกและมองทะลุเข้าไปถึงความรู้สึกของตัวละครทุกตัวได้อย่างกลมกลืน

๒.๓ กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้หลายแบบผสมผสานกัน คือ ผู้แต่งกำหนดให้มีผู้เล่าเรื่องหลายแบบผสมกัน โดยใช้ผู้เล่าเรื่องทั้งสามประการข้างต้นประกอบกันในการนำเสนอเรื่อง ซึ่งเป็นการสร้างความหลากหลายให้แก่การดำเนินเรื่อง

๒.๔ ผู้ประพันธ์ในฐานะเป็นผู้กำกับเป็นผู้มองภายนอก คือ ผู้เล่าเรื่องที่เล่าอย่างรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง (Omniscient Point of View) ผู้เล่าเรื่องลักษณะนี้จะทำหน้าที่เสมือนผู้กำกับที่รู้บทบาทและความคิดของตัวละครทุกตัวอย่างชัดเจน และทำหน้าที่คอยกำกับให้ตัวละครเดินไปตามบทบาทที่ “ผู้กำกับ” ได้วางไว้ ความคิดของตัวละครทุกตัวในเรื่องจึงเป็นความคิดที่ผู้เขียนรู้เท่าทันตัวละครของเขา หรืออาจเรียกได้ว่าผู้เขียนซ่อนตัวไม่สนิท แต่จะโผล่เข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้กำกับตัวละครอยู่บ่อยครั้ง ผู้เล่าเรื่องชนิดนี้เกิดขึ้นแล้ว อาจขยายขอบเขตวิพากษ์วิจารณ์ตัวละคร รวมทั้งประเมินบทบาทและเจตนาของตัวละครเหล่านั้น เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจแจ่มชัดว่าตัวละครของผู้เขียนเป็นอย่างไร ทั้งนี้ไม่จำเป็นว่าผู้เขียนจะต้องเข้าข้างตัวละครของเขาเสมอไป ผู้เขียนอาจจะคิดตรงกันข้ามกับตัวละครก็ได้ แต่ผู้อ่านจะต้องรู้ว่าตัวละครของเขาคิดอย่างไร มีความรู้สึกเป็นอย่างไร

๓. กลวิธีการใช้น้ำเสียงในเรื่องสั้น หมายถึง น้ำเสียงของผู้เขียน ซึ่งอาจเป็นเสียงหัวเราะ ร้องไห้ เย้ยหยัน เสียดสี กระเช้าเหยาแห่ ที่เล่นที่จริง เครื่องขрім หรือเสียงอื่นๆ ที่มนุษย์จะพึงสื่อออกมาเป็นการแสดงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขาเขียน เป็นเนื้อหาที่เขาอยากสื่อแสดงความคิดเห็นส่วนตัวน้ำเสียงของผู้เขียนในวรรณกรรมแต่ละเรื่องจะสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและยุคสมัยที่นักเขียนมีชีวิตอยู่ เช่น งานเขียนที่มีเนื้อหาจริงจัง น้ำเสียงของผู้เขียนจะเคร่งขрім จริงจัง ถ้าเป็นงานเขียนลักษณะการเสียดสี เย้ยหยัน จึงจะใช้น้ำเสียงแบบที่เล่นที่จริง

กลวิธีการดำเนินเรื่อง

จากการศึกษาวิจัยกลวิธีการดำเนินเรื่องของเรื่องสั้นจากนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพฤษภาคม ๒๕๕๕ จำนวน ๑๐๗ เรื่อง ผู้วิจัยแยกประเด็นศึกษา ดังนี้

๑. กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน

การศึกษาวเคราะห์กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทินจากเรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพฤษภาคม ๒๕๕๕ จำนวน ๑๐๗ เรื่อง ผู้วิจัยพบว่านักเขียนเรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน จำนวน ๖๓ เรื่อง จากศึกษาวเคราะห์ข้อมูลเรื่องสั้นข้างต้น ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายกลวิธีการดำเนินของเรื่องสั้น ดังนี้

เรื่อง กลางสายน้ำและเพื่อนผู้มาเยือน ผลงานของ ชม นวมมุสิก (นาม) ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...สมเชื่อกับสมชายเกิดในปีเดียวกัน เกิดในหมู่บ้านเดียวกัน เรียนหนังสือชั้นเดียวกัน สมเชื่อกับสมชายจึงเป็นเพื่อนกัน สมเชื่อเรียนเก่งกว่าสมชายในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๓ สมชายเรียนเก่งกว่าสมเชื่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ ตอนเรียนสมเชื่อให้สมชายยืมหนังสือเรียนและอุปกรณ์การเรียน สมชายก็เคยให้

สมเชื้อยืมหนังสือเรียนและอุปกรณ์การเรียน วันไหนสมชายไม่ได้ห่อข้าวมาโรงเรียน สมเชื้อก็จะแบ่งข้าวให้สมชาย วันไหนสมเชื้อไม่ได้ห่อข้าวมา สมชายก็จะแบ่งข้างให้สมเชื้อ เวลาพักสมเชื้อกับสมชายชอบวิ่งเล่น แม้ครูจะคอยเตือนให้สมเชื้อกับสมชายรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ควรเข้าห้องสมุดอ่านหนังสือเพื่อเพิ่มพูนความรู้ แต่สมเชื้อกับสมชายไม่สนใจรับฟัง จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ สมเชื้อกับสมชายไม่มีโอกาสเรียนต่อ ครอบครัวไม่มี เงินทองมากนัก บวกกับการเรียนในชั้นมัธยมต้องไปเรียนในตัวอำเภอ การเดินทางไปมาลำบาก ต้องเดินผ่านถนนลูกรังกว่าสิบกิโลเมตร จากนั้นต่อรถสองแถวอีกสิบกิโลเมตร สมเชื้อกับสมชายจึงไม่สนใจเรียนต่อ ทั้งสองจึงออกมาช่วยพ่อแม่ทำงาน ครอบครัวสมเชื้อมีที่ดินราบลุ่มริมน้ำ ครอบครัวจึงยึดอาชีพทำนาปลูกข้าว ในตอนต้นสมเชื้อช่วยเหลือครอบครัวได้แค่การปักดำและเก็บเกี่ยวงานหนักที่เป็นการคราดไถ หาบข้าวไปเก็บในยุ้งฉางต้องปล่อยให้เป็นที่ดินของพ่อ ในส่วนครอบครัวของสมชายมีที่ดินบนเนิน ปลูกข้าวมีน้ำไม่เพียงพอ ครอบครัวจึงยึดอาชีพปลูกพืชผัก สมชายช่วยครอบครัวได้มากกว่าสมเชื้อ เพราะงานในไร่ผักไม่หนักมากนัก พรวนดินในแปลงผัก กำจัดวัชพืชรดน้ำใส่ปุ๋ย เก็บพืชผักไปขาย สมชายช่วยครอบครัวได้ทั้งนั้น สมเชื้อและสมชายบวชในปีที่คัดเลือกทหารไม่ติด กองทัพต้องการกำลังพลน้อยลงทุกปี สงครามปัจจุบันเป็นสงครามทางเศรษฐกิจ สงครามทางวัฒนธรรม มากกว่าสงครามทางการทหาร เมื่อกองทัพต้องการกำลังพลน้อยทำให้มีใบดำเยอะกว่าใบแดง ทั้งสมเชื้อและสมชายหยิบได้ใบดำ หลังจากสึกออกมา พ่อแม่ต่างยกที่ดินให้สมเชื้อและสมชายคนละแปลง เอาไว้ทำกินเพื่อสร้างครอบครัวในอนาคต สมเชื้อใช้ที่ดินปลูกข้าวและเลี้ยงปลา สมชายเลือกปลูกยางพาราเพราะเป็นพืชเศรษฐกิจ สมเชื้อนำเงินที่ได้ไปสู้ออกหญิงสาวใกล้บ้านคนหนึ่ง แต่งงาน สมชายแต่งงานหลังสมเชื้อไม่นานแต่ในตอนนีภรรยาของเขาตั้งท้องแล้ว เขาว่าเขามีน้ำยาดี สมเชื้อน้ำยาไม่ดี ไม่มีความสามารถ สมเชื้อยิ้มบอกว่ามันยังไม่ถึงเวลา สมชายอยากได้ลูกผู้หญิง แต่ลูกที่ออกมาเป็นลูกชาย แล้วภรรยาสมเชื้อก็ตั้งท้องในเวลาไม่นาน สมเชื้อไม่คาดหวังว่าลูกเป็นหญิงหรือชาย สมชายว่าถ้าสมเชื้อได้ลูกสาว เธอจะต้องเสร็จลูกชายเขาแน่ ขณะที่สมเชื้อย่อนลูกชายเอ็งอาจจะเสร็จลูกสาวข้าก็ได้ พูดจบทั้งสองหัวเราะและยิ้มให้กัน...

(ชม นวนมุสิก. “กลางสายน้ำและเพื่อนผู้มาเยือน,” เนชั่นสุดสัปดาห์.

๒๗ เมษายน ๒๕๕๕. หน้า ๕๕)

จากเรื่องสั้นข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน คือ ผู้เขียนมีการลำดับเหตุการณ์ตามลำดับปฏิทิน โดยเริ่มต้นจากสมเชื้อกับสมชายเป็นเพื่อนกัน ในวัยเด็กเรียนหนังสือชั้นเดียวกัน มีการพึ่งพาอาศัยกัน สมชายกับสมเชื้อไม่มีโอกาสเรียนต่อเพราะครอบครัวไม่มีเงินทองมากนัก ทั้งสองจึงออกมาช่วยพ่อแม่ทำงาน จนทั้งสองเติบโตมีครอบครัวและชีวิตดำเนินไปตามแบบปฏิทิน การใช้กลวิธีดังกล่าวจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องโดยง่าย

เรื่อง นรกทั้งเป็น ผลงานของ ป.อินทรปาลิต ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนิน
เรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...อากาศมืดขมุกขมัวทุกขณะ บริเวณบ้านบางไผ่สงบเงียบ แสบทุกคร้วเรือน
ต่างนั่งปรับทุกข์กันเงียบๆ ถึงความวิปริตของดินฟ้าอากาศ ซึ่งตลอดปีที่แล้วมานี้ ฝน
แล้งเป็นเหตุให้การทำนาไม่ได้ผล เงินทองที่เก็บหอมรอมริบเอาไว้ถูกนำเอามาใช้จ่ายใน
คราวนี้กันจนหมดสิ้น บางบ้านเกือบจะไม่มีข้าวหุงกินกันแล้ว ความยากจนและความจะ
อดตายกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ทุกขณะ ธรรมชาติช่างไม่เมตตาปราณีต่อชาวบ้านยากจน
ผู้นำสงสารแห่งบ้านบางไผ่เหล่านี้เลย ยิ่งจนก็ยิ่งประสบความคับแค้น ในการครองชีวิต
ใครเล่าจะล่วงรู้ว่ามีมุมหนึ่งและแห่งหนึ่งของประเทศไทย ชาวนาผู้ได้ชื่อว่าเป็นกระดูกสัน
หลังของประเทศกำลังจะอดตายหลายหลังคาเรือน กระท่อมหลังหนึ่งเก่าโโรโรโกโส
และผุพังเกือบจะหมดแล้ว หลังคาหลายแห่งตัวซึ่งมุงด้วยจากเก่าๆ ชาติวันหลายแห่งตัว
กระท่อมโย้เย้จนจะพังมีพังแหล่ แต่ที่กระท่อมนี้แหละได้เป็นที่อยู่อาศัยของพ่อแม่
และลูกสองคนรวมสี่ชีวิตมาหลายปีแล้ว ช่างๆ กระท่อมเก่าแก่หลังนี้มีป่าพลอยและลูงผิว
สองสามไร่รกรากำลังนั่งกอดเข้าปรับทุกข์ และปรึกษาหารือกันเงียบๆ ถึงอนาคตซึ่งต้อง
ผจญกับความลำบากยากแค้นอย่างยิ่ง เพราะแกติดค่าเช่านาไว้ถึงสองปีแล้ว เพราะทำนา
ไม่ได้ผลเจ้าของนาต้องการเรียกนาของเขาคืน เพื่อจะให้คนอื่นเช่าต่อไป เนื่องจากเขา
ไม่ได้รับผลประโยชน์จากการให้สองผู้เมียมาเช่านานี้มาสองปีแล้ว เขาให้เวลาลูงผิวกับป่า
พลอยหาเงินมาให้เขาภายในกำหนดหนึ่งเดือน ถ้าได้รับค่าเช่านาแล้ว เขาจึงจะยอมให้
เช่านาต่อไป

(ป.อินทรปาลิต. “นรกทั้งเป็น” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๗-๑๓ ธันวาคม
๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

จากเรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตาม
แบบปฏิทิน โดยเริ่มเรื่องด้วยกล่าวถึงสองสมิภรรยาที่นั่งปรับทุกข์กันสองคน ถึงสภาพดินฟ้า
อากาศที่แปรปรวนและอากาศขมุกขมัว ฝนฟ้าไม่ตก ทำให้เกิดความแห้งแล้ง ทำนาไม่ได้ผล
เจ้าของนาที่ลูงผิวกับป่าพลอยเช่าทำนา ต้องการเรียกนาคืน เพราะว่าแกติดค่าเช่านา
มาแล้วสองปี เจ้าของนาให้เวลาหนึ่งเดือน ถ้าได้รับค่าเช่านาจึงจะยอมให้เช่านาต่อไป
เงินทองที่เก็บหอมรอมริบก็นำมาใช้จ่ายจนเกือบจะหมดสิ้น สภาพกระท่อมโโรโรโกโส
ก็มีสภาพผุพัง หลังคามุงด้วยจากเก่าๆ กระท่อมโย้เย้จนจะพังแหล่ไม่พังแหล่ แต่ก็เป็นที่
อยู่อาศัยของสี่ชีวิตมาหลายปีแล้ว

เรื่อง โจ จำเลย และโทรทัศน์วงจรปิด ผลงานของ กร ศิริวัฒน์ โณ ได้นำเสนอ กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เย็นวันศุกร์หลังเลิกงาน โจ จำเลย และโทรทัศน์วงจรปิด มานั่งดื่มเหล้าที่ ร้านข้าวต้มหน้าปากซอย ทั้งสามเป็นลูกค้าขาประจำมานานเกือบปีแล้ว ร้านข้าวต้มไม่ได้ เป็นร้านที่ถาวร มันเป็นร้านรถเข็นขายข้าวต้มอยู่บนทางเท้าเท่านั้น คนขายข้าวต้มชื่อ นวล สามีของนางชื่อโชค มีหน้าที่บริการลูกค้า บ้านอยู่ลึกเข้าไปในซอยเกือบห้าร้อย เมตรโชคกับนวลจะเข็นรถเข็นรถข้าวต้มมาขายที่ปากซอยเป็นประจำทุกวัน พอห้าโมง เย็นก็พร้อมที่จะบริการลูกค้าแล้ว โจ จำเลย และโทรทัศน์วงจรปิด มานั่งที่โต๊ะเดิมซึ่ง อยู่ติดกำแพงวัด มีเสาไฟฟ้าคั่นแยกกับโต๊ะอื่นที่กลายเป็นโต๊ะพิเศษไปโดยอัตโนมัติ เหมาะที่จะนั่งคุยกัน โจเอาขวดเหล้าและโซดาที่หิ้วมาจากบ้านวางบนโต๊ะ วันนี้เป็นที่ ของโจ พวกเขาจะหมุนเวียนกันซื้อมาโดยไม่มีใครเอาเปรียบใคร และดื่มกันพอประมาณ ไม่ได้รับกวนใครนวลกับโชคก็ยินดีต้อนรับสามสหาย นางถือเป็นลูกค้าชั้นดีของนาง โชค รีบเอาแก้ว และถังน้ำแข็งไปวางให้ทันที พร้อมกับส่งยิ้มทักทายอย่างเป็นกันเอง “กับ แก้มเหมือนเดิมนะ” โชคถาม “ถามเหมือนมีสักร้อยอย่าง” จำเลยพูดพร้อมกับหัวเราะ เสียงดัง เขาว่านอกจากข้าวต้มแล้วก็มีอาหารอีกสองสามอย่างเท่านั้น คือ ต้มเปื่อยผัก รวมมิตร ปลาจิ้งจกทอดกรอบ และผัดคะน้าหมูกรอบ โชคยิ้มกว้างก่อนเอาข้าวต้มไป บริการลูกค้าอีกโต๊ะ บนถนนมีรถวิ่งผ่านไปมาตลอดเวลา สภาพบ้านเมืองใหญ่ก็มักจะ เป็นแบบนี้ มีรถรามากมายวิ่งขวักไขว่ ยิ่งใกล้ค่ำวดยานยิ่งพลุกพล่าน ควีนเสียจาก รถยนต์ทำให้สบจมูก น้ำคร่ำในท่อระบายน้ำส่งกลิ่นเหม็นโชยอ่อน โทรทัศน์วงจรปิด เอาปากขวดจัดเปิดฝาโซดาแบบคานดัดโดยใช้ง่ามนิ้วแม่มือเป็นฐานรอง การเปิดขวดแบบนี้ ต้องใช้ความชำนาญพอสมควร แต่โดยทั่วไปคอเหล้าทุกคน สามารถทำได้...

(กร ศิริวัฒน์ โณ. “โจ จำเลย และโทรทัศน์วงจรปิด,” เนชั่นซันดะสัปดาห์.

๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

จากเรื่องสั้นดังเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน โดยเริ่มต้นจาก โจ จำเลย และโทรทัศน์วงจรปิด เป็นเพื่อนกัน ทั้งสามคนจะนัดกันมานั่งดื่ม เหล้าที่ร้านข้าวต้มบนทางเท้าเป็นประจำหลังเลิกงาน โดยทั้งสามคนจะหมุนเวียนกันซื้อเหล้าและ โซดาโดยไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ และดื่มกันพอประมาณ ส่วนร้านขายข้าวต้มก็เป็นร้าน รถเข็นธรรมดา ที่เข็นออกมาขายหน้าปากซอย มีคนขายคือสองสามีภรรยา โชคกับนวล ร้านข้าวต้มนี้เปิดขายทุกวันเป็นประจำ

เรื่อง ทางเลือกของคนชายขอบ ผลงานของ มนตรี อัครงพิทยานันท์ ได้นำเสนอ กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เสียงดังกิ่งกิ่งคำรามถี่ทะเลแหวกพงป่าละเมาะท้ายหมู่บ้าน ท่ามกลาง มีทางเชื่อมต่อเข้าหมู่บ้านเป็นถนนลูกรัง มีชาวแว่วๆ ว่าทาง อบต. อนุมัติงบประมาณ สร้างถนนลาดยางราวต้นปีหน้าค่อนข้างแน่นอน อึดใจต่อมาเพียงสิ้นเสียงโกโง่งคอขัน จู่ๆ บนถนนลูกรังก็มีรถมอเตอร์ไซด์เก่าคนหนึ่งไถลพรวดออกมาจากพงรกข้างทางพร้อม เสียงเครื่องยนต์ดังแผดก้อง ล้อของมันบดกับถนนลูกรังฝุ่นฟุ้งกระจายแทรกกลุ่มหมอก ควันไฟจากการเผาป่าขานรับแสงสีทองของตะวันตกที่โผล่ลึบๆ ริมขอบฟ้าฟากหมู่บ้าน ผู้ควบขี่คร่อมอานบิดคันเร่งเต็มกำลัง ท่าทางทะมัดทะแมงแต่ดูไม่ออกว่าอยู่ในวัยใด เพราะหมวกไหมพรมคลุมปิดหน้าเสียมิดชิด เช่นเดียวกับล้อฟางที่ถูกลากมาด้วยก็น่าจะมี อะไรบางอย่างบรรทุมาบนนั้นแต่ที่ถูกคลุมทับด้วยผ้าใบสีหม่นมัวจึงยากจะคาดเดาว่า เป็นอะไร คงทิ้งไว้เพียงฝุ่นตลบอบอวลกับกลิ่นไหม้ซึ่งพ่นผ่านท่อไอเสีย ส่วนคนกับรถ มอเตอร์ไซด์พากันพุ่งลี้วเข้าหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว “น้อย น้อย ปลูกพ้อแก่ที่ แม่ ทำกับข้าวเสร็จแล้ว” เสียงตะโกนดังออกมาจากครัวหลังบ้าน สักครูเด็กชายในชุด นักเรียนก็ไถลพรวดขึ้นมาจากบันไดบ้าน รีบวิ่งถือผลุบเข้าไปในห้องนอน ชั่วอึดใจมีเสียง จิ้งจกจากข้างในห้องพร้อมปรากฏชายร่างแกร่งท่อนบนเปล่าเปลือยแต่มีผ้าขาวม้าพาดไหล่ เดินโงกเงกสะลึมสะลือออกมาพร้อมเด็กน้อย กินข้าวก่อนพี่ วันนี้แกงผักหวานกับไข่มด เพิ่งสุกใหม่ๆ เชียวนะ กินแล้วไปจับตอกก็ได้ สำหรับข้าวถูกนำมาวางบนพื้นกระดาน กลางบ้านซึ่งเป็นทั้งส่วนที่รับแขกและมุมพักผ่อนของคนในบ้าน ผู้เป็นแม่และลูกชายนั่ง ลงข้างสำหรับ ส่วนพ่อเดินโหยงๆ ไปตักน้ำในโอ่งข้างห้องครัวล้างหน้าอย่างลวกๆ พร้อม เช็ดหน้าด้วยผ้าขาวม้าและเข้ามาสมทบ บรรยากาศลือมวงสำหรับเงินเจียบนานเอาการ เพราะอาหารพื้นบ้านสะกดให้ลืมเรื่องอื่น สักพักผู้เป็นพ่อจึงเอยกับลูกชายที่ดูเหมือนว่า กำลังจะอิมพอดี น้อยเอาน้ำให้พ่อทีสิ อิมแล้วรีที น้อยยกมาทิ้งเหยือกแหละ เพื่อแม่ ด้วย อิม เดียวว่าจะไปดูลอบที่วางไว้สักหน่อย เข้าป่าเสียหลายวัน แต่เออเกือบลิม วัน ก่อนกำนันเขาประกาศเสียงตามสายขอให้ลูกบ้านไปประชุมวันนี้ ไปเสียหน่อยก็ดีนะ เออ เออ ไปก็ไป ตกกลางวันคงไม่ได้งานเสียละมัง บ่นอุบพร้อมลุกขึ้นอย่างเหนื่อยหน่าย แต่ พอน้ำเย็นที่รับจากลูกชายผ่านลงคอก็คลายละลายความหงุดหงิดและเสียงบ่นทันที ไป โรงเรียนแล้วนะ ลูกชายคว่ำกระเป๋ายับตัวก้าวลงบันไดบ้าน เอ้า เดียวซีไปกับพ้อจะ แวะไปส่งแล้วพ้อจะเลยไปบ้านกำนัน...

(มนตรี อัครงพิทยานันท์. “ทางเลือกของคนชายขอบ,” มติชนสุดสัปดาห์.

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้นำเสนอกลวิธีกรดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน โดยเริ่มต้นจากเสียงโก๋ชั้นยามเช้าเพื่อปลุกชาวบ้านให้ออกมาดำเนินชีวิตประจำวัน ยกตัวอย่างเช่น ครอบครัวหนึ่งที่มีพ่อแม่ลูกซึ่งดำเนินไปตามวิถีชีวิตแบบชาวบ้าน

เรื่อง ความหมายในรอยยิ้ม ผลงานของ อาทิตย์ อินสวรรค ได้้นำเสนอกลวิธีกรดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ทันทีที่พั้งค์และทันทีที่พบเห็นพวกเขารู้สึกบางอย่างก็ปรากฏขึ้นมาทันที เป็นความรู้สึกเฉพาะ พวกเขายืนขนานบอยู่กันสองฟากถนน และโบกมือเป็นสัญญาณให้จอดรถเทียบข้างทาง ผมชะลอและจอดรถจักรยานยนต์ข้างตำรวจนายหนึ่งหมวกกันน็อกก็ใส่ทำไมยังโดนเรียก ที่จริงใบขับขี่ไม่มี ภาษีรถขาดมาหลายปี ไหนจะสภาพรถวันนี้คงไม่รอด ดังเครื่อง ตำรวจนายนั้นยิ้มให้ผม ผมเปิดกระจกหมวกกันน็อกขึ้นและยิ้มตอบ ตั้งขาตั้งลูกออกจากรถ ตำรวจนายนั้นมองสติ๊กเกอร์สีแดงรูป เซ กูวาร์่า ที่ติดอยู่หน้ากากรถจักรยานยนต์และยื่นนิ้วอยู่อย่างนั้น มองดูใส่หนังสือเก่าที่เพิ่งซื้อมาห้อยอยู่ตรงจับข้างซ้าย “ไปไหนมา” ตำรวจนายนั้นถาม “ทะเบียนรถคงขาดมาหลายปีแล้วสินะ” ตำรวจนายนั้นมองสภาพรถและตบเบาๆ ที่ไหล่ของผม ผมยื่นนิ้วต่อไปก็คงจะเป็นใบขับขี่ ตรวจความพร้อมของรถ เขียนใบสั่ง แต่ “ไปต่อเสียนะ ไปได้ โชคดีนะ เซ กูวาร์่า” ก่อนจะยิ้มให้ผมอีกครั้ง ผมยิ้มตอบ มันเป็นรอยยิ้มที่เหมือนว่าเราจะรู้ความหมายกัน ผมปิดหน้ากากรถหมวกกันน็อกขึ้นสตาร์ทเครื่อง ซึ่งจากมาแต่ผมยังคงยิ้มความรู้สึกบางอย่างที่ดูขึ้นมา ถึงมันจะยังไม่หายไปจนหมด อย่างน้อยมันก็ยังได้ใจจางลงบ้าง ภายใต้หน้ากากรถหมวกกันน็อกบางใสคงมีน้อยคนที่จะมองเห็นรอยยิ้มของผม ผมใช้มือขวาบิดกุญแจดับเครื่องยนต์ ใช้เท้าซ้ายตั้งขาตั้งบนพื้นถนนหน้าร้านกาแฟมอชอถอดหมวกกันน็อก ก้าวเดินขึ้นไปบนฟุตบาท เดินหลบใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นอยู่บนฟุตบาทตรงไปที่หน้าร้านอันเงียบเหงา ยายแก่เจ้าของร้านนั่งหลับอยู่ข้างใน ภายใต้แสงสลัว มือขวาวางอยู่บนตักกำหนังสือไว้อย่างหลวมๆ ตู้กระจกเขรอะฝุ่นหน้าร้านประดับเต็มไปด้วยกระป๋องนมฉลากเก่า สีขาว แดงเก่าสีเขียวและแดง ผมไม่อยากรบกวนแกละ แต่มันจำเป็น

(อาทิตย์ อินสวรรค. “ความหมายในรอยยิ้ม,” มติชนสุดสัปดาห์. ๑๖-๒๒ มีนาคม ๒๕๕๕. หน้า ๖๘)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้นำเสนอกลวิธีกรดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน โดยเริ่มต้นจากชายคนหนึ่งที่ขับรถมอเตอร์ไซด์มาเพียงลำพัง จากนั้นก็เห็นตำรวจยืนขนานสองข้างทาง และโบกมือเป็นสัญญาณให้เขาจอดรถเทียบข้างทาง และแล้วเขาก็โดนตำรวจเรียกตรวจ และสุดท้ายเขาก็ถูกลอยตัวไป โดยไม่ถูกจับและถูกปรับเลย ซึ่งชายหนุ่มคนนั้น ก็ยังคงอยู่ จากนั้นผู้เขียนก็ดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินต่อไป คือ การขับรถไปยังร้านกาแฟของยายแก่คนหนึ่ง ซึ่งชายหนุ่มคนนี้ก็มาดื่มกาแฟที่ร้านของยายเป็นประจำ จากนั้นผู้เขียนได้ดำเนิน

เรื่องไปอย่างต่อเนื่อง โดยระบุตัวละครที่เข้ามาเกี่ยวข้อง และช่วงเวลาอย่างเหมาะสม และพัฒนาไปสู่จุดขัดแย้งของเรื่อง ทำให้ผู้อ่านติดตามเนื้อเรื่องไปตามลำดับ และเข้าใจประเด็นที่ผู้เขียนต้องการที่จะสื่อออกมาได้ง่ายมากขึ้น

เรื่อง คนถีบซาเล้งและผู้ชุมนุม ผลงานของ เชิดพงษ์ เมธาอุดมรินทร์ ได้นำเสนอกลวิธีกราดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...สมัยปั่นรถซาเล้งกลางเก่ากลางใหม่ออกมาจากซอยคับแคบในเวลารุ่งสาง ซึ่งถ้าหากมองย้อนกลับไปทางกันซอย จะเห็นบ้านไม้หอมช่อม่วงสีงะสีเก๋าๆ ปลูกเรียงชิดติดกันอยู่อย่างหนาแน่น เขากับเมียและลูกๆ อีกสองคนอาศัยอยู่ในบ้านเช่าในซอยนี้มาได้ สองปีกว่าแล้ว พวกเขาอพยพย้ายถิ่นมาจากอำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ หลังน้ำท่วมเมื่อสองปีที่แล้ว ย้ายมาพร้อมกับหนี้สินสูงท่วมท้นที่นาล้ม ข้าวกล้าพังยับเยิน จนต้องเอาที่น ฝิ่นน้อย สมบัติชิ้นเดียวที่มีอยู่ไปจำนองขุดคอกเงินกู้ไถ่แก้วไว้ก่อน เพื่อเอาเงินก้อนดังกล่าวไปใช้หนี้ในระบบที่กู้เค้ามาเป็นทุนทำนา ด้วยเหตุที่นาล้มติดต่อกันมาหลายปี เขาและครอบครัวจึงต้องทิ้งไร่นา จะให้อยู่ไหวได้อย่างไรในเมื่อพอถึงหน้าแล้งก็แล้งเสียจนน้ำไม่มีทำนา แต่พอคราวหน้าฝน น้ำก็มากจนท่วมข้าวกล้าป่นปี้ เป็นอย่างนี้หลายปีติดต่อกันมาตลอดอย่างต่อเนื่องจนแทบสิ้นเนื้อประดาตัวเมื่อทนมไม่ไหวเข้าจริงๆ เขาก็บ่ครอบครัวจึงต้องขยับขยายหาทางเข้ามาทำมาหากินในกรุงเทพฯ สมัยยึดอาชีพเก็บของเก่าขาย เพราะ เป็นอาชีพที่ไม่ต้องลงทุนอะไรมากนัก เอาเงินที่ติดตัวมาจากบ้านนอกสามพันไปดาวนัรถซาเล้งมาได้หนึ่งคัน เท่านั้นก็เรียบร้อย อาศัยเป็นคนขยันขันแข็ง ตื่นแต่เช้ามีดอกเก็บของเก่าก่อนคนอื่นๆ เขาจึงพอได้มีเงินพออยู่พอกิน ขยับส่วนหนึ่งเก็บเอาไว้ เพื่อผ่อนส่งเป็นค่าดอกค่าต้นที่ดินที่เขาไปจำนองไว้กับเค้าแก่ กะว่าอีกสักสามสี่ปีพอหมดภาระหนี้สินเขาคงพอมีเงินเก็บจะได้ลืมตาอ้าปากได้เสียที ใ้อะไรที่ จะกลับไปทำนาอีกไม่มีทาง ถ้าไม่ใช่หนี้เค้าแก่หมดที่ดินหลุดกลับมาเป็นของเขาเหมือนเดิม เขาคิดว่าจะให้คนอื่นเช่าที่นาฝิ่นนั้นทำไป คงพอจะได้เงินมาใช้บ้าง ดีกว่าไปลงแรงทำเองแล้วขาดทุนอย่างที่ผ่านมา ส่วนนางจำเนียรเมียของเขา ก็ได้งานเป็นภารโรงในโรงเรียนของกม. ที่ลูกทั้งสองคนเรียนอยู่เพิ่งได้บรรจุเป็นลูกจ้างประจำเมื่อปลายปีที่แล้ว ทำให้ได้ผ่อนภาระเรื่องค่าเล่าเรียนของลูกและค่ารักษาพยาบาลของทั้งตัวเขาเอง และลูกๆ ไปได้อีกเปลาะ เพราะใช้สิทธิของเมียเบิกได้ ส่วนลูกๆ ของเขา คนโตปีนี้ขึ้นประถมหก ส่วนคนเล็กขึ้นประถมสี่ จะว่าเป็นบุญของเขากับเมียก็ได้ ที่มีลูกว่านอนสอนง่าย ไม่ต้องไม่เกร ตั้งใจเล่าเรียน สอบได้ที่หนึ่งของชั้นทั้งคู่ พวกเขาจึงไม่ต้องปากเปียกปากแฉะและปวดเศียรเวียนเกล้าเรื่องลูกๆ เหมือนเพื่อนบ้านที่อาศัยห้องเช่าอยู่ใกล้ๆ กัน ที่มีลูกเกกมะเหรกเกเร ดิถยาบ้าง หนีโรงเรียนไปมั่วสุมกันบ้าง บางคนถึงกับไปจี้ไปปล้นเค้ากินถูกจับติดคุกติดตะรางไปก็มี

(เชิดพงษ์ เมธาอุดมรินทร์. "คนถีบซาเล้งและผู้ชุมนุม," สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน โดยเริ่มต้นจากสมัยซึ่งเป็นคนเก็บของเก่าขาย หอบลูกเมียเข้ามาอาศัยทำมาหากินในเมืองหลวง ส่วนเมียของเขาทำงานเป็นภารโรง รายได้ของเขาก็พอมีพอกินอาศัยว่าเขาเป็นคนขยัน จึงพอมีเงินเก็บและส่วนหนึ่งนำไปส่งดอกค่าจำนองที่นา

เรื่อง เหตุเกิดที่โค้งไฮเวย์ร้อยศพ ผลงานของ อีระ อีระเสถียร ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ตกดึกบนถนนสายนั้นช่างเงียบเชียบ แววมืดประหลาดกดทับสองข้างทาง ให้ตกอยู่ในความวิเวก และสายลมหวัดหิวพัดโชยมาวังเวง บนทางหลวง กิโลเมตรที่ทอดยาว สลับโรยด้วยโคมไฟสีหม่น รถยนต์คันงามกำลังพุ่งมาด้วยความเร็วสุดเหยียดกับคำคืนความเมาของแอลกอฮอล์สุดเหวี่ยง สถิติสัมปชัญญะหลุดขาดของพวกเขา ล่องลอยไปไกลเกินคาดว่าภายภาคหน้าโค้งแห่งความตายกำลังยื่นรออยู่ตรงเบื้องหน้า เพราะทันทีที่ไฟหน้าสาดลำแสงสู่แดนวิบโยค ทุกอย่างก็สายเสียแล้ว เมื่อพุ่งค้างควาทำได้ ไพล่สายออกมาจากทิศทางหนึ่งจู่จู่ก็บินตัดหน้าเป็นเงาวบเท่านั้นเองรถคันระเริงก็ร่อนร้าย สายสะบัด เสียงจรมเบรกดังลั่นอย่างกักกินคอนกรีตกะทันหัน จึงพาโครงเหล็กทิ้งหลังให้เสียหลักชีวิตหัวคว้างข้ามไปอีกฝั่งที่ที่พ่อแม่ลูกกระเตงซ้อนท้ายกันมาบนรถจักรยาน สองล้อคันเก่าโคลงเคลงหาได้เคยล่วงรู้ชะตากรรม จึงถูกชนเข้ากลางล้ออย่างไม่ทันรู้ตัว ไม่นานกัลลวิบัติกลับกระชากลากถูสามชีวิตให้อยู่เหนือโชคชะตา ม่านอุบัติเหตุเกิดขึ้นเพียงพริบตาเดียว แต่กลับกินระยะทางยาวไปไกลถึงสองร้อยเมตร ปรกกายไปเหล็กชุดกรีดเสียงลึกลับแว่วไปถึงกั้นบึงบาดาล รอยลากเลือดเลื้อยไปเลื้อยมาเป็นสายแดงฉาน กว่าจะมาสิ้นสุดเอาตรงคันคู่ข้างบ้านริมทางหลังหนึ่ง เมื่อหัวแก่งปีกลงไปเต็มแรง สีชีวิตนักท่องราตรีถึงถูกกระแทกอัดอยู่ภายใน ขณะภายนอกครอบครัวพ่อแม่ลูกร่างละเอียดและเลือดอยู่ใต้ท้องรถ และเพียงไม่กี่นานนาที หลังเสียงกัมปนาทยุติ ชาวบ้านที่ไม่รู้ไพล่มาจากไหน ก็ออกมายั้งที่เกิดเหตุ แล้วจู่จู่ฝูงชนก็แปลงตนเป็นฝูงแร้ง รุมจิกกินไส้เน่าอย่างนั้น ต่างคนต่างจัดทุบกระຈก จ้างหลังคา กระชากประตู ในความมืดซุลมุน มือใครยาวสาวได้สาวเอา สร้อย แหวน นาฬิกา และสิ่งมีค่าภายในรถคันงามก็ราพณาสุรหายไปเป็นพริบตา เหลือทิ้งไว้เพียงร่างเปลือยเปล่ากับความเงียบเชียบที่กลับคืนมาสู่ถนนสายนั้นอีกครา...

(อีระ อีระเสถียร. "เหตุเกิดที่โค้งไฮเวย์ร้อยศพ," เนชั่นสุดสัปดาห์.

๓๐ มีนาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น เป็นเรื่องราวของนักท่องเที่ยวก่อกลุ่มหนึ่งขับรถยนต์มาด้วยความเร็วสูง บวกกับความเมาแอลกอฮอล์อย่างสุดเหวี่ยง จนทำให้ขาดสติสัมปชัญญะ โดยไม่รู้เลยว่าโค้งข้างหน้าเป็นโค้งที่เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้งมาก คนขับเร่งความเร็วพารถคันงามพุ่ง

ทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว จู่จู่ฝูงค้างคาวกลางคืนก็โผล่ออกมาจากทิศทางหนึ่งแล้วบินตัดหน้ารถยนต์คันงาม คนขับรถใจเหี้ยมเบรกรอย่างกะทันหัน พ่อแม่ลูกซ้อนท้ายจักรยานสองล้อคันเก่าไม่รู้ชะตากรรม ถูกรถยนต์คันงามชนเข้ากลางลำตัวพริบตาเดียว รถยนต์เสียหลักข้ามไปอีกฝั่งของถนน ปรกระกายไปเหลือขูดกรีดเสียงลึกลับแว่วไปถึงกันบึงบาดาล รอยลากเลือดเลื้อยไปเลื้อยมาเป็นสายแดงฉาน สีชีวิตนักท่องราตรีถึงถูกกระแทกอัดอยู่ภายในขณะภายนอกครอบครัวยุ่พ่อแม่ลูกร่างละเอียดและเลือดอยู่ใต้ท้องรถ ผู้เขียนได้ดำเนินเรื่องราวทั้งหมดจนจบเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้ติดตามเรื่องราวโดยตลอด

เรื่อง แชน ผลงานของ ชาครินทร์ทิพย์ ได้นำเสนอกลวิธีกรดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ผมกำลังขับรถอยู่บนทางด่วนมุ่งหน้ากลับบ้าน ภายใต้ท้องฟ้าสีดำของยามราตรี โดยมีรถยนต์หลายยี่ห้อหลายสีสนับสับๆ คัน รวยล่อมและขนบข้างร่วมทางอยู่ในเลนซ้าย-ขวา ผมยกมือข้างขวาขึ้นมาปัดเน็คไท และใช้ปลายนิ้วแกะกระดุมพร้อมดึงคอเสื้อคล้ออก และรู้สึกเป็นอิสระขึ้นมาในทันที เสียงเพลงบรรเลงที่แผ่วเบาและหวานซึ้งจากแผ่นซีดีที่แว่วออกมาจากลำโพงข้างประตู พอช่วยทำให้ความอ่อนเมื่อยเหนื่อยล้าจากการนั่งทำงาน รวมถึงการเตรียมและตรวจสอบเอกสารอีกมากมายหลายรอบมาตลอดทั้งวันผ่อนคลายลงบ้าง แต่กระนั้นห้วงความคิดของผมก็ยังคงวนเวียนอยู่กับการประชุมเมื่อช่วงเย็นที่เคร่งเครียดและเต็มไปด้วยมุมมองที่แตกต่างไม่ลงตัวและกินเวลานานจนล่วงเลยเวลางาน และทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนเดินออกจากห้องประชุมด้วยท่าที่ที่อ่อนล้าและสีหน้าที่อ่อนเพลีย...

(ชาครินทร์ทิพย์. “แชน,” เนชั่นสุดสัปดาห์. ๕ ตุลาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน จากตัวละครซึ่งทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง หลังจากเลิกงานเขาก็ขับรถยนต์กลับบ้าน โดยมีเพื่อนร่วมทางอยู่บนทางด่วนเป็นจำนวนมาก ตัวละครดังกล่าวทำงานด้านเอกสาร ซึ่งต้องมีหน้าที่ดูแลด้านเอกสารและตรวจสอบเอกสารจำนวนมาก เขาจึงมีอาการอ่อนเพลียอีกทั้งยังต้องเข้าไปประชุมจนทำให้เขาอ่อนเพลียและอ่อนล้า และเรื่องก็ดำเนินเรื่องตามลำดับโดยตลอด เผยให้เห็นสถานการณ์ข้างหน้าของเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับตัวละคร

เรื่อง เลขที่ออก ผลงานของ มิ่งมนัสชน จังหาร ได้นำเสนอกลวิธีกรดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เลขที่ออก ๒๒๒๕๑๘ แม่ตบเข้าฉาดใหญ่หลังเสียงจากวิทยุ แกกัตรีมีผีปากสายหน้าไปมา ก่อนจะมีพื้พาคคนเดียวโดยมีเนื้อหาใจความประมาณว่าน่าจะมีชื่อหวายตัวนี้ใบหน้าของแม่ไม่สู้ดีนัก ในดวงตายังเปี่ยมไปด้วยความอาลัยอาวรณ์และสุดแสนเสียตายเป็นเรื่องมันเริ่มมาจากตอนเช้าตรู่ ก่อนดวงตะวันลิ้มตาเป็นประจำทุกวันต้นเดือนและ

กลางเดือน ยายข้างบ้านจะถือตะกร้าสัมภาระกลับมาจากตลาด และที่ลืมไม่ได้เห็นจะเป็นหนังสือเลขเด็ด ที่แกปลุกปั้นโตเป็นเจ้าประจำพอมายังหน้าบ้าน แกก็ตะโกนเรียกแม่อย่างที่เคยทำ สำหรับแม่นั้นก็ตั้งหน้าตั้งตารอยายอยู่เหมือนกัน ผมเห็นคอมพิวเตอร์ที่หัวเตียงเปิดสว่างโร่ตั้งแต่เช้ามีด แม่จะนอนคว่ำและขีดเขียนตัวเลขลงในสมุดบันทึกประจำตัวค่อยๆ ลากเส้นวงกลมและขีดฆ่าตัวเลขทีละตัวอย่างช้าๆ ช่างๆ หมอนสีเทาที่มันนั้น หนังสือพยากรณ์ความฝันวางนิ่งประจำตำแหน่งมันจะถูกแม่เปิดยามเช้าหากคืนไหนเรื่องราวในความฝันนั้นยังไม่เด่นชัดหรือบ่งบอกตัวเลขให้เห็นกระจ่าง พอได้ยินเสียงยายข้างบ้านแม่จึงปิดไฟ เดินลงบันไดมาด้วยรอยยิ้มเปี่ยมความหวัง

(มีงมนัสชน จักร. “เลขที่ออก,” เนชั่นสุดสัปดาห์ .

๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับขั้นตอน โดยการนำเอาความเชื่อเรื่องโชคกลางซึ่งอยู่คู่กับสังคมไทยมานาน และไม่สามารถลบความเชื่อเหล่านี้ได้ ยกตัวอย่าง เช่น การเล่นหวย การพนัน คนส่วนใหญ่จะเชื่อเรื่องของความฝัน เชื่อในสิ่งที่มีมหัศจรรย์หรือสิ่งลึกลับ จากนั้นก็นำความฝันมาแปลเป็นตัวเลข เพื่อนำไปแทงหวย ผู้เขียนได้ดำเนินเรื่องไปอย่างมีลำดับขั้นตอน

เรื่อง หลิงชวากับต้นชบาของชายหนุ่มข้างบ้าน ผลงานของ กานต์ชนกชาติพงศ์ ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...บ้านหลังนี้มีพ่อแม่ลูกสามคน ส่วนคุณยายเป็นอีกหนึ่งสมาชิกที่อยู่ห้องด้านหลัง ไม่มีใครสงสัย ไม่ว่าจะป็นหลานหรือลูก เพราะทุกคนไปทำงาน ปล่อยให้เธอเฝ้าบ้านก็แมวสีเหลืองตัวหนึ่ง อาหารการกินก็เตรียมไว้ให้เธอก่อนไปโดยใส่ไว้ในตู้กับข้าวหลังบ้าน อาทิตย์สองอาทิตย์ก็จะมีคนมาทำความสะอาดบ้านเสียที่ เสื้อผ้าของพ่อแม่ลูกส่งซัก ส่วนเสื้อผ้าของคุณยาย เธอมีแรงก็ซักเอง ไม่มีที่ใส่ซัก จันทร์ถึงศุกร์หลังเจ็ดโมงเช้าคุณยาย อยู่ในบ้านคนเดียว กินคนเดียว ค่อยๆ เดินดูต้นไม้คนเดียว และพูดคนเดียว เป็นเรื่องปกติ แก้อ้อเหล็กตัดสนิมเกรงอกรังตัวแก่ที่ต้องอยู่ข้างโรงรถ จึงเป็นที่หย่อนใจของเธอทุกวัน เมื่อนั่งแล้วจะมองเห็นบริเวณรอบๆ หน้าบ้าน มีต้นไม้ใบหญ้าที่เธอพูดคุยด้วยเป็นประจำและไม่วายจะเพลินตาไปกับต้นชบาริมรั้วของบ้านข้างๆ ที่ขึ้นตามแนวรั้วซีกรงเหล็กที่พอมองเห็นกันได้ ขบาต้นสูงมีใบหนาและยังออกดอกดกได้ใจ มีหลากหลายสีที่เด่นเห็นเป็นสีแดงสดใหญ่เท่าฝ่ามือ อย่างที่เรียกว่า ชบาฮาวายชวนให้คุณยายยิ้มหัวกระซิบกระซาบกับดอกไม้เพลินอารมณ์ เจ้าเสือ แมวสีเหลืองที่เดี๋ยวก็มาเดี๋ยวก็ไปหายไปไหนก็ไม่มีใครรู้ว่าถ้ามันอยู่บ้าน มันจะอยู่กับคุณยายทุกอย่างก้าว ไปไหนก็ไปถูไถเคลอเคลียจนนำราคาญ เพราะขนติดเสื้อติดกระโปรงเป็นปุย แต่คุณยายไม่เคยราคาญสักครั้ง แม้มันจะพันแข้งพันขาให้เกือบล้มไปหลายทีแล้ว เสือ เห็นดอกไม้ไหมลูกดอกไม้สวยเขียว เสือไม่ตอบ แต่ยังคงนั่งจับจ้องอย่างนิ่งๆ เนียนๆ หวังจะตะครุบผีเสื้อ

ตัวใหญ่ที่บินมาวนเวียนอยู่ที่ข้อสี่เหลืองสดของดอกทองอุไร ที่บานเต็มต้นและร่วงหล่นบนพื้นอยู่หลายดอก เพราะมันเคยทำสำเร็จมาแล้ว และมันคงคิดว่าจะไม่พลาดอีก เช่นกันทั้งที่พอจับได้มันก็แค่เขี่ยผีเสื้อไปมาให้เจ็บปวดเล่น เสือ จับผีเสื้อเหรอจะจับมันไปทำไม ปล่อยให้มันบินสบายๆ กินน้ำหวานตีกว่านะ มันก็หิวนะเสือ แล้วเสือละหิวหรือยัง คุณยายไม่รู้หรือกว่าก็โหมงกี้ยาม อายุแปดสิบจวนจะเก้าสิบอยู่รอมร่อหุดาไม่ค่อยจะดี เพิ่งดูนาฬิกาแต่ละครั้งเข็มยาวเข็มสั้นแทบ แยกไม่ออก อาศัยดูเดือนดูตะวันและห้องหิวก็กิน แต่ถ้าต้นไม้แตกในอ่อนเธอจะเห็นก่อนใคร

(กานต์ชนก ชาตพิงค์. “หญิงชรา กับ ต้นชบา ของ ชายหนุ่มข้างบ้าน,”
เนชั่นสุดสัปดาห์. ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ด้วยการกล่าวถึงครอบครัวหนึ่งซึ่งประกอบด้วยพ่อแม่ลูก และมีคุณยายอาศัยอยู่ด้วย แต่คุณยายต้องอาศัยอยู่หลังบ้านคนเดียว และมีเพียงแมวสีเหลืองอยู่เป็นเพื่อน ครอบครัวดังกล่าวไม่ค่อยสนใจคุณยาย ข้าวปลาอาหารถูกจัดเตรียมไว้ให้โดยคนใช้ เสื้อผ้าของคุณยายต้องวิกเอง แต่เสื้อผ้าของครอบครัวนี้ส่งซักที่ร้านซักผ้า

เรื่อง คนเก็บขยะ ผลงานของ วินทร์ เลียววาริณ ได้นำเสนอกลวิธีกรรมดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เขาเดินตามเทพินางหนึ่งไปต่างๆ เข้าไปในโรงแรมเวียงสวรรค์ ด้านข้างเป็นรถเข้าซึ่งนำไปสู่ห้องพักม่านรุคที่เรียงเป็นแถว ด้านข้างเป็นประตูเล็กสำหรับนักท่องเที่ยงที่มาหาโสเภณีชั้นบน เขาเดินผ่านยามคนหนึ่งซึ่งเขากำลังคุยกับเทพินางนั้นเข้าไปหลบหลังม่านม่านใหญ่โดยไม่มีใครสังเกตเห็น ชุดดำที่เขาสวมกับยามผ้าสีดำที่เขาสะพายกลืนเป็นเนื้อเดียวกับสีผ้าม่าน เขาเลาะไปตามทางเดินที่ว่างเปล่าไปหยุดที่ข้างรถยนต์คันหนึ่งหน้าห้อง ๑๐๑ เขาเปิดประตูรถ มันไม่ได้ล็อก ก้าวเข้าไปนั่งในรถ เห็นกุญแจเสียบคารูกุญแจ เขานึกในใจ หากเจ้าของรถส่วนใหญ่ประมาณเช่นนี้งานของคนขโมยรถคงง่ายขึ้นมา เขาปรับกระจกเงาทั้งภายนอกและภายในรถ แล้วติดเครื่องยนต์ รูดผ้าม่านออกแล้ว ขับรถออกไปจากเขตโรงแรม ขณะที่เข้มนาฬิกาชี้ที่เวลาห้าทุ่มเศษ รถยนต์แล่นออกจากถนนวิสุทธิกษัตริย์มุ่งหน้าไปที่สนามหลวง นาฬิกาตีมากี่ข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาออกนอกเมือง ข้ามสะพานสมเด็จพระปิ่นเกล้าฯ ซึ่งเพิ่งเปิดใช้มาสามปี ถนนกลางคืนเงียบสงัด ที่สี่แยกเบื้องหน้าเขาดำรวจนายหนึ่งโบกมือให้เขาจอด เขาชะลอรถจนหยุดสนิท ไชกระจกรถลงมา ตำรวจคนนั้นอายุราวสี่สิบ กวาดไฟฉายไปมาในรถก่อน ขอให้เขาเปิดท้ายรถ เขาลงไปเปิดท้ายรถตามคำสั่งนั้น ไฟฉายสอดเข้าไปภายในท้ายรถ นายตำรวจนายนั้นผงะไปชั่วครู่ มือตะปบปืนข้างกายทันที แต่ไม่ก่อนที่เขาผลักร่างตำรวจไปชนเสาไฟจราจรอย่างแรง ปิดท้ายรถแล้ววิ่งขึ้นรถขับออกไป เสียงล้อเสียดพื้นถนนราวเสียงกรีดร้องของคนที่ถูกใจ เขาเชื่อว่าตำรวจก็ตกใจก่อนที่ประตูท้ายรถปิดสนิท เขาเห็น

ภายในนั้น มีศพร่างหนึ่งนอนคุคู้ ศพนั้นโชกเลือด เขารู้ว่าไม่สามารถขับรถต่อไป โดยไม่ถูกตำรวจรวบตัวก่อน เบื้องหน้าต้องมีตำรวจตั้งด่านรอสกัดเขาอยู่ เขาหักรถเข้า ซอยมืดเส้นหนึ่งเสียรถเข้าไปหลบหลังถังขยะขนาดใหญ่ ก้าวลงมาจากรถ ถอดแผ่น ป้ายทะเบียนรถทั้งสองแผ่น เหวี่ยงลงในถังขยะใหญ่ ล้วงย่ามของเขาหยิบป้ายทะเบียน ใหม่ออกมาเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว เขามุ่งสงบในรถครู่หนึ่ง สายตาจับที่นาฬิกาอย่างครุ่นคิด เป็นเวลาเที่ยงคืน เขาปรับที่นั่งเอนลาดลง แล้วยอนนิ่งๆ ไม่นานก็หลับไป

(วินทร์ เลียววาริณ. “คนเก็บขยะ,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๑๘-๒๐ มกราคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน โดยเริ่มต้นกล่าวถึงชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งอยู่ในวัยนักศึกษา เขาหางานเสริมทำเพื่อให้มีรายได้ งานที่ทำเป็นงานที่เสี่ยงต่อการทำผิดกฎหมาย คือ การเป็นคนที่ยึดเก็บศพให้กับขบวนการฆ่า ตัดตอน วิธีการทำงานของเขา คือ การขับรถซึ่งมีศพอยู่ในรถ หน้าทีของเขาคือการนำ ศพไปกำจัดให้เรียบร้อย เขาถึงจะได้รับค่าจ้าง การลำดับเหตุการณ์ของเนื้อเรื่องในลักษณะนี้ จะทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องได้อย่างต่อเนื่อง

เรื่อง วันสมัครงาน ผลงานของ สุคนธรส โพธิ์อยู่ ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่อง ตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ฉันนั่งรถเมล์เก่าๆ โทรมๆ คันนี้มาจากอุตันสายในตอนเช้าตรู่ ความหวังที่จะได้มีภารกิจแต่งตัวออกจากบ้านแต่เช้าแล้วผีนฝาร์รถติดกับคนอื่นนับแสนเพื่อไปทำงาน นั้น เริ่มริบหรี่ลงทุกทีๆ หลังจากที่ฉันเฝ้าเพียรพยายามเดินย่ำตอกหางานมาเกือบปี สมองของฉันมันเริ่มมืดบอดและไม่แน่ใจว่าได้ทำตามกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมายต่างๆ ของการสมัครงานแล้วหรือยัง ฉันไม่ได้ตระเตรียมอะไรนอกเหนือไปจากความรู้ทั้งหมดที่ได้ร่ำเรียนมา เกรดเฉลี่ยที่บอกว่าฉันสอบได้เป็นอันดับที่สองของคณะใน มหาวิทยาลัยอันไกลโพ้น เอกสารประจำตัวต่างๆ และ ความมั่นใจที่บัดนี้ร่อยหรอลงไป ทุกขณะ ฉันเลือกนั่งตรงริมหน้าต่างที่เบาะยาวทำยรถอย่างอ่อนล้า ไม่แน่ใจว่าความ มั่นใจมันจะอยู่กับฉันอีกนานเท่าไร ยิ่งใช้เวลาหางานทำนานขึ้น ความฝัน ความหวัง ของฉันมันก็ยิ่งเล็กลง ความมั่นใจก็ค่อยๆ จางลงไปเป็นสัดส่วนสัมพันธ์กัน ที่นั่งทุกที่เริ่ม มีคนไปเติมจนเกือบจะเต็มหมดแล้ว แม้จะเป็นป้ายแรกๆ ที่รถจอดรับ ยังมีที่ว่างข้างๆ ฉันที่คนตัวเล็กๆ น่าจะนั่งได้อีกสองคน ผู้หญิงผิวคล้ำตัวแห้งในชุดสีม่วงเข้มคนนั้นเลือกที่จะนั่งติดกับฉันเพื่อเลี่ยงจี้รื้อรอยขาดบนเบาะอันละม้ายคล้ายจะเกิดขึ้นเพราะของมีคม กับ คราบสีเลอะเทอะที่เกิดจากการประกาศความเป็นพ่อของนักเรียนช่างกลแห่งหนึ่ง ผู้หญิง คนนี้มีแววตาที่เศร้าหมองเหมือนมีเรื่องให้คิดให้กังวลอยู่ตลอดเวลา เธอค่อยๆ หยิบเอา ด้ายถักสีขาว กลุ่มใหญ่ขึ้นมาพร้อมกับเข็มค้อน แล้วเริ่มลงมือถักอะไรสักอย่างอย่าง

ข่มักเขม้น ฉันเลือกที่จะไม่สนใจเธออีก คงไม่มีประโยชน์อะไรที่จะให้ความสนใจกับผู้หญิงที่ดูเศร้าสร้อยอย่างนี้...

(สุคนธรส โพธิ์อยู่, "วันสมัครงาน," สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๑๐-๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิกิริยา โดยกล่าวถึงผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งรถเมล์ออกไปสมัครงาน โดยแต่งตัวออกจากบ้านตั้งแต่เช้า เตรียมเอกสารการสมัครงานและความหวังจะได้งาน แต่เธอก็รู้ว่าถึงสถานการณ์ว่าบัณฑิตตกงานนับแสนคน ในระหว่างทางที่เธอนั่งบนรถเมล์ก็ได้ยินเสียงสนทนาคนในรถกับอาซิม ซึ่งการสนทนานั้นก็ดำเนินไปอย่างเรียบร้อย ถึงแม้ในวันนั้นเธอจะไม่ได้ไปสมัครงาน แต่เธอก็ไม่ได้ทำให้วันของเธอเสียไปโดยเปล่าประโยชน์

เรื่อง เหยียดสิทธิ์ในมือคุณ ผลงานของ ชาศรีย์นรทิพย์ ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิกิริยา ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...คุณกำลังยืนอยู่บนริมฟุตบาท ชะเง้อคออรอดแท้กซ้อย่างเหน้อยล้ำ ท่ามกลางเสียงแตรรถ เสียงเร่งเครื่องของมอเตอร์ไซค์ เสียงเอี้ยดอียดของรถเมล์ที่หยุดรับผู้โดยสาร และเสียงกระซกเครื่องยนต์ของรถตุ๊กตุ๊กที่ผสมผสานดังแข่งแซ่ซ่ากันท้องถนน เส้นผมของคุณถูกแรงลมจากรถราที่วิ่งผ่านหน้าไปปิดให้ตมมาปกคลุมหน้าผาก ส่งผลให้คุณยกมือขึ้นปิดเส้นผมให้เข้าที่ ก่อนที่จะเหลือบมองดูนาฬิกาที่ข้อมือที่ฟ้องว่าคุณยืนตากแดดอ่อนๆ ของยามเย็นหลังเลิกงานมานานกว่า ๑๕ นาทีแล้ว คุณทอดสายตาไปที่ท้องถนน เบื้องหน้าอีกครั้ง รู้สึกอ่อนล้ากับการนั่งทำงานมาตลอดวัน รถต่างยี่ห้อต่างขนาดที่แน่นขนัดอยู่บนถนนทั้งสี่เลนเบื่องหน้า ต่างหยุดนิ่งอย่างพร้อมเพรียงเมื่อไฟจราจรที่สี่แยกแปรเปลี่ยนจากสีเขียวไปเป็นสีแดง คุณรู้สึกอึดอัดกับ ความร้อนที่อบอ้าว และไอร้อนผ่าวที่วิ่งเข้ามาปะทะร่างกายเป็นระลอก ทุกครั้งที่มรถวิ่งผ่านไปหน้าไป และรู้สึกได้ถึงเหงื่อเม็ดเล็กๆ ที่ก่อตัวขึ้นที่ปลายจมูกและโคนผมตรงหน้าผาก ถัดจากจุดที่คุณยืนรอรถไปไม่กี่สิบก้าว คุณสังเกตเห็นผู้คนจำนวนมาก ยืนอยู่ป้ายรถเมล์รอรถประจำทาง ด้วยใบหน้าที่ยังบอกถึงความเหน้อยล้ำทั้งกายใจ ไม่ต่างไปจากคุณเท่าใดนัก พี่ครับ... เสียงที่สั้นเครือของชายคนหนึ่งดังขึ้น แทรกเสียงระงมแห่งท้องถนนของเมืองหลวง คุณหันกลับไปมองทางที่มาของเสียงด้วยความงุนงง ที่แปรเปลี่ยนเป็นความหวาดระแวงทันทีที่พบว่าเจ้าของเสียงเป็นชายหนุ่มตัวเล็ก รูปร่างผอมบาง ผิวคล้ำดำกร้านจากการตากแดดตากลม ผมสีถ่านที่ถูกตัดสั้นเกรียน มีสีขาวแซมบริเวณโคนผมบนใบหน้าตอบ มีตอหนวดแข็งกระด้างกระจายอยู่รอบบริเวณริมฝีปากที่คมบางและคางรูปสี่เหลี่ยม เสี้ยยิดทิมฟุตบอลชื่อดังที่ครั้งหนึ่งเคย เป็นสีแดง บัดนี้ขีดเขียวจนแทบกลายเป็นสีอิฐหุ้มทอร่างผอมแห้ง กางเกงผ้าซาสามส่วนสีดำ มีรอยปะซุนอยู่ทั่ว แต่กระนั้นก็ยังมึรูเล็กๆ บริเวณต้นขาที่ทำให้เห็นผิวเนื้อสีเภาลัดที่หลบซ่อนอยู่ข้างใต้ ในขณะที่สีขุ่นมัวของรองเท้าแตะ

ยางที่สีกบาง ตะโกนฟ้องว่าถูกใช้เดินผ่านร้อนผ่านหนาวมามากเพียงใด “พี่ครับ”
เสียงแหบๆ เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากที่แห้งผากของชายผิวดำอีกครั้งหนึ่ง
“ผมขอสิบบาทครับ”

(ชาครีย์นรทิพย์. “เหรียญสิบในมือคุณ,” เนชั่นสุดสัปดาห์.

๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน โดยกล่าวถึงความแออัดของปัญหาจราจรในเมืองหลวง ปัญหาขอทานในปัจจุบันมีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่และคนชรา ออกเที่ยวขอทานไปตามตลาด บนสะพาน ตามริมทางเดิน ฯลฯ คนขอทานเหล่านี้จะแต่งตัวให้ดูน่าสงสารดูมอมแมม นั่งหรือเดินไป ขอเงินกับผู้คนสร้างความรำคาญให้กับประชาชนที่สัญจรผ่านไปมาเป็นอย่างยิ่ง และดำเนินเรื่องอย่างมีขั้นตอน เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

เรื่อง ตัวอะไร ผลงานของ สมพงษ์ ทวี ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ครอบครัวผมเป็นครอบครัวขนาดเล็ก อยู่กันสี่คนพ่อแม่ลูกสอง กำลังกินกำลังนอนด้วยกันทั้งคู่ คนโตเป็นผู้หญิงเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ส่วนคนรองผู้ชายเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สอง เราสองคนผัวเมียไปทำงาน ลูกสองคนไปเรียนหนังสือกลับบ้านกินข้าวกินปลาทำการบ้านดูโทรทัศน์แล้วก็นอน เช้าวันใหม่เริ่มขึ้นแล้วก็ดำเนินไปตามครรลองของมัน...

(สมพงษ์ ทวี. “ตัวอะไร,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๑๖-๒๒ มีนาคม ๒๕๕๕.
หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน โดยการกล่าวถึงครอบครัวซึ่งเป็นครอบครัวขนาดเล็ก อาศัยอยู่กันสี่คนพ่อแม่และลูกอีกสองคน ผู้เขียนได้ดำเนินเรื่องไปตามสถานการณ์ของครอบครัว ซึ่งเมื่ออ่านแล้วจะเรียนรู้ประสบการณ์ของการใช้ชีวิตแบบครอบครัวอย่างมีความสุข ถึงแม้จะมีเหตุขัดแย้งกันในครอบครัวไปบ้างก็ตาม เป็นกลวิธีที่จะทำให้เราเฝ้าผู้อ่านและชวนติดตามเรื่องราวด้วยความตื่นเต้น ระทึกใจ และคอยลุ้นเป็นกับตัวละครในเรื่อง

จากตัวอย่างเรื่องสั้นที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทินโดยเรียงลำดับตามเหตุการณ์ก่อนหลังไว้อย่างชัดเจน กลวิธีดังกล่าวทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาหรือเนื้อเรื่องโดยง่าย บางเรื่องดำเนินเรื่องเกี่ยวกับตัวละครตั้งแต่เล็กจนเติบโต มีการระบุช่วงเวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การเริ่มต้นเหตุการณ์เกี่ยวกับตัวละคร ต่อจากนั้นก็เริ่มผูกปมปัญหาต่างๆ สร้างความขัดแย้งให้กับตัวละครในเรื่องหรือสร้างจุดวิกฤตของตัวละคร เพื่อสร้างความเข้มข้นและจุดดึงดูดความสนใจ เพื่อให้ผู้อ่านสนใจติดตามเนื้อเรื่องอย่างใจจดใจจ่อ

และสามารถคลี่คลายปัญหาไปตามลำดับของการลำดับเหตุการณ์และเป็นที่น่าสังเกตว่าเรื่องสั้น
 ในนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ มีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน มีการลำดับ
 เหตุการณ์ตามเวลา ก่อนหลังที่สามารถ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาและประเด็นที่ผู้เขียนต้องการจะ
 สื่อออกมาอย่างตรงประเด็น

๒. กลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง

การศึกษาวเคราะห์กลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลังในนิตยสารรายสัปดาห์
 ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ จำนวน ๑๐๗ เรื่อง ผู้วิจัยพบว่า นักเขียนเรื่องสั้นในนิตยสาร
 รายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ ได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน จำนวน ๒๓
 เรื่อง จากศึกษาวเคราะห์ข้อมูลเรื่องสั้นข้างต้น ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายกลวิธี
 ดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ดังนี้

เรื่อง ผู้สูญหายในเดือนพฤษภาคม ผลงานของ พิณจันทร์ ได้นำเสนอกลวิธี
 ดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...วันนี้ (บ่ายวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๓๕) ย้อนไปในวันนั้น ฉันจำเหตุการณ์
 เริ่มต้นของทุกๆ อย่างได้ดี มันเป็นวันแรกที่เรามาประชุมกันที่คณะสังคมศาสตร์ระหว่าง
 อาจารย์และนักศึกษาถึงการกำหนดทำที่และสิ่งที่เราควรทำเพื่อให้สังคมและรัฐบาลรับรู้
 เราคัดค้านการขึ้นมาเป็นนายกฯ ของพลเอกคนหนึ่ง เพราะตอนนี้ทางส่วนกลางจะเปิด
 เวทีปราศรัยกันแล้ว พลังของส่วนกลางเพียงอย่างเดียวคงจะไม่พอ ถ้าส่วนภูมิภาคไม่ช่วย
 ด้วย อันที่จริงเรื่องนี้ทางองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยของเราได้แสดงความเห็นคัดค้าน
 ตั้งแต่ประกาศร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ เมื่อปลายปีที่แล้ว ตอนนั้นพลเอกคนนั้นยัง
 ออกมาให้สัมภาษณ์ว่า เขาจะไม่รับตำแหน่งนายกฯ จึงให้กระแสการคัดค้านเบาบาง
 แต่เมื่อต้นเดือนเมษายนนี้เองที่เขาขึ้นมาเป็นนายกฯ และให้สัมภาษณ์อีกครั้งใหม่ว่า
 “เสียสัตย์เพื่อชาติ” ความเห็นคัดค้านจากหลายฝ่ายจึงหนาเสียงขึ้น ทหารอากาศศรีย
 ตรีคนหนึ่งเริ่มอดข้าวประท้วงหน้ารัฐสภาพลตรีคนหนึ่งเดินถือตะเกียงในยามกลางวันเพื่อ
 บอกถึงยุคมืดของประชาธิปไตย นักการเมืองหลายพรรคแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย มีการเปิด
 ปราศรัยที่ลานพระบรมรูปทรงม้า มีการเซ็นชื่อให้กำลังใจทหารอากาศศรียตรีคนนั้น
 มีการชุมนุมย่อยๆ เกิดขึ้นทุกๆ วัน จนวันนี้เสียงประชาชนปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจน
 เมื่อมีการนัดชุมนุมที่ท้องสนามหลวง...

(พิณพระจันทร์. “ผู้สูญหายในเดือนพฤษภาคม,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๒-๘ มีนาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง
 คือ เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในปี ๒๕๓๕ เกิดการประท้วงของกลุ่ม
 นักศึกษาและอาจารย์คณะสังคมศาสตร์ เรื่องการคัดค้านการขึ้นมาเป็นนายกรัฐมนตรี

ของพลเอกฯ คนหนึ่ง ซึ่งในประมาณปลายปี ๒๕๓๕ เขาออกมาให้สัมภาษณ์ว่าเขาจะไม่รับตำแหน่งนายกฯ จึงทำให้กระแสคัดค้านเบาบาง แต่เมื่อต้นเดือนเมษายนนี้เอง เขาขึ้นมาเป็นนายกฯ และให้สัมภาษณ์อีกว่า เสียชีพอย่าเสียสัตย์

เรื่อง เดือนตุลา...ฉัน รัก เธอ ผลงานของ แสงดาว ศรีathamัน ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ฉันยังจำได้ไม่ลืมเลือน ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และเหตุการณ์มหาโหด ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ปัง ปัง ...วี๊ด บูมบ...เสียง “ระเบิดบาป-กระสุนบ้า” ดังกึกก้องในวิทยุทรานซิสเตอร์ จากในเมืองศูนย์กลางอำนาจรัฐสมมติที่นักเรียน นิสิต นักศึกษา ประชาชน ชุมนุมใหญ่อย่างสงบ สันติ ต่อต้านการกลับคืนมาสู่เมืองไทยของผู้ที่เราเรียกว่า “เผด็จการทหารราชย์”...ตอนนั้นประชาชนและพวกเราชุมนุมกันที่ศาลากลางเชียงใหม่ เพื่อหนุนช่วยการชุมนุมต่อสู้ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ “เร็วเร็ว รีบสลายตัว พี่น้องเราทางกรุงเทพ ถูกบดขยี้แล้ว” แกนนำนักศึกษาของพวกเราประกาศบนเวที เสียง “ระเบิดบาป-กระสุนบ้า” ยิ่งดังกึกก้องกังวาน พร้อมสลัดเสียงไซโยให้ร้องของคนบาปที่ลุยฆ่าประชาชน ในสถานีวิชยานเกราะและเครื่องบินไอพ่น เหลือเกิน สำหรับนักศึกษาประชาชนผู้ชุมนุม ณ ดินแดนแห่งยอดดอยเหนือ พอพวกเราสลายตัวไปไม่กี่นาที พวกเรากลุ่มอันธพาลจาก การจัดตั้งของทางการ และกลุ่มลูกเสือชาวบ้านที่ถูกปลุกให้ “ล่าหลัง คลั่งชาติ” ก็บุกเข้ามาอย่างกระหายเลือด หากเราสลายตัวเข้าไปนิด การฆาตกรรมหมู่ต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนและฉันเองก็อยู่ร่วมในนั้นด้วย...

(แสงดาว ศรีathamัน. “เดือนตุลา...ฉัน รัก เธอ,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๑๖-๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง คือ การย้อนรำลึกถึงเหตุการณ์ทางการเมืองที่มีการปะทะระหว่างทหารกับนักศึกษาในยุคนั้น เป็นความทรงจำของคนเดือนตุลา คือวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และเหตุการณ์มหาโหด วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ซึ่งเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ นับเป็นเหตุการณ์สำคัญในทางการเมืองของไทยสมัยใหม่ เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่แสดงให้เห็นความตื่นตัวทางการเมืองของพลังมวลชนนอกระบบราชการ โดยเฉพาะนิสิต นักศึกษาและประชาชนที่ลุกขึ้นมาต่อต้านการปกครองแบบเผด็จการทหาร เรียกร้องรัฐธรรมนูญ และการปกครองแบบประชาธิปไตย จุดเริ่มต้นในการแสดงพลังของนิสิตนักศึกษาเกิดจากการเคลื่อนไหวต่อต้านสินค้าญี่ปุ่นและต่อต้านการที่รัฐบาลยอมให้มีการตั้งฐานทัพของต่างชาติในประเทศและขยายมาสู่การเรียกร้องรัฐธรรมนูญ จากรัฐบาลเผด็จการทหารของจอมถนอม กิตติขจร เมื่อจอมถนอมได้ทำการปฏิวัติตนเองและยกเลิกรัฐธรรมนูญ ฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๒ กลุ่มนิสิตนักศึกษา และประชาชน ที่ชุมนุมเรียกร้องรัฐธรรมนูญและการปกครองระบอบประชาธิปไตย

การประท้วงเริ่มจากกลุ่มนักศึกษาและได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเป็นจำนวนมากขึ้น เมื่อมีการเดินขบวนจึงมีจำนวนผู้ร่วมเดินขบวนนับแสนคน การประท้วงดังกล่าวเป็นไปโดยสันติวิธี แต่ได้เกิดการปะทะกับกำลังตำรวจและทหาร ทำให้เกิดการจลาจล แต่ผลของการเดินขบวนได้ทำให้รัฐบาลเผด็จการทหารของจอมพลถนอมต้องลาออก กล่าวกันว่าภายหลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ความเป็นประชาธิปไตยอีกระดับหนึ่ง ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพมากขึ้น มีการร่างรัฐธรรมนูญและประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๗ ที่เปิดโอกาสให้คนกลุ่มต่างๆ มีส่วนร่วมทางการเมือง ผ่านระบบการเลือกตั้ง มีพรรคการเมือง มีการถ่วงดุลอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร สภาพการเมืองหลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ มีบรรยากาศทางการเมืองที่เปิดกว้างมากขึ้น เกิดการเคลื่อนไหวทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ทั้งกลุ่มที่มีอุดมการณ์เสรีนิยมและสังคมนิยม ต่างมีโอกาสในการเผยแพร่ตามสื่อต่างๆ ได้แพร่หลายมากขึ้น โดยเฉพาะอุดมการณ์สังคมนิยมที่เริ่มแพร่หลายมากขึ้น กลุ่มที่มีผลประโยชน์ทางการเมืองและเศรษฐกิจเริ่มหวาดระแวง และ คิดว่าพลังของ นิสิตนักศึกษาขณะนั้นเป็นสิ่งอันตรายซึ่งจะนำไปสู่สังคมนิยมวิวนิสต์ ปัญหาความขัดแย้งด้านอุดมการณ์ทางการเมืองระหว่างกลุ่มแนวคิดสังคมนิยมและ แนวคิด เสรีประชาธิปไตย เป็นการเปิดโอกาสให้กลุ่มเผด็จการทหารกลับเข้ามาแทรกแซงและเข้ายึดอำนาจทางการเมือง ผู้เขียนใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง เป็นการย้อนรำลึกให้เห็นถึงเหตุการณ์ทางการเมืองในยุคนั้นสมัยนั้น ซึ่งไม่เคยลบล้างไปจากความจริงของคนเดือนตุลาฯ สะท้อนให้เห็นถึงหัวใจของนักต่อสู้พร้อมที่จะสู้เพื่อประชาธิปไตยทุกเมื่อและต่อสู้เพื่อประชาชนเสมอมา

เรื่อง คติโจร ผลงานของ ยศ วัชรเสถียร ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ขวัญเป็นน้องชายฝาแฝดกับเขา คลอดออกจากท้องแม่หลังจากเขาเพียงสิบนาทีเท่านั้นเอง และเขาก็กับขวัญเติบโตมาด้วยกัน อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเติบโตเป็นหนุ่มแล้วจึงแยกกันไป ต่างคนต่างอยู่ก็ต่อเมื่อเขาได้ชื่อว่า ไอ้เสียมิ่ง ต้องพาตัวหลบเร้นหนีเงื้อมมือของกฎหมาย ซึ่งนับเวลาตั้งแต่นั้นจนกระทั่งบัดนี้ก็เป็นเวลา ๖ ปีแล้ว แม่ของเขามีลูกแฝดแล้วก็ไม่มีอีก เขาเป็นแฝดที่มีรูปลักษณะ และท่าทางเหมือนกันอย่างเป็นคนเดียวกัน เหมือนกันจนกระทั่งกังวานเสียงมีที่ต่างกันอยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แล้วอย่างเดียวที่ต่างกันนั้นก็สิ่งสำคัญที่สุดเสียแล้ว คือ นิสัย สันดาน คือว่าเขาเป็นผู้ที่มีนิสัยสันดาน เกกมะเหรกมาตั้งแต่เด็กจนกระทั่งโตขึ้นได้ชื่อว่า ไอ้เสียมิ่ง ด้วยการเป็นขุนโจร ส่วนขวัญนั้นมีนิสัยสันดานเรียบร้อย รักสงบสุขเยี่ยงสาธุชนทั้งหลาย เมื่อโตขึ้นก็บากบั่นทำมาหากินด้วยพักน้ำแรงโดยสุจริต เป็นที่นิยมรักใคร่ของคนที่รู้จักมักคุ้นทั่วไป พ่อแม่ของคนทั้งสองเป็นคนดี ถึงจะมีฐานะไม่มั่งคั่งแต่ก็ยังมีที่ทางทำมาหากินเป็นสมบัติของตนเองตามสมควร เป็นที่นับหน้าถือตาของเพื่อนบ้านในตำบลหมู่บ้านเดียวกัน แต่ทั้งสองต้องประสบโชคร้าย คือว่า เมื่อเขาอายุได้ ๖ ขวบ แม่ก็อำลาโลกไป ทั้งเขาไว้ให้อยู่แต่ลำพังกับพ่อ ครั้นต่อมาอีกสองปีอายุของเขาทั้งสองได้ ๘ ขวบ

พ่อของเขาก็มีเมียใหม่ ซึ่งเป็นแม่หม้าย ลูกติดมาด้วยถึงสามคน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ป็น
 ธรรมดาอยู่เองที่บ้านซึ่งเคยเต็มอยู่ด้วยความสงบสุขของเขา จะเกิดความไม่สงบสุขขึ้นแก่
 เขา ค่าที่ผู้เป็นแม่เลี้ยงของเขาเป็นตัวการก่อให้เกิดความยุ่งยากขึ้นโดยความที่ชิงชิงเขา
 ต่อมาอีก ๔ ปี พ่อของเขาก็เกิดตายตามแม่ของเขาไปอีกคนหนึ่ง ด้วยโรคร้ายอย่าง
 ปัจจุบันทันด่วน ทิ้งให้เขาเป็นกำพร้าอย่างอ้างว้าง เพราะไม่มีญาติพี่น้องอยู่ในตำบลนั้น
 เลย เพราะพ่อกับแม่ของเขาเมื่อได้กัน แล้วจึงอพยพมาตั้งรกรากยังตำบลนั้น ด้วยเหตุ
 นี้ผู้เป็นแม่เลี้ยงของเขาจึงถือโอกาสยึดครองสมบัติทั้งหมดไว้เป็นของตน แล้วบีบคั้นขับไล่
 ไล่ส่งเขาทั้งสองออกไปจากบ้าน พวกเพื่อนบ้านถึงจะมีความเวทนาสงสาร แต่ก็ไม่มีใครที่
 จะช่วยเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่เขา ซึ่งเป็นเด็กอายุเพียง ๑๒ ปีได้ เขาต้องพากัน
 ไปยึดเอาวัดของหมู่บ้านนั้น วัดหนึ่งเป็นบ้านอยู่ในความปกครองของท่านสมภาร เขาได้
 อยู่ที่วัดกับท่านสมภารจนกระทั่งเติบโตเป็นหนุ่มใหญ่ ได้เรียนหนังสือพออ่านออกเขียนได้
 ในระหว่างนี้ความแตกต่างกันที่ทั้งสองมีอยู่อย่างเดียวกันคือ นิสสัย สันดาน ก็ได้ปรากฏตัว
 ของมันออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัด หลังจากที่มันได้ปรากฏออกมาแล้วเพียงจริงๆ คือ
 เขาซึ่งเป็นที่มีพฤติกรรมที่เกกมะเหรกที่สุดในบรรดาเด็กที่อาศัยอยู่ในวัดนั้น ส่วนขวัญ
 น้องชายของเขาก็เป็นเด็กที่เรียบร้อยที่สุด ท่านสมภารซึ่งเป็นผู้อุปการะเขาหมดปัญหาที่
 จะกล่อมเกล่าให้เขาเป็นคนเรียบร้อยอย่างน้องชายได้ แม้ว่าท่านจะสั่งสอนและทำโทษ
 อย่างหนักก็ไม่เป็นผลสำเร็จในที่สุดเขาก็ได้ชื่อว่าไอ้เสือมิ่ง ครองตำแหน่งขุนโจรไปตาม
 ทางนิสสัยสันดานของเขาที่ไม่มีใครจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้...

(ยศ วัชรเสถียร. "คติโจร," สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๑๓-๑๙ เมษายน
 ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง
 โดยเล่าถึงเรื่องราวของเด็กฝาแฝดชายคู่หนึ่ง ซึ่งทั้งสองคลอดออกจากท้องแม่ห่างกันเพียง
 ๑๐ นาที ฝาแฝดคู่นี้มีนิสัยใจคอไม่เหมือนกัน พี่ชายจะมีนิสัยใจคอที่เกกมะเหรก ส่วนผู้
 เป็นน้องนิสัยใจคอเรียบร้อย แต่มีส่วนคล้ายกัน คือ เสียงและรูปร่างหน้าตาของเขาทั้งสอง
 จะเหมือนกัน ซึ่งบางครั้งก็แยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร และเล่าย้อนหลังไปถึงครอบครัวของเขา
 ทั้งสองต้องสูญเสียแม่ และต่อมาพ่อของเขาก็ไปมีเมียใหม่ ต่อมาพ่อของเขาก็ต้องมาเสียชีวิต
 ซึ่งทั้งสองมีอายุเพียง ๑๒ ปี จากนั้นถูกแม่เลี้ยงไล่ออกจากบ้านเพื่อแม่เลี้ยงจะหวังอุปสมบท
 ของพ่อ เด็กชายฝาแฝดทั้งสองคนต้องไปอาศัยวัดเป็นที่หลบนอน มีท่านสมภารเป็นผู้รับเลี้ยง
 และอบรมสั่งสอนให้เป็นคนดี แต่พี่ชายของเขากลับไม่สนใจในคำสั่งสอนของท่านสมภาร
 ส่วนน้องชายของเขาเชื่อฟังคำสั่งสอนของท่านสมภารและเป็นคนเรียบร้อย ท่านสมภารก็อบรม
 สั่งสอนและให้เรียนหนังสือพออ่านออกเขียนได้และเรื่องก็ดำเนินไปจนพี่ชายของเขาถูกฆ่าตาย
 ด้วยน้ำมือของเมียของน้องชายของเขา

เรื่อง กติกาของเพื่อน ผลงานของ เซตวัน เตือประโคน ได้นำเสนอกลวิธี การดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...นานมาแล้วในช่วงท้ายๆ ของการเรียนชั้น ม.๖ เราร้องให้พุ่มพ่าย อาลัยรัก กันเป็นการใหญ่ เมื่อต้องนับถอยหลังรอรวันจากกันไปตามทางของตน เราต่างมีสมุดเพร นด์ชิพ (Friend Ship) เป็นของตัวเอง ผลัดกันเขียนเวียนกันระบายความรู้สึกต่างๆ ลง ไปส่งต่อให้กันคนแล้วคนเล่า เขียนแล้วเขียนอีกอย่างไม่มีที่ท้าวว่าจะรู้จักเหน็ดเหนื่อย เราไม่ลืมให้เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่เพื่อยืนยันว่าจะติดต่อกันอีกในภายภาคหน้า ก่อนจะแยก ย้ายกันไปเรียนต่องานเลี้ยงส่งที่เราจัดขึ้นในหมู่เพื่อนฝูงคืนนั้น หากหาภาษาจะมารองรับ น้ำตาแห่งความอาลัยที่เพื่อนมีต่อกันผมว่าคงจะได้ปริมาณที่สามารถนำมาอาบชำระล้าง ร่างกายได้ สะอาด ผมเองก็เป็นคนหนึ่งที่เคยน้ำตา แต่มาจนกระทั่งวันนี้ สมุดเพรนต์ชิพ ไม่รู้ไปซุกตัวอยู่ซอกหลืบไหนของชั้นหนังสือ รูปที่เพื่อนแปะไว้ เบอร์โทรศัพท์ และที่อยู่ ที่เพื่อนให้ไว้ เหมือนเป็นสิ่งที่ไร้ค่าไร้ความหมาย ทั้งที่ครั้งหนึ่งเราเคยหวงแหนราวกับ เป็นสิ่งสำคัญในชีวิต...

(เซตวัน เตือประโคน. “กติกาของเพื่อน” มติชนสุดสัปดาห์.

๒-๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕. หน้า ๖๘)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ให้เห็นถึงความรักความอาลัยของเพื่อนๆ ที่สำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เมื่อต้องจากกันไปเรียนต่อในสถาบันการศึกษาของตนที่ตั้งเป้าหมายไว้ สิ่งหนึ่งที่ทำให้ทุกคนทวน คำนึ่งถึงเพื่อนในห้องเดียวกันหรือรุ่นเดียวกัน คือ เฟรนด์ชิพ (Friend Ship) ผลัดกันเขียน เวียนกันระบายความรู้สึกต่างๆ ลงไปส่งต่อให้กันคนแล้วคนเล่า เขียนแล้วเขียนอีกอย่างไม่มีที่ ท้าวว่าจะรู้จักเหน็ดเหนื่อย เพื่อแสดงความผูกพันระหว่างเพื่อนรุ่นเดียวกัน

เรื่อง ดวงไฟในสวน ผลงานของ เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์ ได้นำเสนอกลวิธี การดำเนิน เรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...วันนี้เป็นอีกวันหนึ่งที่หญิงชรา รู้สึกคิดถึงลูกชายคนสุดท้องขึ้นมาอย่างท่วมท้น ความคิดถึงคะนึงหานั้นราวกับบ่อน้ำตาลลิกล้า โดยมีนางลอยคออยู่ภายในนั้น วันแล้ววัน เล่า และคืนแล้วคืนเล่า หรือไม่ก็เหมือนคุกขังตลอดชีวิต คือบทลงโทษอันไม่มีที่สิ้นสุด จากผู้เป็นลูกชาย ลูกชายผู้หลบเร้นออกจากบ้านไปในวัยหนุ่มรุ่นลูกชายชื่อ เมฆ ผู้ทิ้ง ถ้อยคำไว้เพียงแม่ครับผมจะออกไปแสวงหาจากโลกภายนอก รักแม่ที่สุด จากลูกชาย สั้นแสนสั้น แต่กลับกรีดลึกลงไปในชีวิตจิตวิญญาณของผู้เป็นแม่นานเท่านาน ทุกยามตื่น และในความหลับฝันในคำขำทุกคำที่บิดเคี้ยว ลูกเอ๋ย ก็ลืบบีแล้วที่ล่วงผ่าน ก็ฤดูกาลที่ ผ่านพ้น หญิงชราหลับตาลงแล้วมองเห็นเด็กหนุ่มคนนั้น เขานั่งพิงโถงน้ำใบหนึ่งบนชาน เรือน พลาทก็เหม่อมองขึ้นไป ยังท้องฟ้าเหนือหลังคาและสูงโพน้นนั้นคือเหล่าก้อนเมฆ

หลากหลายรูปทรง หมู่มะเข็ญอันแปรเปลี่ยนรูปลักษณ์ไปในทุกขณะจิต พลันนั้นหญิงชรา ก็แว่วยินเสียงของพ่อแม่ สัมเสียงที่ร้องเตือนให้ระวังว่าสติจะเลื่อนไหลไปพร้อมกับเหล่า มวลเมฆสัญจร ก่อนจะกลายเป็นคน เลือนลอย...

(เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์. “สวนในบทกวี,” เนชั่นสุดสัปดาห์.

๑๓ เมษายน ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้นำเสนอความคิดถึงลูกของผู้เป็นแม่ที่นึกถึงลูก แล้วเล่าย้อนอดีตด้วยความคิดถึงลูก เมื่อคราวที่แม่ยังเป็นเด็กยังคงอยู่ในอ้อมอกแม่อยู่ในเรือน ชานตลอด แต่บัดนี้ผ่านไประยะปี ผ่านฤดูกาลนานมาแล้วแม่ก็ยังไม่ได้กลับมา ผู้เป็นแม่ต้องเหม่อ ลอยรอคอยลูกชายกลับมาอย่างสิ้นหวัง

เรื่อง แม่เฒ่าแพง ผลงานของ ภพ เบญญภา ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่อง แบบเล่าย้อนหลัง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เมื่อเก็บข้าวของเข้าที่แล้ว แม่เฒ่าแพงก็ลงมืออุ่นข้าวต้มใกล้จะเที่ยงวันเต็มที แดดนอกกระท่อมแรงจัด ทะเลสีครามเป็นประกายระยิบระยับ แต่ไปไหนแทบจะไม่ กระทบเลย แดดดีไฟในเตาดีเผาด้วยเศษกิ่งไม้ที่เก็บมาจากชายหาด และวางหม้อ สังกะสีเคลือบสีน้ำเงินบุบปั้งไปบนเตา ในวัยขนาดแกนี้ไม่เหลือฟันฟางให้เคี้ยวเสียแล้ว ข้าวต้มและๆ เซาะๆ นับเป็นอาหารที่กินง่ายย่อยง่ายที่สุด แก้มักจะกินกับเต้าหู้ยี้หรือไม่ ก็ไข่เค็มและปรุงด้วยซีอิ้ว สมัยก่อนตอนยังเป็นสาวแกเคยขึ้นชื่อว่าชอบกินเผ็ดเป็นที่หนึ่ง ในหมู่พี่น้องและเพื่อนๆ ไม่ว่าจะกินอะไรก็ต้องปรุงรสให้เผ็ดไว้ก่อนเสมอ ผิดกับทุกคน ที่ชอบอาหารรสอ่อน แต่เมื่อแก่ตัวลงกลับไม่อาจรู้รสเผ็ดร้อนได้อีก ปานนี้พวกนั้นจะ ยังคงมีชีวิตอยู่หรือเปล่านั้น แม่เฒ่าแพงคิดพลางตักข้าวต้มจากหม้อใส่ถ้วยใบเล็กเป็นเวลา หกลีบกว่าปีแล้วที่แกไม่เคยได้พบหน้าค่าตาพวกเขา นับตั้งแต่วันที่แกออกไปเที่ยงงาน ประจำปีที่วัดใกล้บ้านเก่าอันเป็นวันสุดท้าย และคืนนั้นแกก็หนีมากับชายคนรักซึ่งอยู่ ตำบลเดียวกัน ขณะนั้นแกอายุได้สิบเจ็ดปีแล้ว เป็นลูกสาวที่พ่อแม่รักและห่วงหาอาทรมาก ทีเดียว แกไม่รู้หรอกว่าพ่อแม่จะเสียใจมากน้อยแค่ไหนกับสิ่งแกทำลงไปเพื่อความรัก ความที่เป็นคนหบถมีชื่อเสียงในตัว จังหวัดคงทำให้พ่อแม่เสื่อมเกียรติลงไปเป็นอันมาก แต่คนเราจะลงโทษคนตาบอดครั้งยังเยาว์ได้ลงคอเชียวหรือ แกได้แต่รำพึงอยู่ในใจ หลายครั้งก็เชื่อว่าเพราะเหตุนี้เอง เมื่อแกมีลูกและมันโตเป็นสาวจนมีลูกสาวได้แล้ว มันจึง หอดทิ้งแกไป ปลอ่ยให้แกมีชีวิตอยู่เพียงลำพัง แม่จะคิดเสมอว่าทั้งหมดนี้ยังไม่หนักหนา สาหัสเท่ากับที่ผู้ให้กำเนิดต้องประสบเพราะหลังจากแกทำเรื่องเสื่อมเสียแล้ว แกก็ไม่เคยมี เกียรติอีกหญิงชรายิ้มเศร้าๆ ให้ความคิดของตัวเอง...

(ภพ เบญญภา. “แม่เฒ่าแพง,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๒๑-๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ด้วยการหวนคิดถึงความหลังในครั้งอดีตที่หนีออกจากบ้านมากับผู้ชายคนหนึ่งในตำบลเดียวกัน มาตั้งหลักปักฐานกับชายหนุ่มเพียงสองคน ในขณะที่พ่อแม่ที่รักและห่วงหาต้องเสียใจไปกับการกระทำของเธอเป็นอย่างมาก เพราะพ่อแม่ของเธอเป็นถึงพ่อค้าคหบดีที่มีชื่อเสียงในจังหวัดต้องอับอายขายหน้ากับพฤติกรรมของเธอ เมื่อมาอยู่กับชายผู้รักมาก เมื่อเธอมีลูก ลูกของเธอจึงจากเธอไปเหมือนกับเมื่อครั้งอดีตที่เธอหนีพ่อแม่มา บัดนี้เธอจึงหวนคิดถึงอดีตที่ผ่านมา

จากตัวอย่างเรื่องสั้นที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบย้อนหลัง ซึ่งเป็นกลวิธีที่น่าสนใจอย่างหนึ่งที่นักเขียนนำมาใช้ในงานเขียนของตน เนื่องจากจะทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจประวัติความเป็นมาของตัวละคร เข้าใจถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตของตัวละคร เช่น อาจกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีตของตัวละคร กลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลังคือ เล่าเรื่องเหตุการณ์ในตอนท้ายเพื่อให้เกิดความสงสัยก่อนและจึงเล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนกระทั่งจบ การใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาและประเด็นที่นักเขียนต้องการนำเสนอ

๓. กลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา

การศึกษาวิเคราะห์กลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา ในนิตยสารรายสัปดาห์ ปิพุทธศักราช ๒๕๕๕ จำนวน ๑๐๗ เรื่อง ผู้วิจัยพบว่า นักเขียนเรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ปิพุทธศักราช ๒๕๕๕ ได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทินจำนวน ๒๑ เรื่อง ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายกลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา ดังนี้

เรื่อง เสือในป่า ผลงานของ อุเทน พรหมแดง ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ในห้วงก้ำกึ่งระหว่างสมาธิลึกกับการรับรู้ทางผัสสะภายนอก ภิกษุหนุ่มแว่วยินเสียงใบไม้ดังกรอบแกรบแผ่วแสนแผ่ว ภาวจิตค่อยๆ ถอนจากจุดล้าลึกภายในประสาทสัมผัสทั้งห้าตื่นตัวทำงานอีกครั้งดังเดิม โสตประสาทจับได้ถนัดถึงเสียงพลิกไหวของใบไม้แห่งรายรอบ แม้สายลมโผยพัดอยู่บ้างในบรรยากาศรอบข้าง ทว่าอ่อนเบาเกินจะพลิกใบไม้ให้ไหวตัว ภิกษุหนุ่มแน่ใจว่านั่นหาใช่เสียงใบไม้ถูกสายลมพัดเคลื่อนครุบนพื้นดิน หากแต่เป็นเสียงผีทำอย่างอย่างแผ่วเบา รอยยิ้มรางๆ ผลิผุดบนดวงหน้ามิ่งสงบแววตาหลังเปลือกตาปิดสนิทเป็นประกายซ่อนเร้น ชายในผืนผ้ากาสาหวัดรัดเย็บเย็บเสียงแผ่วเบาโดยไม่ลืมหามอง มาแล้วหรือ? อาตมาเกือบปักใจเชื่อไปแล้วว่าโยมคงไม่กล้ามาไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับ เสียงผีทำเบาบางนั้นเจิบชะงัก ภิกษุยังคงยิ้มน้อยๆ พร้อมกับเผยเปลือกตาลืมตื่น แสงแดดยามเย็นย่ำสาดลอดแมกไม้ชายป่าลงมาได้ไม่มาก แต่ยังคงมากพอช่วยให้มองเห็นภาพตรงหน้าแจ่มชัดกระจ่างตา ผิดจากที่คาดคิดไว้โดยสิ้นเชิง สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าคือเสือโคร่งลายพาดกลอนตัวใหญ่โตมโหฬาร มหิมาจนแทบบดบังป่าเบื้อง

หน้าหมดทั้งผืน ชายหนุ่มเคยถามตัวเองนับร้อยนับพันครั้ง เขาสงสัยใคร่รู้ว่าเชื้อเจ้าชู้
ประตูดินในสายเลือดมีที่มาจากไหนตลอดชีวิตที่อยู่กับแม่เขาไม่เคยเห็นแม่มีนิสัยมากชู้
อ้อเขาจะล่อล่อกับใคร แม่จมอยู่ในความเจ็บมากกว่าจะปรปักษ์พูดจาใดๆ แม้กับตัว
เขาเอง แม่ก็ไม่ค่อยพูดค่อยจา มีเพียงรอยยิ้มการุณและแววตารักใคร่เท่านั้นคอย
โอบล้อมดูแลเขาตลอดมาไม่เคยห่างหาย

(อุเทน พรหมแดง. “เสือในป่า,” เนชั่นสุดสัปดาห์. ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

จากเรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีดำเนินเรื่องแบบเล่าแบบย้อนไปย้อนมา
โดยนำเสนอตัวละครเอกของเรื่องที่เป็นภิกษุออกไปดูดงคิโนป่าเพียงรูปเดียว ปรากฏว่าเจอ
เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดในขณะที่นั่งสมาธิ มีเสือโคร่งลายพาดกลอนมายืนอยู่ตรงหน้า จากนั้น
ผู้เขียนได้ตัดฉาก กลับไปเล่าเหตุการณ์ของชายหนุ่มในช่วงที่ยังไม่บวชเป็นภิกษุ
และเล่าเรื่องย้อนไปย้อนมาจนกระทั่งจบเรื่อง

เรื่อง ภูตตายโหง ผลงานของ เทศ จินนะ ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่อง
แบบเล่าย้อนไปย้อนมา ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ฟ้าพิโรธผ่าพราวนต้มบนยอดภูเทือกนี้ ต่อมาเสือโคร่งตะบปพราวนเข้
มันลากศพไปไกลประมาณสองร้อยเมตรจึงฉีกเนื้อชิมรสอร่อย เมื่อลัทธิการเมืองใหม่
ผลักดันนักศึกษาหนุ่มสาวเผ่นหนีเผด็จการทหาร บุกฝ่าดงรกชัฏ ยึดถ้ำหินชะงองจุ่มเป็น
ป้อมปราการบังสายลมแสงแดด และหยาดฝนกระหน่ำหนัก เขาหล่อนได้ฉายาว่า
ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ตรงข้ามผู้ก่อการดีซึ่งอยู่ในเมือง...

(เทศ จินนะ. “ภูตตายโหง,” มติชนสุดสัปดาห์. ๒๐-๒๖ มกราคม ๒๕๕๕. หน้า ๖๘)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อน
ไปย้อนมา ซึ่งเป็นกลวิธีการเปิดเรื่องให้ผู้อ่านสนใจและติดตามเรื่องที่อ่านจนจบเรื่อง

เรื่อง ในดินแดนวิฆาธร ผลงาน เว็งหมาบ้า ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่อง
แบบเล่าย้อนไปย้อนมา ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ผมนั่งเฝ้าภาพของจอยในครั้งสุดท้ายที่เราพบกัน วันนั้นจอยเดรสสั้นบางๆ
สีสดใส แขนปีกกล้วยไหวอยู่สายลมช่วงปลายฤดูร้อน เสียงกระดิ่งอันเล็กๆ ที่ผูกติดกับ
ประตูหน้าร้านดังกังวานไหวดูจรั้วคลื่นเมื่อผมเปิดประตูคาเฟ่แห่งนั้นออก ไอน้ำจาก
เครื่องปรับอากาศกระทบใบหน้าของเราเบาบาง ผมเกิดที่กรุงเทพฯ แต่มาเข้าเรียน
มหาวิทยาลัยในจังหวัดใหญ่แห่งหนึ่งทางภาคเหนือตั้งแต่ ๑๕ ปีที่แล้ว ผมเรียน

จบปริญญาตรีด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่งหรือจะพูดให้ชัดๆ อย่างไม่ถ่อมตัวไปเลย ก็ได้งานเป็นผู้ช่วยอาจารย์ในคลาสไปพร้อมๆ กัน...

(เว็บบอร์ด. "ในดินแดนวิชาการ," มติชนสุดสัปดาห์. ๓๐ พฤศจิกายน

- ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕. หน้า ๖๘)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้นได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา โดยเริ่มต้นเล่าถึงตัวละครชายหนุ่มเป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิดแต่ต้องมาศึกษาในมหาวิทยาลัย ในทางภาคเหนือ โดยผู้เขียนได้ใช้กลวิธีเล่าย้อนไปถึงเรื่องราวของเขาในอดีตและเล่าถึงเหตุการณ์ ปัจจุบันจนจบเรื่อง

เรื่อง พินัยกรรมของชายวัยกลางคน ผลงานของ ตึก วงศ์รัฐฯ ได้นำเสนอกลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...กว่าครึ่งชีวิต เขาเดินอยู่กับความเจ็บและผู้คน เดินอยู่กับหมาและแมวเหิน นานมาแล้ว เขาเดินข้ามสะพานพุทธฯ ทุกวัน เดินจากบ้านเช่าในสลัมหลังสุเหร่าสี่แยก บ้านแขกไปโรงเรียนสวนกุหลาบฯ แรกนั้นเมื่อจำเป็นต้องเข้ามาเมืองหลวง เขไม่เคยรู้ถึงเกียรติยศของโรงเรียนเชิงสะพานพุทธฯ ตรงข้ามวัดเลียบ รู้แต่เพียงว่า ถ้าสอบเข้าไม่ได้ ก็ไม่ได้เรียนหนังสือต่อแน่ เมื่อสอบได้เขาเขียนจดหมายกลับไปบอกครูใหญ่ที่ขอนแก่น ครูใหญ่เอาจดหมายของเขาไปอ่านหน้าเสาธงให้นักเรียนทุกๆ คนรับรู้ ไม่ใช่คนหลังตัวเอง มันคิดอยู่แต่เพียงว่าภูกี้ศิษย์มีครู ผมตื่นเช้า เวลาในญี่ปุ่นเร็วกว่าบ้านเรา ๒ ชั่วโมง อยู่บางแค ที ๕ ผมก็ตื่นแล้ว ผมออกจากที่พักซึ่งเป็นโรงแรมราคาประหยัดเดินไปตามลำพังอากาศในปลายเดือนพฤศจิกายนเริ่มหนาว บางคืน ต้องเดินอยู่ท่ามกลางบุยหิมะ ผมเดินมุ่งหน้าขึ้นสะพานชัยชนะ เบื้องล่างคือแม่น้ำชুমิตะ (ผมคิดถึงผู้หญิงคนหนึ่ง) เนื้อแนบเนื้อ (ใจแนบใจ)...

(ตึก วงศ์รัฐฯ. "พินัยกรรมของชายวัยกลางคน," สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๑-๗ มิถุนายน ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา โดยการนำเสนอฉากในเรื่องที่เขากำลังเดินไปที่สะพานพุทธฯ และตัดฉากไปที่ฉากในประเทศญี่ปุ่น เขามุ่งหน้าขึ้นสะพานชัยชนะ เบื้องล่างคือแม่น้ำชুমิตะ ผู้เขียนต้องการเล่าเรื่องโดยการสลับฉากและย้อนไปย้อนมาเพื่อให้เห็นบรรยากาศของเรื่อง

จากเรื่องสั้นที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสามารถใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา เพื่อให้ผู้อ่านสามารถติดตามรายละเอียดของเรื่อง โดยเข้าใจเรื่องราวหรืออดีตของตัวละครนั้น จากนั้นผู้เขียนจะเล่าเรื่องเพื่อคลี่คลายปมปัญหาเชื่อมโยงถึงปัจจุบันได้อย่างลงตัว ทำให้ผู้อ่านได้อ่านแล้วจะสามารถเข้าใจเรื่องได้เป็นอย่างดี จากการวิเคราะห์กลวิธีการดำเนินเรื่องนั้น ผู้แต่งอาจมีวิธีนำเสนอหรือวิธีเขียนโดยผู้แต่งแต่ละคนจะใช้

วิธีการดำเนินเรื่องไม่เหมือนกัน ผู้แต่งอาจจะมามีวิธีการในการดำเนินเรื่องได้หลายวิธี เช่น กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบย้อนหลัง และกลวิธีการดำเนินเรื่องแบบสลับไปสลับมา

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นจากนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ พบว่า นักเขียนเรื่องสั้นใช้กลวิธีการนำเสนอเรื่องตามแบบปฏิทินมากที่สุด รองลงมาคือ กลวิธีการนำเสนอเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง กลวิธีการนำเสนอเรื่องแบบเล่าย้อนไปย้อนมา ตามลำดับ

กลวิธีการนำเสนอหรือมุมมองของการเล่าเรื่อง (Point of View)

จากการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอหรือมุมมองของการเล่าเรื่อง (Point of View) ในนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ พบจะสรุปได้ว่านักเขียนเรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ใช้กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง ๔ แบบ คือ กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ ผู้ประพันธ์ในฐานะเป็นผู้กำกับเป็นผู้มองภายนอก กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้หลายแบบผสมผสานกัน ดังนี้

๑. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑

จากการศึกษากลวิธีในการเล่าเรื่องในลักษณะนี้ นักเขียนมักใช้กลวิธีนี้ในการแต่งเรื่องสั้น เพราะนอกจากจะบรรยายลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครแต่ละตัวได้อย่างถี่ถ้วนแล้ว สามารถเข้าใจความรู้สึกนึกคิดในใจของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนั้นยังสอดแทรกความคิดเห็นของผู้แต่งเข้าไปได้โดยง่าย เรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ ที่ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ จำนวน ๓๙ เรื่อง จากศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องสั้นดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายกลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ ดังนี้

เรื่อง วันสมัครงาน ผลงานของ สุคนธรส โพธิ์อยู่ ได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ฉันนั่งรถเมล์เก่าๆ โทมๆ คันนี้มาจากอู่ต้นสายในตอนเช้าตรู่ ความหวังที่จะมีภารกิจแต่งตัวออกจากบ้านแต่เช้าแล้วฟันฝ่ารถติดกับคนอื่นนับแสนเพื่อไปทำงานนั้นเริ่มริบหรี่ลงทุกทีๆ หลังจากที่ฉันเฝ้าเพียรพยายามเดินย่ำตึกหางานเกือบปี สมอของฉันเริ่มมีตบอดและไม่แน่ใจว่าทำได้ทำตามกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมาย กฎเกณฑ์ต่างๆ ของการสมัครงานแล้วหรือยัง ฉันไม่ได้ตระเตรียมอะไรนอกเหนือไปจากความรู้ทั้งหมดที่ได้ร่ำเรียนม เกรดเฉลี่ยที่บอกว่าฉันสอบได้เป็นอันดับที่สองของคณะในมหาวิทยาลัยอันไกลโพ้น เอกสารประจำตัวต่างๆ และความมั่นใจที่บัดนี้ร่อยหรอลงไปทุกขณะ...

(สุคนธรส โพธิ์อยู่. "วันสมัครงาน," สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ ผู้เขียนได้ใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ คำว่า ฉัน เพื่อเล่าเรื่องราวของตนในการออกไปสมัครงานและเล่าเรื่องต่างๆ ในขณะที่กำลังเดินทางและผู้ใกล้ชิดให้ผู้อ่านทราบโดยผู้แต่งจะต้องไม่พยายามแสดงความคิดเห็นของตนให้ปรากฏในเรื่อง

เรื่อง แข่ง ผลงานของ ชาศรีนรทิพย์ เสวีกุล ได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ผมกำลังขับรถอยู่บนทางด่วนมุ่งหน้ากลับบ้านภายใต้ท้องฟ้าสีดำนองยามราตรี โดยมีรถยนต์หลากหลายยี่ห้อหลายสีสັນนับสิบๆ คัน รยล้อมและชนาบข้างร่วมทางอยู่ในเลนซ้าย-ขวา ผมยกมือข้างขวาขึ้นมาปลดปมเน็คไท และใช้ปลายนิ้วแกะกระดุมพร้อมดึงคอเสื้อ คล้ออกและรู้สึกเป็นอิสระขึ้นมาทันที เสียงเพลงบรรเลงที่แผ่วเบาและหวานซึ่งจากแผ่นซีดีที่แว่วออกจากลำโพงข้างประตูรถ พอช่วยทำให้ความอ่อนเมื่อยเหนื่อยล้าจากการนั่งทำงาน รวมถึงการเตรียมและตรวจสอบเอกสารอีกมากมายหลายรอบ มาตลอดทั้งวันผ่อนคลายลงบ้าง แต่กระนั้นห้วงความคิดของผมก็ยังวนเวียนอยู่กับการประชุมเมื่อช่วงเย็นที่เคร่งเครียดและเต็มไปด้วยมุมมองที่แตกต่างไม่ลงตัวและกินเวลานานจนเลยเวลางาน และทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนเดินออกมาจากห้องประชุมด้วยท่าทีที่อ่อนล้าและสีหน้าที่อ่อนเพลีย...

(ชาครีนรทิพย์. “แข่ง,” เนชั่นสุดสัปดาห์. ๕ ตุลาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ ผู้เขียนได้ใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ คำว่า ผม จะทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงพฤติกรรมของตัวละครหลัก ซึ่งผู้เล่าได้ถ่ายทอดเรื่องราวในการขับรถกลับบ้าน และเกิดเหตุการณ์อุบัติเหตุขึ้น ซึ่งตัวเขาเองได้ประสบพบเจอหลังจากที่คนขับรถคันนั้นขับผ่านเขาไปได้ไม่นาน เพราะคนขับรถคันดังกล่าวได้พยายามตีไฟหน้าเพื่อจะขอแซงไปข้าง เขาจึงหลบหลีกและให้เขาผ่านไป ได้ และท้ายที่สุดรถคันดังกล่าวก็เกิดอุบัติเหตุ คนขับบาดเจ็บสาหัส โดยก่อนหน้าเขาได้สาปแช่งคนขับคันดังกล่าว

เรื่อง ขอโทษ..ผมมาสาย ผลงานของ ไพบุลย์ พันธุ์เมือง ได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ผมมาสายในทุกๆ เรื่อง แต่โชคดีตรงที่ว่าผมอยากจะเป็นอะไรผมก็ได้เป็น อยากจะทำอะไรผมก็ได้ทำ ตอนบวชเณรเมื่ออายุ ๑๗ ปี ผมอยากจะเป็นนักธรรมเอกผมก็สอบได้นักธรรมเอก (ตอนอายุ ๑๙ ปี) ต่อมาผมอยากจะเป็นนักวาดรูป ผมก็ฝึกฝนจนเข้าเป็นครู (ตอนอายุ ๒๖ ปี) ผมอยากจะทำตัวการ์ตูนชาย ผมก็ขายต้นฉบับนิยายการ์ตูนให้สำนักพิมพ์ได้ ต่อมาผมอยากเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ผมก็สอบเอ็นท์เข้าศึกษา

ในมหาวิทยาลัยได้ (ตอนอายุ ๓๔ ปี) ระหว่างการเรียนมหาวิทยาลัย ผมอยากได้
เกียรตินิยม ผมก็ได้เกียรตินิยม (อันดับ ๒) ตอนอายุ ๓๖ ปี พอมาเป็นครูผมอยากได้
อาจารย์ ๓ (ซี ๘) ผมก็ได้ซี ๘ ตอนอายุ ๕๖ ปี (คราวนี้ผมมาสายมากๆ)

(ไพบุลย์ พันธุ์เมือง. “ขอโทษ..ผมมาสาย,” มติชนสุดสัปดาห์.
๒๓-๒๔ มีนาคม ๒๕๕๕. หน้า ๖๘)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนาม
บุรุษที่ ๑ ผู้เขียนได้ใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ คำว่า ผม เป็นการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องใจ
เหตุการณ์ความเป็นมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจถึงเรื่องราวของ
ตัวละครในเรื่องเป็นอย่างดี และสนใจติดตามอ่านเรื่องจนจบต่อไป

๒. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓

กลวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ ผู้เล่าเรื่องชนิดนี้สามารถที่จะมองเห็นตัวละครได้
รอบทิศทาง และมองเห็นทั้งพฤติกรรมภายนอกและมองทะลุเข้าไปถึงความรู้สึกของตัวละครได้
อย่างกลมกลืน เรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ ที่ใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง
โดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ จำนวน ๕๑ เรื่อง จากศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องสั้นดังกล่าว
ข้างต้น ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายกลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษ
ที่ ๓ ดังนี้

เรื่อง บทลงโทษ ผลงานของ ขวัญเรียม จิตอารีย์ ได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง
โดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...แรวบอกตัวเองไม่รู้ก็ร้อยก็พันครั้งว่ามันไม่จริง มันไม่มีทางเป็นไปได้ มนุษย์เรา
อยู่กับความกลัวมานานเกินไป นานจนไม่มีเหตุผล นานจนงมกาย มันเป็นแค่คำบอกเล่า
ประกอบความเชื่อของมนุษย์ เป็นเพียงเรื่องสมมติเรื่องหนึ่งในหลายร้อยหลายพันเรื่องบน
โลกนี้เท่านั้นจะมีอะไรมากไปกว่าคำพูดเหลวไหลเพื่อเจ้อจากปากคนแก่ขี้หลงขี้ลี้ม
คนหนึ่ง...

(ขวัญเรียม จิตอารีย์. “บทลงโทษ,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.
๒๗ กรกฎาคม - ๒ สิงหาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่ง
ใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ คือ การกล่าวถึงชื่อบุคคล ชื่อ แรว เป็นตัวละครในการดำเนินเรื่อง
ซึ่งแรวเป็นตัวละครหนึ่งที่มีความสำคัญในเรื่องดังกล่าว

เรื่อง ดาวสองดวง ผลงานของ มีเกียรติ แซ่จิว ได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง โดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เขาลุกเดินไปหาต้นทางของเสียง อยากเห็นหน้าผู้ร้อง พลังคิดในใจว่า เจ้าของเสียง จะใช่คนที่เขาเคยรู้จักหรือเปล่า บทเพลงยังบรรเลงอยู่ เสียงร้องอ่อนนุ่ม ยังทุ่มกังวานใส สาวผู้ร้องยืนส่งábanเวที ผู้ฟังมีหลากหลายทั้งชายและหญิงทั้งนั่งและยืน รายล้อมอยู่ รวมทั้งเขาตอนนี้ที่คล้ายถูกสาปให้จับจ้องอยู่แต่ใบหน้าของผู้ร้อง...
(มีเกียรติ แซ่จิว. “ดาวสองดวง,” เนชั่นสุดสัปดาห์. ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ คือ ใช้คำว่า เขา ในการดำเนินเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในเรื่องได้อย่างชัดเจนขึ้น เรื่อง สังฆานุภาพ ผลงานของ อุเทน พรหมแดง ได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง โดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...หลอนเพียงลืมตาขึ้นมาเพื่อพบพานความทุกข์เศร้าหนักหนาสาหัส หลอนไม่ได้หลับได้นอนทั้งคืน ข้างกายยามนี้ว่างเปล่าไร้ร่างสามมีเคียงข้างบนเตียงเดิม หลอนนึกภาพชีวิตซึ่งไม่มีเขาไม่ออก ชีวิตคู่ดำเนินมายาวนานเกินไปจนหลอนไม่อาจกลับไปใช้ชีวิตลำพังได้อีก ยิ่งกว่านั้นลูกสาวตัวเล็กๆ สองคนยังเป็นเครื่องพันธุนาการยิ่งใหญ่ ผูกรั้งให้ไม่อาจสลัดเขาทิ้งไปได้ง่ายๆ แม้สิ่งที่เขาทำจะสร้างบาดแผลเจ็บแปลบพารุณจิตใจหลอนก็ตาม...
(อุเทน พรหมแดง. “สังฆานุภาพ,” มติชนสุดสัปดาห์.

๑๑-๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕. หน้า ๖๘)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ คือ ใช้คำว่า หลอน ในการดำเนินเรื่อง ซึ่งการใช้กลวิธีแบบนี้จะเป็นการเข้าถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครมากยิ่งขึ้น

๓. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้หลายแบบผสมผสานกัน

กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้หลายแบบผสมผสานกัน คือ ผู้แต่งกำหนดให้มีผู้เล่าเรื่องหลายแบบผสมกัน โดยใช้ผู้เล่าเรื่องทั้งสามประการข้างต้นประกอบกันในการนำเสนอเรื่อง ซึ่งเป็นการสร้างความหลากหลายให้แก่การดำเนินเรื่อง เรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ปิพุทธศักราช ๒๕๕๕ ที่ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้หลายแบบผสมผสานกัน มีจำนวน ๑๒ เรื่อง ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายกลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้หลายแบบผสมผสานกัน ดังนี้

เรื่อง หมู่บ้านเห็ดทองคำ ผลงานของ กร ศิริวัฒน์ ได้นำเสนอกลวิธี
การเล่าเรื่องแบบผสมผสาน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...กรรมการวัดทั้งสี่คนซึ่งประกอบด้วยผู้ใหญ่บ้านสุทิน วิวา และชมชาติมอง
หน้ากัน ยิ้มเจื่อนแห้ง เหมือนสิ่งที่เจ้าอาวาสพูดนั้นไม่สามารถเป็นไปได้เลย บางคนอาจ
คิดว่าเจ้าอาวาสเพี้ยนไป เจ้าอาวาสก็ขรามากแล้วด้วย สุทินเกาทัณฑ์ทอยแกรกๆ สอง
สามครั้ง ยิ้มแห้งก่อน พูดเสียงดังกว่าเดิม “ขอโทษนะครับ อาจารย์พูดเล่นหรือเปล่า
ครับ” “ใช่ผมกึ่งงครับ” วิวาพูดไม่เต็มเสียงเพราะความเกรงใจเจ้าอาวาส ผู้ใหญ่บ้านกับ
ชมชาติหัวเราะเหมือนไม่มีอะไรจะพูด เจ้าอาวาสหลับตาข่มอารมณ์ตาสนเห็นท่าไม่ดีจึง
พูดแทรกขึ้น “อาจารย์พูดจริงไม่ได้พูดเล่น” “ฉันทเคยพูดเล่นหรือ” เจ้าอาวาสลืมนึกขึ้น
กลางถามเสียงเยียบเย็น ทำให้ผู้ใหญ่บ้านกับชมชาติได้สติรีบปฏิเสธเสียงระรัว...

(กร ศิริวัฒน์. “หมู่บ้านเห็ดทองคำ,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๒-๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสาน โดยใช้
สรรพนามบุรุษที่ ๑ สรรพนามบุรุษที่ ๒ และสรรพนามบุรุษที่ ๓ เพื่อให้การเล่าเรื่องมีสีสัน
และเป็นการสร้างความโดดเด่นของตัวละครได้เป็นอย่างดี

เรื่อง เมืองจ๋วงเหงาหวานอน ผลงานของ ปานศักดิ์ นาแสง ได้นำเสนอกลวิธีการ
เล่าเรื่องแบบผสมผสาน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...“ลุงเป็นอะไรครับ” ชายหนุ่มร้องถาม “มีอะไรเกิดขึ้น” หญิงสาวถามบ้าง
“ไม่มีอะไร” ชายชราตอบ พลังหายใจหอบด้วยความเหนื่อยล้า ชายหนุ่มนั่งนิ่งอยู่กับที่
เฝ้ามองตัวเอง เพื่อจะเข้าใจความจริง หญิงสาวมองเขานัยน์ตาที่มองที่มองมาเหมือนมี
คำถามถึงเวลาที่ถูกรบกวน ชายชราเงยหน้าเหลือบมองตาม “ผมนอนไม่หลับอยู่พักใหญ่
นานเท่าที่ผมยังจำมันได้ ผมตกอยู่ในภาวะทำอะไรไม่ได้และทำอะไรไม่ถูก” ชายหนุ่มพูด
ขึ้น “ฉันทก็เหมือนกัน” เมื่อตื่นขึ้นมาก็พบว่าไม่มีใครอยู่ กลับรู้สึกวูบวาบว่าแห้วและ
หวาดกลัวเหมือนกับว่าตกลงไปในเหวมืดมืดสิ้นความหวัง หญิงสาวสารภาพออกมา...

(ปานศักดิ์ นาแสง. “เมืองจ๋วงเหงาหวานอน” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๘-๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสานทั้งสามแบบ
เข้าด้วยกันอย่างลงตัว โดยกล่าวถึงตัวละครที่มีบทบาทในการเล่าเรื่องของตัวละครแต่ละตัว
เพื่อให้เห็นความเป็นไป รวมถึงนิสัยใจคอของตัวละคร

เรื่อง พรุ้งนี้เข้าของเด็กชาย ผลงานของ ลัดดา สงกระสินธ์ ได้นำเสนอกลวิธีกา
เล่าเรื่องแบบผสมผสาน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ฉันสงสัยว่า หากค่าย ๓ วันนั้น ไม่เริ่มกันด้วยความเหนื่อย ร้อนและเจ็บ
แสงจะขอครูไปที่นั่นเป็นครั้งที่ ๒ หรือไม่ การเป็นเด็กไฟรู้ นันทิมากสำหรับเขา แต่เขา
น่าจะเป็นนักตั้งคำถามมากกว่านี้ ฉันกลัวเหลือเกินว่าเขาจะแทนที่โลกใบเก่าที่เขาเป็นมา
เสมอด้วยโลกใบใหม่ที่เขายังไม่รู้จักดีพอ โลกที่สอนให้เขาสละชีพเพื่อชาติ...

(ลัดดา สงกระสินธ์. “พรุ้งนี้เข้าของเด็กผู้ชาย,” มติชนสุดสัปดาห์.

๓-๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕. หน้า ๖๙)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีกาเล่าเรื่องแบบผสมผสาน
ทั้งสามแบบเข้าด้วยกัน โดยกล่าวถึงตัวละครเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร

๔. ผู้ประพันธ์ในฐานะเป็นผู้กำกับเป็นผู้มองภายนอก คือ ผู้เล่าเรื่องที่
เล่าอย่างรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง (Omniscient Point of View) ผู้เล่าเรื่องลักษณะนี้จะทำ
หน้าที่เสมือนผู้กำกับที่รู้บทบาทและความคิดของตัวละครทุกตัวอย่างชัดเจน และทำหน้าที่คือ
กำกับให้ตัวละครเดินไปตามบทบาทที่ “ผู้กำกับ” เรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์
ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ ที่ใช้ผู้ประพันธ์ในฐานะเป็นผู้กำกับเป็นผู้มองภายนอก
จำนวน ๕ เรื่อง ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายแบบผู้ประพันธ์ในฐานะ
เป็นผู้กำกับเป็นผู้มองภายนอก ดังนี้

เรื่อง ความงามในความตาย ผลงานของ นาโนมา ได้นำเสนอกลวิธีกาแนะนำ
เรื่องแบบผู้ประพันธ์ในฐานะเป็นผู้กำกับเป็นผู้มองภายนอก ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...หญิงชราคิดแล้วรังแต่รู้สึกเสียดายเวลาผ่านพ้น ร้าวรานกับสิ่งตกหล่นรายทาง
นางอาจโดดเดี่ยวอยู่คนเดียวมานานจนคิดไปร้อยแปด เผ่าคร่ำครวญถึงช่วงเวลาได้อยู่
พร้อมหน้ากันพ่อแม่ลูก ทั้งที่เป็นครอบครัวของนางเอง และครอบครัวเดิมอันมีแม่กับพ่อ
และพี่น้องคลานตามกันมา นานๆ จะมีการส่งข่าวมาถึงกันบ้าง แต่ทุกครั้งก็มีแต่เรื่อง
การตาย ไม่เคยมีข่าวอะไรจะส่งมาหรอก ถ้าไม่มีเกี่ยวกับเรื่องนี้...

(นาโนมา. “ความงามในความตาย,” มติชนสุดสัปดาห์.

๒๗ เมษายน - ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕. หน้า ๖๘)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีกาเป็นผู้กำกับภายนอกเพื่อให้
การอธิบายลักษณะนิสัยของตัวละคร อารมณ์ความรู้สึก สามารถถ่ายทอดความรู้สึกและอารมณ์
ดังกล่าวได้อย่างชัดเจน

สอดคล้อง เรื่อง เหตุเกิดที่โค้งไฮเวย์ร้อยศพ ผลงานของ ชีระ ชีระเสถียร ได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้ประพันธ์ในฐานะเป็นผู้กำกับเป็นผู้มองภายนอก ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เมื่อเวลาเย็นย่ำมืดากผ้าอ้อม ผุงค้ำควาบินออกจากรังไปหาเหยื่อ เสียงนกกา
ระงมร้องออกจากพุ่มไม้ข้างทาง และจามจรีต้นเก่าแก่ยืนตะมึนโบกกิ่งก้านสาขาทอดเงา
เหนือไฮเวย์ ขณะต่ำลงไปบนทางหลวงสายสำคัญรถรายังแล่นไปมาด้วยความเร็วอันไร้
ขีดจำกัด ภาพคันแล้วคันเล่าปลิวไปปลิวมาอย่างกับนกหกเหิน เช่นเดียวกับรถตู้ของ
นักท่องเที่ยวซึ่งเดินทางมาจากแดนไกล พวกเขาไม่รู้เลยว่าแสบะยิมมีจระเข้ทางพวกเขา
ไปไม่ไกลเลย ความจริงเขาควรผ่านมันไปเหมือนคันอื่นที่ผ่านมา ติดที่ว่าอะไรบางอย่างที่
เรียกว่าความลึกลับส่งมันมาหลังแนวโค้ง วิวตัวนั้น วิวตัวมที่มาตัวนั้น เหมือนถูกผลัก
ออกมาจากอุ้งมือคนรัก เป็นรถตู้คนโตที่ห้อมมาเต็มอัตราศึก เร็วเกินกว่าจะควบคุม ไวกิน
เกินกว่าจะต้านทานไหว เจ้าของบังเหียนชะตากรรมจึงพารถกระแทกใส่ใจกลางตัวโคกลึก
แรงประทะอันมหาศาลสร้างความเสียหายยับเยินทั้งสองฝั่ง เจ้าบักหลันห้องระเบิดแตก
ตายคาที่ ส่วนคณะนักเรียนรถพลิกคว่ำพลิกหงายสามตลบ ลงมานอนอแอ้งแม้งอวอลอบไป
ด้วยคว่ำดำ กลิ้งควาเลือดโชยคลุ้งไปทั่วถนน เสียงร้องโหยหวนดังขึ้นจากริมฝีปากของ
ความตาย ใครก็ได้ช่วยเอาเขาออกไปจากความทุรนทุรายของถนนนรกนี้เสียที ตกตึก
ถนนสายนั้นช่างเงียบเชียบ แว่วความมืดประหลาดกดทับสองข้างทางให้ตกอยู่ในความ
วิเวก และสายลมหวีดหวัดโชยมาวิ้งเวง บนทางหลวงกิโลเมตรที่ทอดยาวสลับด้วยโคม
ไฟสีหม่น รถยนต์คันงามกำลังพุ่งมาด้วยความเร็วสุดเหยียด กับคำคืนความเมาของ
แอลกอฮอล์สุดเหวี่ยง สติสัมปชัญญะหลุดขาดของพวกเขาล่องลอยไปไกลเกินคาดว่าภาย
ภาคหน้าโค้งแห่งความตายกำลังยื่นรออยู่ตรงเบื้องนั้น เพราะทันทีที่ไฟหน้าสาดลำแสงสู่
แดนวิบโยค ทุกอย่างก็สลายเสียแล้ว เมื่อผุงค้ำควาดำได้ไพล่สายออกมามากทิศทางหนึ่งจู่
จู่ก็บินตัดหน้าเป็นเงาบุบเท่านั้นเองรถคันระเริงก็ร่อนสายสะบัด เสียงจมเบรกดังสนั่นลั่น
ยางกัดกินคอนกรีตกะทันหัน จึงพาโครงเหล็กทิ้งหลังให้เสียหลักชีวิตหัวคว้างข้ามไปอีกฝั่ง
ที่ที่พ่อแม่ลูกกระเตงซ้อนท้ายกันมาบนรถจักรยานสองล้อคันเก่าโคลงเคลงหาได้เคยล่วงรู้
ชะตากรรม จึงถูกชนเข้ากลางลำอย่างไม่ทันรู้ตัว ไม่เท่านั้นกาลวิบัติกลับกระชากลากถู
สามชีวิตให้อยู่เหนือโชคชะตา ม่านอุบัติเหตุเกิดขึ้นเพียงพริบตา แต่กลับกินระยะทาง
ยาวไกลถึงสองร้อยเมตร ประกายไฟเหล็กขูดกรีดเสียงลึกลับแว่วไปถึงกันบึงบาดาล รอย
ลากเลือดเลื้อยไปเลื้อยมาเป็นสายแดงฉาน กว่าจะมาสิ้นสุดเอาตรงคันคูข้างบ้านริมทาง
หลังหนึ่ง เมื่อหัวแก๊งปักลงไปเต็มแรง สีชีวิตนักท่องเที่ยวถึงถูกกระแทกอัดกันอยู่ภายใน
ขณะภายนอกครอบครัวยพ่อแม่ลูกร่างและเลือดอยู่ใต้ท้องรถ และเพียงไม่กี่นาทีหลังเสียง
กัมปนาทยุติ ชาวบ้านที่ไม่รู้ผลมาจากไหน ก็ออกมาอย่างที่เกิดเหตุ แล้วจู่จู่ฝูงชนก็แปลง
ตนเป็นฝูงแร้งรุมจิกกินไส้เน่าอย่างนั้น ต่างคนต่างจับทุบกระຈก จ้างหลังคา กระชาก
ประตู่ ในความซุกมุ่น มือใครยาวสาวได้สาวเอา สร้อย แหวน นาฬิกา และสิ่งของมีค่า

ภายในรถคันงามก็ราพณาสุรหายไปในพริบตา เหลือทิ้งไว้เพียงร่างเปลือยเปล่ากับความ
เงียบเขียบที่กลับคืนมาสู่ถนนสายนั้นอีกครั้ง...

(ธีระ ธีรเสถียร. “เหตุเกิดที่โค้งไฮเวย์ร้อยศพ,” เนชั่นสุดสัปดาห์.
๓๐ มีนาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนใช้กลวิธีแบบผู้ประพันธ์ในฐานะเป็นผู้กำกับเป็น
ผู้มองภายนอก โดยเป็นผู้กำกับเหตุการณ์ขึ้นทั้งหมดเพื่อให้เกิดความสมจริงอยู่ในเรื่องสั้น
จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ประพันธ์ในฐานะเป็นผู้กำกับเป็นผู้มองภายนอก
คือผู้เล่าเรื่องที่เล่าอย่างรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง วิธีนี้ผู้เขียนหรือผู้เล่าเรื่องจะแสดงความคิดเห็น
วิพากษ์ วิจารณ์ ตีความ และสามารถถ่ายทอดเหตุการณ์ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของ
ตัวละคร ทำให้เข้าใจถึงความคิดความรู้สึกของตัวละคร ซึ่งการเล่าแบบนี้จะไม่ปรากฏตัว ผู้เล่า
แต่อาจจะสัมผัสได้ว่าผู้เขียนกำลังเล่าบรรยายอยู่นั่นเอง

การใช้น้ำเสียงในเรื่องสั้น

จากการศึกษาการใช้น้ำเสียงในเรื่องสั้นจากนิตยสารรายสัปดาห์
ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ จำนวน ๑๐๗ เรื่อง ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์การใช้น้ำเสียง
ในเรื่องสั้นจากนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ พบว่า มีเรื่องสั้นที่มี
การใช้น้ำเสียง จำนวน ๔๔ เรื่อง ดังนี้

๑. น้ำเสียงแสดงอารมณ์ขัน ล้อเลียน เป็นน้ำเสียงที่สะท้อนตัวผู้เขียนว่าเป็นคน
มีอารมณ์ขันมองโลกในแง่ดี ช่างสังเกตและมีมุมมองที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่าง
ประกอบการอธิบายการใช้น้ำเสียง ดังนี้

เรื่อง เลขที่ออก... ผลงานของ มิ่งมนัสชน จังหาร ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงแสดง
อารมณ์ขัน ล้อเลียน เกี่ยวกับปรากฏการณ์ของสัตว์ เช่น ตุกแกห้อยหัว เป็นความแปลกที่ไม่
เคยเกิดขึ้น ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวได้ถูกเชื่อมโยงกับปรากฏการณ์อย่างหนึ่งที่เคียงคู่กับสังคมไทย
มาเนิ่นนาน คือ การเล่นหวยของคนในสังคมไทยและการเชื่อโชคลาง ดังปรากฏในความตอน
หนึ่งว่า

...การที่ตุกแกห้อยหัวคือการระบายความร้อนของมัน จึงใช้เท้าหลังเกาะห้อยหัว
เพื่อระบายความร้อนของเท้าคู่หน้า ซึ่งบางครั้งจะคล้ายคนกำลังพนมมือไหว้ด้วย ผม
บอกแม่หลังจากที่แม่มีท่าทางไม่มั่นใจเมื่อเพื่อนบ้านคนหนึ่งชอบข่าวมาเล่าให้ฟังถึงบ้าน
ข่าวตุกแกห้อยหัวลงมานั้นดังชั่วข้ามคืน ผู้คนสนใจและเห็นว่าเป็นเรื่องประหลาด และ
ตามสามัญของผู้คนในประเทศเล็กๆ นี้ เราจึงเห็นภาพไม่แตกต่างจากเรื่องประหลาด
อื่นๆ ที่เคยเกิดขึ้น มีคนจุดธูปเทียน ดอกไม้เครื่องสักการบูชา ควันสิบหรือลอยคลุ้งโขมง
พร้อมๆ กับหญิงชราผมสีดอกเลาคนหนึ่งพนมมือก้มกราบขนานไปกับพื้น เสียงสัมภาษณ์

ของผู้คนบริเวณนั้นบอกว่า วิญญาณของคนตายไปมาเข้าสิงตุ๊กแก ทำท่าพนมมือ ทั้งหมดนั้นตีความว่าเจ้าของบ้านกำลัง มีโชค แม่ได้ฟังเพื่อนบ้านเล่าและโน้มหน้าหนัก เข้าแกก็เริ่มไม่มั่นใจ อีกทั้งยายข้างบ้านนั้นก็พูดถึงเรื่องตุ๊กแกเสริมเข้ามาอีก แม่จึงสังเกตเห็นระหว่างตัวที่ตัวเองฝันกับข่าวที่ตั้งขำคินจนผู้คนพากันแห่ซื้อเลขเด็ดทำเอาเจ้ามือเริ่มขยาด คิมก่อนนั้นแม่ฝันว่ามีชายแก่เดินมาบอกตัวเลขสามตัวเน้นๆ สำทับว่าแกอย่าไปบอกใครเสีย...ถ้าบอกคนอื่นแล้วมันจะทำให้ตัวเลขคลาดเคลื่อน หวยตัวที่ออกจะไม่ตรงกับที่ซื้อ ผมแกล้งถามแม่ว่าสามตัวนี้คืออะไร แกจ้องหน้าผมเขม็ง ก่อนสายหน้าและเอ่ยเบาๆ ว่าบอกไม่ได้จริงๆ ลงท้ายแล้วผมก็ต้องบอกแม่ว่า จะซื้อตัวไหนก็ซื้อไปเถอะ หากมันทำให้สบายใจ ผมไม่อยากจะขัดใจแม่เท่าไร เพราะตั้งแต่ที่พ่อจากไป สิ่งที่ทำให้แม่ยิ้มมีความสุขและชีวิตมีความหมายก็ไม่พ้นช่วงต้นเดือนและกลางเดือน อย่างไรก็ตามอยากให้แกได้ทำในสิ่งที่ชอบ ได้อยู่กับโชคชะตาที่รอ และการลุ้นระทึกที่เติมเต็มชีวิตในช่วงนั้นปลาย...

(มิ่งมนัสชน จังหาร. “เลขที่ออก,” เนชั่นสุดสัปดาห์ . ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๕)

เรื่องสั้นเรื่องนี้ ผู้เขียนได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงแสดงอารมณ์ขัน ล้อเลียน ปราบฎการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่งที่เคียงคู่กับสังคมไทยมาอย่างยาวนาน คือ การเล่นหวย โดยด้านทั้งสองของการเล่นหวยไม่ว่าจะเป็นการพนันหรือการเสี่ยงโชค ซึ่งผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นถึงเหตุการณ์จริง คือในช่วงเดือนมีนาคม ๒๕๕๕ มีเหตุการณ์ตุ๊กแกห้อยหัวพนมมือในบ้านของชาวบ้าน และมีการแสดงท่าทางต่างๆ ให้เห็นเช่น กอดอก และโยกตัวไปมา โดยเจ้าของบ้านและชาวบ้านที่พบเจอต่างแตกตื่นและตื่นเต้นและพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกด้วยตาของตนเอง เคยเห็นแต่ในข่าวทางโทรทัศน์ ไม่คิดว่าจะมาเห็นของจริง ซึ่งบางคนเชื่อว่าตุ๊กแกห้อยหัวมาให้โชคลาภ เรื่องดังกล่าวเป็นความเชื่อส่วนบุคคล แต่บางคนก็มีความเห็นว่าน่าจะเป็นธรรมชาติของตุ๊กแกก็ได้ การที่ตุ๊กแกสามารถใช้เท้าหลังเกาะชื้ออยู่ได้นานหลายชั่วโมงเนื่องจากเท้าตุ๊กแกมีพังผืด มีความเหนียวเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ก็เพิ่งเคย เห็นเป็นครั้งแรกเช่นกัน รู้สึกแปลกประหลาดดีจากนั้นคอหอยก็ได้ตีเป็นเลขเด็ด และนำไปซื้อหวย ปราบฎว่าชาวบ้านในละแวกนั้นถูกหอยทั้งหมดบ้าน จนเป็นข่าวครึกโครมไปทั่วประเทศ ประชาชนบางกลุ่มเริ่มจับกลุ่มพูดคุยในวงสนทนาจนไม่เป็นอันทำงานบ้านงานเรือน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...วงสนทนาจะเลิกราก็ตอนตะวันเริ่มแยมโผล่หรือสามโมงของใครสักคนขับรถเครื่องเก่าๆ มาร้องเรียกด้วยใบหน้าบึ้งตึงบ่นอดีตอดที่ว่าวันหอยออกคราวใดเป็นได้วันตามหาภรรยาตั้งแต่เช้า ข้าวปลาอาหารไม่รู้จักหุงจักหา ลูกตื่นอาบน้ำเตรียมไปโรงเรียน ผัวตื่น

เตรียมตัวออกไปทำงานแต่มองหาเมียแล้วไม่เห็นหัว มาตั้งวงสมาคมไร้สาระงมฉายกับตัวเลขที่ไม่เคยทำให้ชีวิตดีขึ้น...

(มีงมนัสชน จักรพรร. “เลขที่ออก,” เนชั่นสุดสัปดาห์ .

๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๖)

จากเรื่องสั้นดังกล่าว จะเห็นได้ว่า สังคมไทยมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องการเสี่ยงโชคหรือมีความเชื่อเกี่ยวกับโชคกลางมาทุกยุคทุกสมัย เมื่อชาวบ้านพบเจอสิ่งแปลกประหลาดหรือสิ่งที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ก็จะมี ความแตกตื่นและตื่นเต้นกับสิ่งที่ได้พบเห็น มีการกระจายข่าวไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นด้วยความที่มีความเชื่อเดิมเป็นทุน ชาวบ้านที่มีความเชื่อเรื่องโชคกลางก็จะนำรูปเทียนจุดบูชาสิ่งเหล่านั้น เพื่อร้องขอโชคลาภวาสนา และนำไปขี้ตู่ๆ ฤๅๆ หากปรากฏตัวเลขใด ชาวบ้านก็จะนำไปซื้อหวย แต่บางคนก็มีการฝืนเอาเลขเด็ดโดยเชื่อว่าก่อนวันหวยออกก็จะนอนอธิฐานจิตว่าขอเลขเด็ด หรือหากมีใครมาเข้าฝันพอที่จะทำนายเป็นตัวเลขได้ ชาวบ้านก็จะจับกลุ่มสนทนาบอกใบ้หวยให้กันและกัน พอรุ่งเช้าก็มาทำนายฝันและตีเป็นเลขต่อไป การขอโชคลาภในลักษณะนี้โดยชาวบ้านเชื่อว่าสิ่งแปลกประหลาด จะคลบับดาลให้เกิดสิ่งดีๆ เข้ามาในชีวิตหรือครอบครัว และสิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้ คือ การบนบานศาลกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอหวย การเล่นหวย เพื่อนำไปเสี่ยงโชค ผู้เขียนจึง ใช้น้ำเสียงในเชิงแสดง อารมณ์ขัน ล้อเลียนพฤติกรรมของคนไทย

เรื่อง สุขสันต์วันเกิด...หวานตา หวานใจ ผลงานของ ชาครีย์นรทิพย์ ได้นำเสนอการใช้ น้ำเสียงแสดงอารมณ์ขัน ล้อเลียน พฤติกรรมของคนไทย ดังปรากฏใน ความตอนหนึ่งว่า

...มันเป็นกล่องของขวัญนี้ ไทยมุงคนหนึ่งตั้งข้อสังเกต โอ้ พ่อหนุ่มปลายเสียง อุทานของชายผู้สูงอายุขาดหายไป นำสงสารจังเลย แล้วรถพยาบาลถึงไหนแล้วนี่...

(ชาครีย์นรทิพย์. “สุขสันต์วันเกิด...หวานตา หวานใจ,” เนชั่นสุดสัปดาห์.

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕. หน้า ๕๕)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนใช้น้ำเสียงแสดงอารมณ์ขัน ล้อเลียน พฤติกรรมของคนไทย ซึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์เกิดเมื่อใดนิสัยของคนไทยก็จะนิยมไปมุงดูเหตุการณ์และนำเรื่องที่ตนได้เห็นไปเล่าต่อ ๆ ไป

เรื่อง ทางออก ผลงานของ ฌอนอม ชุนเพ็ชร ได้นำเสนอการใช้ น้ำเสียงแสดงอารมณ์ขัน ล้อเลียนการรับสมัครเลือกตั้งและนโยบายของผู้สมัคร ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ทุกอย่างเกิดจากความคิดแผลงๆ ของผู้สมัครรับเลือกตั้งไม่ประจบผู้ชูนโยบาย ขวนหัวร่อด้วยการส่งเสริมประชาชนเลี้ยงลิง หุบสถิติกินเนสส์บุ๊กร่างจุดขายห้องเที่ยว

เจ็ยกๆ คนจำเสียงแสร้งร้องติดหู ไม่ต้องออกเงินโฆษณาตัวเองสักบาทเดียว ต่อมาเขา
รับเชิญออกรายการคนคิดแปลกทางทีวี โอกาสต่อย้ำความคิดเดิม ซ้ำซ้ำ ทำไม่ต้อง
เลี้ยงลิงแทนหมูเปิดไก่ พิธีกรจ้องมองหน้าแซมชนหยิกหย่อง ดูเผินๆ ใบหน้าเขาคล้าย
ลิงหรืออาจเป็นสกริปต์มุกล่องจใจให้เข้าประเด็นสนทนา...

(ถนอม ขุนเพชร. “ทางออก,” มติชนสุดสัปดาห์.

๑๔-๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๕. หน้า ๖๗)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้ใช้น้ำเสียงแสดงอารมณ์ขัน ล้อเลียนการรับสมัคร
เลือกตั้งและนโยบายของผู้สมัคร การหาเสียงของผู้สมัครซึ่งมีนโยบายที่แปลก โดยผู้สมัคร
ชูนโยบายการเลี้ยงลิงแทนการเลี้ยงหมูเปิดไก่ ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ผู้สมัครออกรายการโทรทัศน์
ที่มีคนกำลังชมทั่วประเทศ

๒. น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสีเยาะ
เย้ย เป็นวิธีหนึ่งที่นักประพันธ์ใช้นำเสนอความคิดเห็นในกรณีที่ไม่สามารถวิพากษ์วิจารณ์สิ่งหนึ่ง
สิ่งใดได้โดยตรง ผู้อ่านจึงควรพิจารณาผู้เขียนถึงสิ่งใดมีจุดมุ่งหมายอย่างไร ผู้วิจัยจึงขอ
ยกตัวอย่างประกอบการอธิบายการใช้น้ำเสียง ดังนี้

เรื่อง โจ จำเลย และโทรทัศน์วงจรปิด ผลงานของ กร ศิริวัฒน์ ได้นำเสนอ
น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ยเกี่ยวกับปัญหาน้ำท่วม ในปลายปี ๒๕๕๔
ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ขณะภาพข่าวสั้นรัฐมนตรีหลายคนกำลังเปิดโต๊ะอาหารเลี้ยงฉลองความสำเร็จที่
สามารถ เอาน้ำ ได้อยู่หมัด ตามด้วยภาพข่าวชาวบ้านตามหมู่บ้านต่างๆ กำลังรื้อข้าว
ของที่เสียหายจากน้ำท่วมทั้งหมดมากองไว้บนถนนหน้าบ้านเป็นภูเขาเลากา ชวนฝันร้าย
ไปอีกนาน...

(กร ศิริวัฒน์. “โจ จำเลย และโทรทัศน์วงจรปิด,” เนชั่นสุดสัปดาห์.

๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๕)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้นำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ยเกี่ยวกับ
ปัญหาน้ำท่วม ในปลายปี ๒๕๕๔ สะท้อนสถานการณ์น้ำท่วมในทุกพื้นที่เชื่อว่าทุกคนจะได้ยิน
คำที่ฮิตติดปากคงจะหนีไม่พ้นคำว่า “เอาอยู่” เพราะท่านายกรัฐมนตรี นางสาวยิ่งลักษณ์ ชิน
วัตร และศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม ออกมาประกาศยืนยันกับประชาชนอยู่
ตลอดว่าสามารถรับมือกับสถานการณ์น้ำท่วมได้ ทางรัฐบาลประกาศอย่างชัดเจนว่าสามารถ
จัดการกับสถานการณ์น้ำท่วมได้อย่างแน่นอน โดยประกาศว่า “เอาอยู่” ประชาชนโปรด
ไว้วางใจ แต่ดูเหมือนว่าพื้นที่ไหนที่รัฐบาลประกาศว่า “เอาอยู่” ประชาชนกลับต้องหอบข้าวหอบ
ของอพยพกันแทบไม่ทัน หลายพื้นที่ต้องวิ่งหนีน้ำกันอย่างซุกมุนวุ่นวายเลยทีเดียว

เรื่อง คำสารภาพ ผลงานของ วีระยุทธ คำแหง ได้นำเสนอน้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ยปัญหาโสเภณีในประเทศไทยที่ยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

....ตึกแล้ว ในคำคืนหนาวเหน็บพลังพายุเพิ่งผ่านพ้นไป ฉันนั่งเปียกปอนอยู่ใต้ เฝิงขายของข้างถนนกลางเมืองใหญ่ ผู้คนยังคงพลุกพล่าน ส่วนมากมีนมสาวน้อยสาวใหญ่หนุ่มน้อยห่มน้อยชวิกไขว้ไปทั่วท้องถนน สัญชาติญาณสัตว์ของฉันยังติดอยู่มันตื่นตัว เต็มที่ ฉันอยากกระโดดเข้าไปขย้ำเพศเมียชนิดเดียวกันที่เดินผ่านไปผ่านมาเต็มที ขาวขาวต้องแสงไฟ มันย่ำย่ำสัตว์มนุษย์เพศได้รุนแรงอย่างอัศจรรย์มันกระหายเสียยิ่งกว่า ยามอย่างก้าวอย่างโดดเดี่ยวกลางทะเลทรายเสียอีก...

(วีระยุทธ คำแหง. “คำสารภาพ,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๒๔-๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้นำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ปัญหาโสเภณีที่มีมากมายในสังคมไทย ปัญหาโสเภณีคงมีอยู่ตลอดไปและคู่กับสังคมไทยมา อย่างยาวนาน และยากที่จะกำจัดให้หมดสิ้นไป เพราะสังคมยังขาดความมีศีลธรรม ปัญหาโสเภณีในปัจจุบันได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว เนื่องจากสังคมมีการเปลี่ยนแปลง เดิมโสเภณีจะเป็นหญิงต่างจังหวัดที่มีการศึกษาน้อยที่ถูกล่อลวงมาขายบริการทางเพศ แต่ปัจจุบันอาชีพโสเภณีไม่ได้ถูกหลอกล่อมาจากการศึกษาน้อยเท่านั้น อาจจะมาจากการสมัครใจของผู้หญิงคนนั้น และเป็น ผู้ที่มีการศึกษาที่ดีการศึกษาที่สูงในสังคม เพราะต้องการเงินเพื่อตอบสนองความต้องการทางวัตถุซึ่งการเป็นโสเภณีในสังคม ปัจจุบันมิได้มีเพียงผู้หญิงเท่านั้นที่เป็นโสเภณีหรือหญิงขายบริการ ผู้ชายก็มีการพัฒนาเป็นผู้ขายบริการทางเพศเหมือนกัน

เรื่อง นรกทั้งเป็น ผลงานของ ป.อินทรปาลิต ได้นำเสนอน้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ด้านปัญหาโสเภณีในประเทศไทยที่ยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน ดังปรากฏใน ความตอนหนึ่งว่า

...พอกับแม่คงไม่รู้ว่าคุณผู้ชายเขาทำเสียป่นปี้ เขาเข้าหาฉันจ๊ะแล้วก็ปลุกปล้ำฉัน ฉันจึงต้องเป็นเมียเขา พอก่อนผู้หญิงรู้เรื่องเขาก็ไล่ฉันออกจากบ้าน และคุณผู้ชายก็ช่วยไล่ ฉันจึงต้องดิ้นรนช่วยเหลือตัวเองอย่างเต็มที่ พอกับแม่ไม่ต้องตกใจนะจ๊ะ ฉันเป็นผู้หญิงหา กินไปแล้ว ผันว่าเพราะนิกเช่นนี้นะซีจ๊ะแม่ ฉันถึงไม่อาฆาตพยาบาทคุณผู้ชาย มันเป็น กรรมของฉันนั่นเอง อ้า-ได้เวลาที่ฉันจะต้องไปหากินแล้วแม่ ป่านนี้เพื่อนๆ เขาคงกำลัง รอดฉัน เราต้องนั่งอยู่ที่ร้านกาแฟจนกว่าจะมีผู้ชายต้องการ...

(ป.อินทรปาลิต. “นรกทั้งเป็น” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๗-๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องนี้ ผู้เขียนได้นำเสนอข้อเสียด้านประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ปัญหาครอบครัวที่ยากจนในชนบท เมื่อลูกโตขึ้น จึงนิยมให้ลูกเข้ามาทำงานในเมืองกรุง แต่ทำงานในเมืองกรุงไม่ได้หาง่าย เมื่อมีงานอะไรที่สมัครได้ง่าย ต้องรีบสมัครเพื่อไม่ให้ตัวเองตกงาน แม้จะเป็นงานในร้านกาแฟเล็กๆ ก็ตาม และพัฒนามาเป็นงานบริการผู้ขายตามลำดับ

เรื่อง คนเก็บขยะ ผลงานของ วินทร์ เลียววาริณ ได้นำเสนอการใช้ข้อเสียด้านประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ด้านปัญหาโสเภณีในประเทศไทยที่ยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...โรงแรมย่านรูดเวียงสวรรค์ซ่อนตัวในซอยเล็กเงียบสายหนึ่งบนถนนวิสุทธิกษัตริย์ หากปราศจากป้ายโรงแรมติดไฟนีออนที่ปากซอย ก็คงไม่มีใครรู้ว่าในซอยเล็กสายนี้มี โรงแรมย่านรูดปักหลักอยู่ที่นี่มาตั้งแต่ยุคไอจี อเมริกันแฟนฟานในเมืองหลวง ฝนเดือนสิบที่ตกลงมาเมื่อหัวค่ำทำให้ถนนทั้งสายเปียกราวเป็นวันสงกรานต์ วันนี้ไม่ใช่วันสงกรานต์ ไม่มีขบวนแห่ ไม่มีนางเทพีแห่งวิสุทธิกษัตริย์ มีแต่เทพีราตรีหลายนางกำลังกินข้าวมื้อเย็นที่เพิงปากซอย หลังจากนั้นพวกหล่อนก็จะทยอยกลับไปทำงานต่อในโรงแรมจำนวน มากมายในย่านนี้ เขาเดินตามเทพีนางหนึ่งไปต่างๆ เข้าไปในโรงแรมเวียงสวรรค์ ด้านข้างเป็นทางรถเข้าซึ่งนำไปสู่ห้องพักย่านรูดที่เรียงเป็นแถว ด้านข้างประตูเล็กสำหรับ นักท่องเที่ยวที่มาหาโสเภณีชั้นบน เขาเดินผ่านยามคนหนึ่งซึ่งกำลังคุยกับเทพีนางนั้นไป หลบหลังผ้าม่านผืนใหญ่โดยไม่มี ใครสังเกต ชุดดำที่เขาสวมกับย้อมผ้าสีดำที่เขาสะพาย กลืนเป็นเนื้อเดียวกับสีผ้าม่าน...

(วินทร์ เลียววาริณ. “คนเก็บขยะ,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๑๘-๒๐ มกราคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องนี้ ผู้เขียนได้นำเสนอข้อเสียด้านประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ปัญหาโสเภณีในปัจจุบัน ซึ่งเป็นปัญหาสังคมที่นับวันจะแก้ไขยากและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เพราะปัจจุบันปัญหาโสเภณีเกิดจากความสมัครใจของผู้หญิงเอง และเกิดกับผู้ที่มีการศึกษาสูง ที่ต้องการหาเงินทอง เพื่อมาตอบสนองความต้องการทางด้านวัตถุ เพื่อแสดงฐานะทางสังคมของตนเอง เช่น รถยนต์ บ้าน เสื้อผ้าแบรนด์เนม โทรศัพท์มือถือราคาแพง เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้หากไม่เร่งดำเนินการแก้ไขที่ถูกต้องและจริงจัง ปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาที่สะท้อนให้เห็นถึงจุดสุดยอดของความเหลวแหลกของสังคมไทย และสะท้อนให้เห็นถึงจิตใจของคนในสังคมเดียวกันที่ปล่อยปละละเลยไม่ทำการใด ๆ อย่างจริงจัง หน่วยงานต่างๆ ไม่คิดที่จะดำเนินการใดๆ ในการที่จะหยุดยั้งและแก้ไขป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้น ขจัดสถานะทางสังคมที่เลวร้ายนี้ให้หมดไป โดยจะต้องแก้ไขที่ต้นเหตุของปัญหาถึงแก้ไขได้ตรงจุด

เรื่อง น้องชายคนที่ห้า ผลงานของ ธาร ธรรมโฆษณ์ ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียง
ประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...มีผู้อาวุโสท่านหนึ่งพูดให้ฟังเกี่ยวกับการจัดงานศพในชนบทว่า เหมือนการเปีย
แซร์ บ้านไหนพ่อแม่แก่เฒ่าลูกหลานก็ส่งแซร์ให้งานศพรายอื่นไปก่อน ถึงวันพ่อแม่ตาย
ลูกหลานค่อยจัดงานเอาคืน เปียแซร์ได้เงินเป็นกอบเป็นกำ คงจะจริงอย่างที่ผู้อาวุโส
ท่านนั้นว่า..

(ธาร ธรรมโฆษณ์. “น้องชายคนที่ห้า,” เนชั่นสุดสัปดาห์.
๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๕. หน้า ๕๕)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงประชดประชัน
เสียดสี เยาะเย้ย การจัดงานศพในปัจจุบันกลายเป็นการจัดงานศพแบบธุรกิจ มีการจัด
งานศพแบบเปียแซร์เจ้าภาพที่จัดงานได้เงินเป็นกอบเป็นกำ

เรื่อง รongเท้ากงเด็ก ผลงานของ นน รัตนคปต์ ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียง
ประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย การขับขี่รถยนต์ที่ไม่มีน้ำใจไม่เอื้อซึ่งกันและกัน
ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...รถคันหนึ่งเฉี่ยวไปพร้อมกับหันมาดำโคตรพ่อโคตรแม่ของรอย ในยุคสมัย
แห่งการไม่ให้อภัยกันนี้เราต้องได้พบเห็นจนเป็นธรรมดา...

(นน รัตนคปต์. “rongเท้ากงเด็ก,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๑๙-๒๕
ตุลาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

จากเรื่องสั้นเรื่องนี้ ผู้เขียนได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี
เยาะเย้ย เกี่ยวกับการจราจรที่ผู้คนสัญจรไปมาบนท้องถนน เนื่องจากกรรราบนถนนมีมากมาย
ประกอบกับคนขับอาจมีความเร่งรีบและประกอบกับจราจรที่ติดขัด อาจเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุ
รถเฉี่ยวชนกัน และเกิดวิวาทะถกเถียงด่าทอกันทำให้เสียหาย นำไปสู่การไม่ให้อภัย หรืออาจ
มากไปกว่านั้นคือการชกต่อยและยิงกันได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตก็เป็นได้

เรื่อง เรือ ผลงานของ ประชาคม ลุนาชัย ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียง
ประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย การทำงานของตำรวจไทย ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ตำรวจเลวบางนายไม่ได้คิดจะทำคดี เจอคนงานพม่าที่ไหนจะแกล้งขอดู
บัตรประชาชน เมื่อพบว่าหนีเข้าเมืองผิดกฎหมายก็ทำการปลดทรัพย์ก่อนจะปล่อย
ตัวไป...

(ประชาคม ลุนาชัย. “เรือ,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.
๒๑-๒๗ กันยายน ๒๕๕๕. หน้า ๑๒๐)

จากเรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้ใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ถึงบทบาทหน้าที่ของตำรวจไทยในทางที่ไม่ดีเกี่ยวกับการทำงาน บางครั้งตำรวจก็ละเลยหน้าที่ หรือทำการปลดทรัพย์ของผู้เสียหาย ทำให้ส่งผลกระทบต่อวงการตำรวจไทยเป็นอย่างมาก

เรื่อง หนาวผ่านวม ผลงานของ โมน สวัสดิ์ศรี ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย การจัดแจกผ้าห่มนวมเพื่อหวังเอาหน้าให้กับบริษัทและหวังผลประโยชน์ทางการค้า ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...นายใหญ่ตัดริบบิ้นแล้วกลับไปนั่งโซฟา ก่อนลุกขึ้นมอบผ้าห่มให้ชาวบ้านที่นั่งรออยู่แล้ว ชายภูมิฐานสังเกตเห็นว่าพวกชาวบ้านหลายคนดูยากไร้และพิกลพิการ เขาเผยยิ้มที่มุมปากพร้อมคิดค้นถ้อยคำที่จะสะท้อนภาพลักษณ์แห่งการคืนกำไรสู่สังคม ทั้งเมื่อกล้องโทรทัศน์จับวางอยู่เบื้องหลัง เขาก็รู้สึกได้ว่าวันพรุ่งนี้ตัวเลขหุ้นของบริษัทกำลังจะกลายเป็นสีเขียว...

(โมน สวัสดิ์ศรี. “หนาวผ่านวม,” เนชั่นสุดสัปดาห์. ๖ มกราคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องนี้ ผู้เขียนได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ยการแจกสิ่งของเครื่องนุ่งห่มให้กับผู้ยากไร้ในถิ่นทุรกันดาน โดยมีการนำกล้องโทรทัศน์ไปถ่ายทำบันทึกรายการการแจกผ้าห่มนวมของบริษัทเครื่องดีมีแอลกอฮอล์ยี่ห้อหนึ่ง เพื่อหวังยอดขายกำไรที่สูงขึ้น จากการเรื่องสั้นทั้งสองเรื่อง พบว่า สังคมปัจจุบันมีการจัดงานแบบเอาหน้าเอาตากันมากขึ้น โดยไม่คำนึงถึงงบประมาณหรือความรู้สึกของผู้รับว่ามีความสุขมากน้อยแค่ไหน เช่น การจัดงานศพใหญ่เพื่อรักษาเกียรติของเจ้าภาพ แต่สุดท้ายต้องขายที่ดินอันเป็นมรดกของครอบครัว ส่วนการแจกเครื่องนุ่งห่มเพื่อคลายหนาวของบริษัทเครื่องดีมีแอลกอฮอล์ยี่ห้อหนึ่งที่มีการคืนกำไรสู่สังคม และมีการถ่ายทำบันทึกโทรทัศน์เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์เพื่อเพิ่มยอดขายหรือหวังกำไรให้มากขึ้น

เรื่อง อย่าต้องให้กลับไปสวมหมวกใบนั้น ผลงานของ วีระยุทธ คำแหง ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย การทำแท้งและสามารถทำได้ง่ายในปัจจุบัน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...“ราคาจริง ๆ ้วย ยุคสมัยมันก้าวไปถึงไหนต่อไหนแล้ว พ่อคร่ำครืออยู่อย่างนี้ เมื่อไหร่ประเทศนี้มันจะเจริญเสียสักที ้วยรุ่นยุคนี้อีกทำกันอย่างที่ทั้งนั้น ใครมันจะทนอดอยากปากแห้ง เหมือนรุ่นพ่อ ผิดพลาดท้องขึ้นมาก็ทำแท้งไม่เห็นจะยาก เขาทำอย่างนี้กันทั่วบ้านทั่วเมือง คอมพิวเตอร์อินเตอร์เน็ตนะหัดใช้เสียบ้าง พ่อจะได้อู่ว่างตาไกล

ไม่ต้องมมงายตักตานอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้” ลูกสาวสูงสิงห์พูดกับผู้เป็นพ่อเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะจากไป...

(วิระยุทธ คำแหง. “อย่าต้องให้กลับไปสวมหมวกใบนั้น,” มติชนสุดสัปดาห์. ๒๔ กุมภาพันธ์ - ๑ มีนาคม ๒๕๕๕. หน้า ๖๙)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวนี้ ผู้เขียนการใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ทำแท้งของวัยรุ่นในสังคมไทย ในปัจจุบันเป็นปัญหาหนึ่งของสังคม ก็คือเรื่องการทำแท้งของเด็กสาววัยรุ่นซึ่งเป็นปัญหาของเด็กวัยรุ่นสมัยใหม่ที่นิยมความสนุกสนานเพลิดเพลิน และการใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือยอย่างไร้ขีดจำกัด รวมทั้งไม่มีความรับผิดชอบ จนเกิดการทำแท้งขึ้นมาแล้ว การทำแท้งเกิดมาจากการที่เด็กสาวตั้งครรถ์แล้วไม่ยอมมีลูก จึงได้ทำลายเด็กที่อยู่ในท้อง ส่วนสาเหตุที่ทำให้ไม่ยอมมีลูกนั้นก็เพราะปัจจัยหลายอย่าง คือไม่สามารถเลี้ยงดูลูกได้ พ่อของเด็กในท้องก็ไม่รับผิดชอบกลัวพ่อแม่ไม่ยอมรับ กลัวสังคมรังเกียจ กลัวว่าจะเสียการเรียน กลัวว่าเมื่อมีลูกแล้วจะไม่สามารถกลับมาเป็นอิสระได้อย่างเก่า และความอับอาย เป็นต้น แต่เมื่อไม่ยอมมีลูกแล้วทำไมจึงได้ตั้งท้อง คำตอบก็คือ เพราะความเปลือยโผล่ไม่ได้ป้องกัน หรืออยากมีลูกแล้วตอนหลังมาเปลี่ยนใจ ซึ่งในปัจจุบันการป้องกันไม่ให้ตั้งครรถ์นั้นมีอยู่หลายวิธีแต่เด็กวัยรุ่นหญิงนั้นไม่ทันได้ป้องกัน ซึ่งการที่ไม่ได้ป้องกันนั้นก็เพราะไม่คิดว่าจะมีเพศสัมพันธ์ จึงไม่ได้เตรียมป้องกัน เมื่อถึงจุดๆ หนึ่งก็แก้ไขไม่ทันเสียแล้ว แต่เด็กสาวบางคนก็ตั้งใจให้ตั้งครรถ์ เพื่อจะได้ผูกมัด ฝ่ายชายให้รับผิดชอบ แต่เมื่อฝ่ายชายไม่ยอมรับผิดชอบจึงได้เลือกการทำแท้งเป็นการแก้ปัญหาสุดท้ายที่ปลายเหตุ

เรื่อง การพลัดหลงของเมลิ็ดพันธุ์ ผลงานของ ฉม้างฉาย ได้นำเสนอ การใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เขานึกขบขัน แม้แต่ญาติตนเองก็ยังนึกใบหน้าไม่ออก ส่วนกับพี่ชายนั้นสูงขำ ต่ำขาวอย่างไรก็ได้แต่บอกเล่าด้วยวาจา หรืออย่างเก่งสุดก็เป็นรูปภาพส่งผ่านมือถือให้กัน และกันหมดสิทธิเห็นตัวจริงๆ เขามัวแต่สนุกสนานเพลิดเพลินอยู่กับเมืองใหญ่ที่ ซึ่งไม่ยอมหลับใหล แม้นยามราตรี เมืองที่เต็มไปด้วยความสับสนเปี่ยมไปด้วยความเร่งรีบ หลากล้นไปด้วยการแก่งแย่งแต่เขากลับใช้ชีวิตอยู่กับเมืองหลวงอย่างกลมกลืนและเป็นเนื้อเดียวกันอย่างประหลาด...

(ฉม้างฉาย. “การพลัดหลงของเมลิ็ดพันธุ์,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๑๘-๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้การใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ถึงการใช้ชีวิตในเมืองหลวง แม้นในยามราตรีเมืองใหญ่ก็ไม่เคยหลับใหล มีการใช้ชีวิตในแบบเสรีทั้งในยามกลางวันและกลางคืนเป็นสังคมที่มีแต่การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน

เรื่อง วันรอ...พอกลับบ้าน ผลงานของ วิน วนาคร ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียง
ประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...แม้ข้าราชการเมืองทางทีวีที่เคยชื่นชอบ พอก็ว่ามีแต่ทีวีใส่สีมีแต่ความ
แตกแยก แบ่งสีแยกพรรค มักแต่พวก มุ่งกอบโกยกันแต่ประโยชน์ตน พอบอกว่าเวลานี้
แกกำลังสำคัญข้อมูล ไม่นั่นใจว่าอันไหนเป็นเท็จ จริง ลวง...

(วิน วนาคร. “วันรอ...พอกลับบ้าน,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.
๒๗ เมษายน-๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงประชดประชัน
เสียดสี เยาะเย้ย ถึงการนำเสนอข่าวสารบ้านเมืองของวงการสื่อสารมวลชนที่มีการใส่สีตีไข่
จนประชาชนไม่รู้ว่าเป็นเรื่องใดเป็นเรื่องจริง เรื่องใดเป็นเรื่องเท็จ มีความแตกแยกทางสังคม
แบ่งสีแบ่งข้าง สังคมมีความวุ่นวาย นักการเมืองมุ่งแต่กอบโกยผลประโยชน์เข้ามาใส่พวกพ้อง
ของตนเอง

เรื่อง ที่นี้ปัดตานี ผลงานของ ไพฑูรย์ ัญญา ได้นำเสนอว่าเสียงที่เสียดสี
เยาะเย้ยการทำงานของนายกรัฐมนตรีที่ล้มเหลวในการบริหารประเทศ เกี่ยวกับสถานการณ์
ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...คืนนี้มีข่าวประเด็นด่วนอยู่สองสามข่าว ข่าวแรกข้างรายงานได้ทันอกทันใจ พุด
ถึงระเบิดคาร์บอมม์ที่ปัดตานี ตามด้วยข่าวต่อเนื่องอีกสองสามเรื่องและข่าวสุดท้ายที่จะ
เป็นการรายงานการปิดประชุมคณะรัฐมนตรีสัญจรของนายกรัฐมนตรีสาวสวย เขาขยับ
ตัวให้อยู่ในท่าผ่อนคลาย รอฟังรายละเอียดของข่าวที่จะตามมาหลังโฆษณาชิ้นรายการ
คนอ่านข่าวมาดเข้มเอาจริงเอางัง เริ่มต้นข่าวแรกด้วยการรายงานอย่างตื่นเต้นเกี่ยวกับ
การวางระเบิดที่ปัดตานี เขาตั้งใจฟังรายละเอียดเพิ่ม คิดดูก็น่าขัน จุดเกิดเหตุห่างจาก
บ้านของเขาไปเพียงสองกิโลเมตรกว่าๆ แต่เขากลับต้องมาฟังรายละเอียดจากผู้อ่านข่าวที่
อยู่ไกลถึงกรุงเทพฯ รายงานแจ้งว่า ระเบิดที่โรงแรมนกแอ่นเป็นระเบิดคาร์บอมม์ มี
ระเบิดน้ำหนักไม่ต่ำกว่าห้าสิบกิโลฯ ที่คนร้ายซุกมันไว้ในรถปิกอัพ แล้วนำไปจอดทิ้ง
ไว้ชิดรั้วด้านหลังโรงแรม ซึ่งเป็นจุดที่ไม่ค่อยพลุกพล่าน ไม่มีใครตาย แต่มีคนบาดเจ็บอยู่
บ้าง คนอ่านข่าวทำสีหน้าซึ่งขัง และใส่อารมณ์เพิ่มเติมแต่พองามในจุดที่เขาเห็นว่าควร
จะเน้นเป็นพิเศษ โฆษณาชิ้นข่าวกลับมาอีกรอบเมื่อภรรยาของเขาเดินหน้าเนียนออกมา
จากห้องแต่งตัว กลืนสบูและแปรงหอมโยมาเจือจางเมื่อเธอหย่อนกายลงใกล้ๆ คนอ่าน
ข่าวโผล่หน้ามาใหม่ พร้อมด้วยข่าวปิดท้ายที่รายงานผลการประชุมคณะรัฐมนตรีสัญจรใน
จังหวัดแถบอีสานใต้ แกนนำในคณะรัฐบาลออกมาพูดถึงความสำเร็จของการประชุมด้วย
น้ำเสียงรื่นเริงและมั่นใจ จากนั้นกล้องตัดไปยังภาพงานเลี้ยงรับรองที่จัดขึ้นในโรงแรม
หรูหราราชของจังหวัด เสียงผู้อ่านข่าวมาดเข้มรายงานว่านายกรัฐมนตรีสาวสวยออกมา

กล่าวขอบคุณบรรดาแขกเหรื่อ เมื่อผู้สื่อข่าวคนหนึ่งตั้งคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ระเบิดที่ปัตตานี นายกฯ สาวสวยจิบปากจิบคอบอกว่า เพิ่งได้รับรายงานข่าวอย่างไม่เป็นทางการเมื่อสักพัก และได้ส่งการผ่านรองนายกฯ กับรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องไปแล้ว จากนั้นเธอก็เปลี่ยนเรื่องพูดอย่างรวดเร็ว เป็นจังหวะเดียวกับที่เขาลูกจากโซฟาเดินเข้าไปหยิบบุหรี่เพื่อออกไปจุดสูบด้านนอก ขณะเดินไปเปิดประตู เขาได้ยินเสียงผู้อ่านข่าวพูดว่า นายกรัฐมนตรีได้ร้องเพลงคาราโอเกะห้าเพลงรวดในคืนนี้ นับเป็นวาระพิเศษที่หายากจริงๆ ตอนเขาผลึกประตูออกไป ยังได้ยินเพลงจากนายกฯ สาวแสนสวยดังไล่หลังตามมาเจื้อยแจ้ว “สุขกันเถอะเรา เศร้าไปทำไม”...

(ไพฑูริย์ ธัญญา. “ที่นี่ปัตตานี,” เนชั่นสุดสัปดาห์.

๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๕)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้นำเสนอน้ำเสียงเสียดสี เยาะเย้ย การทำงาน ความล้มเหลวในการบริหารประเทศ โดยมีการรายงานข่าวเรื่องระเบิดคาร์บอมมิในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในขณะที่ นายกรัฐมนตรีนำคณะรัฐมนตรีประชุมสัญจรในพื้นที่จังหวัดแถบอีสานใต้ แต่นายกรัฐมนตรีให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าวว่า เพิ่งได้รับรายงานและได้สั่งการไปยังรองนายกฯ และรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องแล้ว และนายกรัฐมนตรีก็ยังร่วมงานเลี้ยงขอบคุณ ร้องเพลงคาราโอเกะ มีความสุขสนุกสนาน ในขณะที่สถานการณ์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังคงมีการวางระเบิดและมีผู้ก่อการร้ายอยู่ทุกวัน

๓. น้ำเสียงโกรธแค้น แสดงอารมณ์ร้อนแรง วรรณกรรมที่ใช้น้ำเสียงโกรธแค้นนี้ นอกจากจะมีผลกระทบต่อจิตใจต่อผู้อ่านให้ใคร่ครวญถึงความคิดของผู้เขียนแล้วยังแสดงให้เห็นอารมณ์รุนแรงจริงจังของผู้ประพันธ์ ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายการใช้น้ำเสียง ดังนี้

เรื่อง เสียงเพรียกของคนยาก ผลงานของ วีระยุทธ คำแหง ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงโกรธแค้น แสดงอารมณ์ร้อนแรง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...พຽນີ້ผมขอเข้าไปในเมืองนะพอนะ กล้าพูดขณะหีบผักบุงวาคน้ำพริกกันด้วย ยัดเข้าปากตามด้วยข้าวคำโต ไม่ได้ กูรู้มึงจะออกไปดูเขาประท้วง มึงไม่รักชาติ รีไจ นั้นมันจะทำให้บ้านเมืองวุ่นวายฉิบหาย เขาประกาศอยู่ปาวๆ ให้อยู่ในความสงบไม่ได้ ยินบ้างหรือวะพ่ออารมณ์เสีย...

(วีระยุทธ คำแหง. “เสียงเพรียกของคนยาก,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์.

๒๓-๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้น้ำเสียงโกรธแค้น แสดงอารมณ์ร้อนแรง เพื่อเป็นการห้ามปราบลูกชายที่กำลังร้องขอผู้เป็นพ่อ เพื่อจะเข้าไปในเมือง ผู้เป็นพ่อรู้ทันถึงความคิดของลูกชายที่จะเข้าไปในเมือง และจะเข้าไปชุมนุมประท้วงกับผู้ชุมนุมในเมือง

เรื่อง เรื่องจริงที่เราต่างหากหลงเชื่อว่ามันคือเรื่องโกหก ผลงานของ จรรยา อำนาจพันธุ์พงศ์ ได้นำเสนอน้ำเสียงโกรธเคี้ยว แสดงอารมณ์ร้อนแรง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ผมไม่ได้ขยับย้ายตัวของขึ้นไว้บนชั้นสองเลยสักขึ้นทุกอย่างจมอยู่ในน้ำผม พยายามทบทวนความจำของตัวเอง ไม่คาดคิดว่าข้อมูลเรื่องน้ำที่ได้รับมาล่าสุดจะมีความผิดพลาดคลาดเคลื่อน เพราะข่าวคราวจากผู้รับผิดชอบบอกว่าอีกสองวันน้ำจะมา แต่ก็นั่นแหละ สองวันมาแล้วที่ผมเลิกสนใจข่าวสารจากทีวี...

(จรรยา อำนาจพันธุ์พงศ์. “เรื่องจริงที่เราต่างหากหลงเชื่อว่ามันคือเรื่องโกหก,” เนชั่นสุดสัปดาห์. ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕. หน้า ๕๕)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้นำเสนอน้ำเสียงโกรธเคี้ยว แสดงอารมณ์ร้อนแรง เกี่ยวกับสถานการณ์น้ำท่วม ซึ่งทางการแจ้งข้อมูลเรื่องน้ำจะมาอีกภายในสองวันให้ประชาชนเก็บข้าวของขึ้นที่สูง แต่มีการผิดพลาดทางข้อมูลให้ข้าวของของชาวบ้านเสียหายเป็นอย่างมาก

๔. น้ำเสียงโศกเศร้า สลดหดหู่ ว่าเหว เป็นน้ำเสียงที่สร้างบรรยากาศเศร้าสลดของเรื่องให้ความสะเทือนใจแก่ผู้อ่านจนให้เกิดความรู้สึกเห็นใจในชะตากรรมของตัวละคร ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างประกอบการอธิบายการใช้เสียง ดังนี้

เรื่อง หญิงชราที่ต้นขาของชายหนุ่มข้างบ้าน ผลงานของ กานต์ชนกชาติพงศ์ ได้นำเสนอการใช้เสียงที่สร้างบรรยากาศเศร้าสลด หดหู่ ว่าเหว ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...บ้านหลังนี้มีพ่อแม่ลูกสามคน ส่วนคุณยายเป็นอีกหนึ่งสมาชิกที่อยู่ห้องด้านหลัง ไม่มีใครสูงส่ง ไม่ว่าจะหลานหรือลูก เพราะทุกคนไปทำงาน ปล่อยให้เธอเฝ้าบ้านกับแมวสี่เหลียงตัวหนึ่ง อาหารการกินก็เตรียมไว้ให้ก่อนไปโดยใส่ไว้ในตู้กับข้าวหลังบ้าน อาทิตย์สองอาทิตย์ก็จะมีคนมาทำความสะอาดบ้านเสียที เสื้อผ้าของพ่อแม่ส่งซักส่วนเสื้อผ้าของคุณยาย เธอมีแรงก็ซักเอง ไม่มีก็ใส่ซ้ำ จันทร์ถึงศุกร์หลังเจ็ดโมงคุณยายจึงอยู่ในบ้านคนเดียว กินคนเดียว ค่อยๆ เดินดูต้นไม้คนเดียวและพูดคนเดียวเป็น เรื่องปกติ...

(กานต์ชนก ชาติพงศ์. “หญิงชราที่ต้นขาของชายหนุ่มข้างบ้าน,” เนชั่นสุดสัปดาห์. ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องนี้ได้สะท้อนบรรยากาศความเศร้าสลด หดหู่ ว่าเหวของครอบครัวหนึ่งที่ทิ้งยายให้อยู่หลังบ้านคนเดียว โดยไม่สนใจถามไถ่สารทุกข์กับยาย ไม่รู้สึกสำนึกในคุณของท่านที่เลี้ยงมา ไม่ช่วยเหลือในกิจการงานต่าง ๆ ของท่าน แม้กระทั่งเสื้อผ้าของยายต้องเป็นคนซักเสื้อผ้าเอง ถ้าวันใดไม่มีแรงซักยายก็ต้องใส่เสื้อผ้าซ้ำไปอีกหลายวัน ข้าวปลาอาหารก็ต้อง

กินคนเดียว อยู่คนเดียวโดยมีแมวเป็นเพื่อน การกระทำเช่นนี้เป็นการขาดความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณแต่มีข้อสังเกตเรื่องการไม่อบรมสั่งสอนที่จะให้ลูกของลูกตัวละครในเรื่องให้มีความกตัญญูทวนเวียนต่อผู้มีพระคุณต่อเรา เช่น ปู่ย่าตายาย ที่เลี้ยงดูของครอบครัว เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยอบรมและส่งเสริมพฤติกรรมของเยาวชนให้มีคุณลักษณะของการเป็นคนมีความกตัญญู ความตระหนักรู้ในคุณของบุคคล สัตว์ และสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อตนเองทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

เรื่อง แม่เฒ่าแพง ผลงานของ ภพ เบญญาภา ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงที่สร้างบรรยากาศเศร้าสลด หดหู่ ว่าเหว่ ที่ทิ้งให้คนแก่ชราอยู่ตามลำพัง ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ปีนี้แม่เฒ่าแพงอายุได้ ๘๐ ปีแล้ว ชีวิตผ่านอะไรต่อมิอะไรมากกว่าทุกคนที่รู้จักแก ดวงตาโหลลึก ซึ่งมักจะเหม่อมองออกไปยังอ่าวบ้านกรูดอยู่เสมอ นั้นทำให้ดูเหมือนว่าแกกำลังใช้ความคิดหรือไม่ก็ทวนคิดถึงบางสิ่งบางอย่างที่หายไปจากชีวิตไปแล้ว แก่อาจคิดถึงลูกสาวที่พาหลานเดินทางเข้าเมืองหลวงโดยไม่เคยติดต่อกลับมาอีกเลย ไม่เช่นนั้นแกก็อาจคิดฝันที่จากไปตั้งแต่ครั้งแกยังเป็นสาวมีลูกเล็ก ใบหน้าตกรกระยิบย่น และนัยน์ตาขุ่นๆ นั้นเล่าก็ช่างยากแก่การเข้าใจสำหรับผู้ที่ยังไม่เคยผ่านชีวิตมายาวนานขนาดแก...

(ภพ เบญญาภา. “แม่เฒ่าแพง,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๒๑-๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๐)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้ใช้น้ำเสียงบรรยายถึงบรรยากาศที่ครอบครัวหนึ่งปล่อยให้หญิงชราใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง ซึ่งลูกของนางแท้ๆ กลับไม่สนใจผู้เป็นแม่ ปล่อยให้นางต้องมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว เท่านั้นยังไม่พอนางยังสายตาพร่ามัว ต้องหาเลี้ยงชีพตัวเองด้วยการเก็บกระป๋องขายดำรงชีวิต เรื่องนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมครอบครัวที่เปลี่ยนแปลงเป็นครอบครัวเล็กๆ ไม่มีการติดต่อระหว่างเครือญาติ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างญาติพี่น้องลดน้อยลงตามยุคสมัยที่เปลี่ยนไป

เรื่อง วันสมัครงาน ผลงานของ สุคนธรส โพธิ์อยู่ ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงสร้างบรรยากาศเศร้าสลด หดหู่ ว่าเหว่ ของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเธอกำลังนั่งรถโดยสารเพื่อออกไปสมัครงาน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...“บัณฑิตใหม่ตงงานนับแสน” ฉันไม่ได้อ่านรายละเอียดเพราะมันถูกบรรจุในตัวอักษรที่เล็กเกินกว่าฉันจะมองเห็น แต่ถ้ามันใหญ่พอจะยินดีอ่านมันล่ะหรือ? มีความจำเป็นจะต้องบริโภคข่าวนี้ให้ใจหดหู่ไปเพื่ออะไร...

(สุคนธรส โพธิ์อยู่. “วันสมัครงาน,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๑๐-๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวนี้ ผู้เขียนใช้น้ำเสียงที่สร้างบรรยากาศเศร้าสลด ทดหู่ ว่าแห้วที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาวะการตกงานของตัวละครเอกกำลังเผชิญถึงการตกงานและกำลังออกไปสมัครงานท่ามกลางจำนวนบัณฑิตที่จบการศึกษาใหม่นับแสนคน ปัญหาการว่างงานของบัณฑิตจบใหม่ของประเทศไทยที่มีมากขึ้นเรื่อยๆ และการแก้ไขนั้นก็เป็นไปได้ยาก

เรื่อง เหตุเกิดที่โค้งไฮเวย์ร้อยศพ ผลงานของ อีระ อีระเสถียร ได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงที่สร้างบรรยากาศเศร้าสลด ทดหู่ ว่าแห้ว จากการเกิดอุบัติเหตุทางถนน ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...เป็นรถตู้คันโตที่ห้อมมาเต็มศึก เร็วเกินกว่าจะควบคุม ไวเกินกว่าจะต้านทานไหว เจ้าของบังเหียนชะตากรรมจึงพารถกระแทกเข้าใจกลางตัวโคลถัก แรงปะทะอันมหาศาลสร้างความเสียหายยับเยินทั้งสองฝั่ง เจ้าปีกหลังห้องระเบิดแตกตายคาที่ ส่วนคณะนักท่องเที่ยวยุวพลึกคว่ำพลึกหงายสามตลบ ลงมานอนแอ้งแม้งอवलอบไปด้วยคว้นดำ กลิ่นคาวเลือดโชยคลุ้งไปทั่วถนน เสียงร้องโหยหวนดังขึ้นจากริมฝีปากขอความตาย ใครก็ได้ช่วยเอาเขาออกไปจากความทรมานทรมานของถนนรกรกนี้เสียที เสี่ยววินาทีตั้งสัญญาณกรีดเสียงระรัวเรียกพวกเขาออกมาจากที่ตั้งดวงตากระหะเหียน กระหือหรือหิวกระหายย่องเข้ามาในเงาสายัณฑ์จะลับเหลี่ยมโลก แล้วอาวูธในมือมือนั้นก็เผยโฉมซัดกลางไฮเวย์เลือด พรึบตาเตี้ยวปฏิบัติการชะแลง หงายก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังฝูงไฮยีน่าฉีกกระชากร่างบาดเจ็บของกระต่ายป่ากองหลอนค้นหาสิ่งที่ต้องการอย่างเร่งรีบ ไม่สนใจรถราที่ชะลอวิ่งผ่านหยุดมอง สิ้นทรัพย์ในยามนี้ย่อมไม่มีใครเป็นเจ้าของ โชคลาภมีค่ามากกว่าสายตาทมิฬนแคลนและคำตำท้อสาปแช่ง เบื้องหลังในมือของชาวเราจึงเต็มไปด้วยสิ่งของมีค่าราคาแพงเสร็จหมดครบครันถ้วนแล้ว จึงร่นกายหายไปคนละทิศทาง ดังผีสิงไร้รูปลักษณะไร้ร่องรอย

(อีระ อีระเสถียร. "เหตุเกิดที่โค้งไฮเวย์ร้อยศพ," เนชั่นสุดสัปดาห์.

๓๐ มีนาคม ๒๕๕๕. หน้า ๕๔)

เรื่องสั้นเรื่องนี้ ผู้เขียนได้นำเสนอการใช้น้ำเสียงที่สร้างบรรยากาศเศร้าสลด ทดหู่ ว่าแห้ว ถึงความเห็นแก่ตัวของตัวละครในเรื่องสั้นที่ออกมาขนถ่ายสินค้าในบรรทุกันที่เกิดอุบัติเหตุ โดยขบวนการชาวบ้านหมู่บ้านไฮเวย์ เป็นหมู่บ้านที่อยู่ริมถนนสายดังกล่าว ออกมาขโมยหยิบสิ่งของของทรัพย์สินของมีค่า เช่น สร้อย แหวน นาฬิกา และของมีค่าของผู้ประสบอุบัติเหตุไปอย่างไม่สนใจโยติของผู้ที่ขับรถผ่านไปมา และยังซ้ำร้ายที่ไม่ยอมช่วยเหลือผู้ที่บาดเจ็บที่ร้องโอดครวญขอความช่วยเหลืออยู่ในซากรถยนต์ที่พังยับเยิน อีกทั้งผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นถึงจิตใจของมนุษย์ที่ไม่ช่วยเหลือกัน ในยามที่ทุกข์ยากลำบาก และสะท้อนให้สังคมปัจจุบันได้รับรู้ว่าเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน

๕. น้ำเสียงปลุกเร้าใจ วรรณกรรมที่มีน้ำเสียงปลุกเร้าใจมักเป็นวรรณกรรมที่มีจุดหมายชวนหมายชวนเชิญและโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านเปลี่ยนแปลงความคิดและการกระทำไปในทางสร้างสรรค์อย่างใดอย่างหนึ่ง

เรื่อง ผู้สูญหายในเดือนพฤษภาคม ผลงานของ พินพระจันทร์ ได้ใช้กลวิธี การใช้น้ำเสียงในการเชิญชวนและโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านรำลึกเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมพ.ศ. ๒๕๓๕ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...วันนี้ (บ่ายวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๓๕) ย้อนไปในวันนั้น ฉันจำเหตุการณ์ เริ่มต้นของทุกๆ อย่างได้ดี มันเป็นวันแรกที่เราประชุมกันที่คณะสังคมศาสตร์ระหว่าง อาจารย์และนักศึกษาถึงการกำหนดทำที่และสิ่งที่เราควรทำเพื่อให้สังคมและรัฐบาลรับรู้ เราคัดค้านการขึ้นมาเป็นนายกฯ ของพลเอกคนหนึ่ง เพราะตอนนี้ทางส่วนกลางจะเปิด เวทีปราศรัยกันแล้ว พลึงของส่วนกลางเพียงอย่างเดียวคงจะไม่พอ ถ้าส่วนภูมิภาคไม่ช่วย ด้วย อันที่จริงเรื่องนี้ทางองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยของเราได้แสดงความเห็นคัดค้าน ตั้งแต่ประกาศร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ เมื่อปลายปีที่แล้ว ตอนนั้นพลเอกคนนั้นยัง ออกมาให้สัมภาษณ์ว่า เขาจะไม่รับตำแหน่งนายกฯ จึงให้กระแสการคัดค้านเบาบาง แต่ เมื่อต้นเดือนเมษายนนี้เองที่เขาขึ้นมาเป็นนายกฯ และให้สัมภาษณ์อีกครั้งใหม่ว่า “เสีย สัตย์เพื่อชาติ” ความเห็นคัดค้านจากหลายฝ่ายจึงหนาเสียงขึ้น ทหารอากาศศรียตรี คนหนึ่งเริ่มอดข้าวประท้วงหน้ารัฐสภาพลตรีคนหนึ่งเดินถือตะเกียงในยามกลางวันเพื่อ บอกถึงยุคมืดของประชาธิปไตย นักการเมืองหลายพรรคแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย มีการเปิด ปราศรัยที่ลานพระบรมรูปทรงม้า มีการเซ็นชื่อให้กำลังใจทหารอากาศศรียตรีคนนั้น มีการชุมนุมย่อยๆ เกิดขึ้นทุกๆ วัน จนวันนี้ เสียงประชาชนปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจน เมื่อมีการนัดชุมนุมที่ท้องสนามหลวง...

(พินพระจันทร์. “ผู้สูญหายในเดือนพฤษภาคม,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๒-๘ มีนาคม ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการใช้น้ำเสียงเชิงปลุกเร้าใจให้ผู้อ่าน ได้หวนรำลึกเหตุการณ์ในยุคพฤษภาทมิฬ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ประชาชนเคลื่อนไหวประท้วง รัฐบาลที่ พล.อ.สุจินดา คราประยูร เป็นนายกรัฐมนตรี และต่อต้านการสืบทอดอำนาจของ คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ (รสช.) ระหว่างวันที่ ๑๗-๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นการรัฐประหารรัฐบาล พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ นำไปสู่เหตุการณ์ปราบปรามและปะทะกัน ระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหาร กับ ประชาชน ผู้ชุมนุม มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งสำคัญ

เรื่อง เดือนตุลา...ฉัน รัก เธอ ผลงานของ แสงดาว ศรีทอมนัน ได้ใช้กลวิธีการใช้น้ำเสียงในการเชิญชวนและโน้มน้าวใจให้รำลึกเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ๒๕๑๖ และเหตุการณ์มหาโหด ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งว่า

...ฉันยังจำได้ไม่ลืมเลือน ไม่ว่าจะเป็เหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และ เหตุการณ์มหาโหด ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ปัง ปัง ...วิต บูมบ์...เสียง “ระเบิดบาป- กระสุนบ้า” ดังกึกก้องในวิทยุทรานซิสเตอร์ จากในเมืองศูนย์กลางอำนาจรัฐสมมติที่ นักเรียน นิสิต นักศึกษา ประชาชน ชุมนุมใหญ่อย่างสงบ สันติต่อต้านการกลับคืนมาสู่เมืองไทยของผู้ที่เราเรียกว่า “เผด็จการทรราชย์”...ตอนนั้นประชาชนและพวกเราชุมนุมกันที่ศาลากลางเชียงใหม่ เพื่อหนุนช่วยการชุมนุมต่อสู้ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ “เร็ว เร็ว รีบสลายตัว พี่น้องเราทางกรุงเทพ ถูกบดขยี้แล้ว” แกนนำนักศึกษาของพวกเรา ประกาศบนเวที เสียง “ระเบิดบาป-กระสุนบ้า” ยังดังกึกก้องกังวาน พร้อมสลบเสียงไซโยให้ร้องของคนบาปที่ลุยฝ่าประชาชน ในสถานีวิทยุยานเกราะและเครือข่าย ใ้บุญเหลือเกิน สำหรับนักศึกษาประชาชนผู้ชุมนุม ณ ดินแดนแห่งยอดดอยเหนือ พอพวกเราสลายตัวไปไม่กี่นาที พวกเรากลุ่มอันธพาลจาก การจัดตั้งของทางการ และกลุ่ม ลูกเสือชาวบ้านที่ถูกปลูกให้ “ล้างหลัง คลั่งชาติ” ก็บุกเข้ามาอย่างกระหายนืด... หากเราสลายตัวเข้าไปนิตการฆาตกรรมหมู่ต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนละฉันเองก็อยู่ร่วมในนั้นด้วย...

(แสงดาว ศรีทษามัน. “เดือนตุลา...ฉัน รัก เธอ,” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ๑๖-๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕. หน้า ๗๑)

เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนได้เชิญชวนและโน้มน้าวให้ผู้คนได้ย้อนรำลึก เหตุการณ์ทางการเมืองที่ปะทะในยุคนี้ เป็นความทรงจำของคนเดือนตุลา คือวันที่ ๑๔ ตุลา ๒๕๑๖ และเหตุการณ์มหาโหด ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ซึ่งเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา พ.ศ. ๒๕๑๖ นับเป็นเหตุการณ์สำคัญในทางการเมืองของไทยสมัยใหม่ เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่แสดงให้เห็นความตื่นตัวทางการเมืองของพลังมวลชนนอกระบบราชการ โดยเฉพาะนิสิต นักศึกษาและประชาชนที่ลุกขึ้นมาต่อต้านการปกครองแบบเผด็จการทหาร เรียกร้องรัฐธรรมนูญ และการปกครองแบบประชาธิปไตย

จากการวิเคราะห์การใช้น้ำเสียงในเรื่องสั้นจากนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ พบว่า นักเขียนเรื่องสั้นส่วนใหญ่นิยมใช้การใช้น้ำเสียง ประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย มากที่สุด รองลงมา น้ำเสียงโศกเศร้า สลดหดหู่ ว่างเหว และน้ำเสียงแสดงอารมณ์ขัน ล้อเลียน ตามลำดับ

ตารางที่ ๒ สรุปกลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้น ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕

นิตยสาร	มติชนสุดสัปดาห์	เนชั่นสุดสัปดาห์	สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์
<p>กลวิธีการดำเนินเรื่อง</p> <p>กลวิธีการดำเนินเรื่อง ตามแบบปฏิทิน จำนวน ๒๓ เรื่อง</p>	<p>๑.หยุดจาง</p> <p>๒.เหรียญรุ่นแรก</p> <p>๓.หญิงเสา</p> <p>๔.ปีใหม่</p> <p>๕.บัต-ปะ-ซา-ชน-ยายภัย</p> <p>๖.ร่างและวิญญาณ</p> <p>๗.เรื่องมดที่กลายเป็นเรื่องช้าง</p> <p>๘.คำประกาศของนักบุญ</p> <p>๙.ทางเลือกของคนชายขอบ</p> <p>๑๐.หมาในสวนยาง</p> <p>๑๑.พรานไพร</p> <p>๑๒.ใบไม้</p> <p>๑๓.ปารีชาติ</p> <p>๑๔.การหายไปของวัวแม่พันธุ์</p> <p>๑๕.ก็เพราะปัญหาของผมนี้แหละที่กลายเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา</p> <p>๑๖.ยอดปรารถนาของมนุษย์และสิ่งที่มีมนุษย์ฟังล้มล้าง</p> <p>๑๗.ในรอยยิ้มเธอ</p> <p>๑๘.ความหมายในรอยยิ้ม</p>	<p>๑.หญิงชราที่ต้นขาของชายหนุ่มข้างบ้าน</p> <p>๒.เหตุการณ์หลังอุทกภัย</p> <p>๓.เหรียญสิบในมือคุณ</p> <p>๔.เหตุเกิดที่โค้งไฮเวย์ ร้อยศพ</p> <p>๕.เลขที่ออก</p> <p>๖.ตุ๊กตาแขนด้วน</p> <p>๗.วิญญาณในห้องปฏิบัติการเคมี</p> <p>๘.กลางสายน้ำและผู้มาเยือน</p> <p>๙.มันคือสงคราม</p> <p>๑๐.โจ จำเลยและโทรทัศน์วงจรปิด</p> <p>๑๑.เรื่องจริงที่ต่างหลงเชื่อว่ามันเป็นเรื่องโกหก</p> <p>๑๒.มงคลชีวิต</p> <p>๑๓.สวนในบทกวี</p> <p>๑๔.น้องชายคนที่ห้า</p> <p>๑๕.เด็กน้อยผู้มาไกลเกินกว่าจะถอย</p> <p>๑๖.ดาวสองดวง</p> <p>๑๗.ต้นยางโพรง</p>	<p>๑.หมู่บ้านเห็ดทองคำ</p> <p>๒.บหลงโทษ</p> <p>๓.รองเท้าเด็ก</p> <p>๔.พุ่มนี้ในสวรรค์</p> <p>๕.คนถึบซาเล้งและผู้ชุมนุม</p> <p>๖.เมืองง่วงเหงาหาวนอน</p> <p>๗.เสียงเพรียกของคนยาก</p> <p>๘.กลางทะเลลึก, โศกนาฏกรรมและความคับแค้น</p> <p>๙.มิราจ</p> <p>๑๐.นรกทั้งเป็น</p> <p>๑๑.เทพธิดापีกหัก</p> <p>๑๒.การพลัดหลงของเมล็ดพันธุ์</p> <p>๑๓.เขาเธอและปลายทาง</p> <p>๑๔.โรคเสียงหาย</p> <p>๑๕.วันสมัครงาน</p> <p>๑๖.แมวดำ ตุ๊กแก และผีพราย</p> <p>๑๗.คุณธรรมของเรา</p> <p>๑๘.คนเก็บขยะ</p> <p>๑๙.ตัวอะไร</p> <p>๒๐.ความรักไม่ตาย</p>

นิตยสาร กลวิธีการดำเนินเรื่อง	มติชนสุดสัปดาห์	เนชั่นสุดสัปดาห์	สยามรัฐสัปดาห์ วิจารณ์
กลวิธีการดำเนินเรื่อง แบบปฏิทิน	๑๙. เจมส์อดีตทหาร หนุ่มแห่งกองกำลัง ปลดปล่อยชูดาน	๑๘. ของขวัญชิ้น สุดท้ายความตายของ ลุงเหม ๑๙. รอยช่วน ๒๐. แข่ง ๒๑. ที่นี้ปิดตานี้ ๒๒. เดือดหิน ๒๓. เงาความจริง ๒๔. แต่เข้าแต่	
กลวิธีการดำเนินเรื่อง แบบเล่าย้อนหลัง จำนวน ๒๓ เรื่อง	๑. อย่าให้ต้องกลับไป สวมหมวกใบนั้น ๒. ความงามใน ความตาย ๓. ฟรุ้งนี้เข้าของ เด็กผู้ชาย ๔. สุสานวาทกรรม ๕. กติกาของเพื่อน ๖. ขอโทษผมมาสาย ๗. ประตุลับในห้อง พระราชอาปรับอากาศ ของผม	๑. มันก็แค่หมา ๒. แม่เต่าแพง ๓. ดวงไฟในสวน ๔. ตะรุเตา ๕. เม็ดทรายในสายน้ำ ๖. ทनावผ่านวม ๗. มีแม่น้ำอีกก็สาย ในโลกนี้	๑. คำสารภาพ ๒. ยามบ่ายวันนั้น ๓. งูเหวดดา ๔. ใบหน้าสุดท้าย ๕. ผู้สูญหายในเดือน พฤษภาคม ๖. เดือนตุลาฯ ฉันรักเธอ ๗. ฟีน้องสายน้ำและ ความหลัง ๘. คติโจร ๙. วันรอฟอกกลับบ้าน
กลวิธีการดำเนินเรื่อง แบบย้อนไปย้อนมา จำนวน ๒๑ เรื่อง	๑. ก้อนหินเอ็กซ์ ๒. โบนัสของบอนนี่ ๓. ทางออก ๔. ผีและปีศาจ ๕. ประชาธิปไตย ในช่องปาก ๖. สังฆานุภาพ ๗. การต่อสู้ในปีที่ ๘๐ ของชายชรา ๘. ญาติโยง	๑. เรื่องโง่ๆ ของข้าพเจ้า ๒. Autography ๓. สะล้อ ซอด้ ไวโอลินปีชวา ๔. เสือในป่า ๕. สุขสันต์วันเกิด หวานตาหวานใจ ๖. คินที่ทนทุกข์กับเช้า ที่มาถึง	๑. พิณยกรรมของชาย วัยกลางคน ๒. วันหนึ่งบันรลไฟฟ้า ๓. ผมเพิ่งกลับจาก เมืองลับแล ๔. เรือ

นิตยสาร	มติชนสุดสัปดาห์	เนชั่นสุดสัปดาห์	สยามรัฐสัปดาห์ วิจารณ์
กลวิธีการดำเนินเรื่อง			
กลวิธีการดำเนินเรื่อง แบบย้อนไปย้อนมา จำนวน ๒๑ เรื่อง	๙. ในดินแดนวิชาการ ๑๐. โจทย์ระคน	๗. ในคำคืนอัน เป็นนิรันดร์	

จากตารางที่ ๒ พบว่า นักเขียนเรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ นิยมเลือกใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน มากที่สุด อาจอันเนื่องมาจากกลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทิน เป็นการดำเนินเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง และสมเหตุสมผลผูกปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งเริ่มทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยเริ่มต้นตั้งแต่ตัวละครเกิด เติบโต เป็นหนุ่มสาวจนกระทั่งแก่และถึงแก่กรรม จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้นักเขียนเรื่องสั้นนิยมเลือกใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามแบบปฏิทินมากที่สุด

ตารางที่ ๓ สรุปกลวิธีการนำเสนอหรือมุมมองของการเล่าเรื่อง (Point of View)
ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕

<p>นิตยสาร</p> <p>กลวิธีการนำเสนอ หรือมุมมองของ การเล่าเรื่อง (Point of View)</p>	<p>มติชนสุดสัปดาห์</p>	<p>เนชั่นสุดสัปดาห์</p>	<p>สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์</p>
<p>กลวิธีการเล่าเรื่องโดย ผู้แต่งใช้สรรพนาม บุรุษที่ ๑ จำนวน ๓๙ เรื่อง</p>	<p>๑.หญิงเสา ๒.ปีใหม่ ๓.ร่างและวิญญาณ ๔.หมาในสวนยาง ๕.พรานไพร ๖.ใบไม้ ๗.ปารีชาติ ๘.การหายไปของวิว แม่พันธุ์ ๙.ความหมายใน รอยยิ้ม ๑๐.อย่าให้ต้อง กลับไปสวมหมวก ใบนั้น ๑๑.สุสานวาทกรรม ๑๒.กตีกาของเพื่อน ๑๓.ขอโทษผมมาสาย ๑๔.ประตูลับในห้อง พระราชินี ๑๕.ผีและปีศาจ ๑๖.ในดินแดนวิชาธร</p>	<p>๑.ตุ๊กตาแขนด้วน ๒.วิญญาณใน ห้องปฏิบัติการเคมี ๓.กลางสายน้ำและ ผู้มาเยือน ๔.มันคือสงคราม ๕.ใจ จำเลยและ โทรทัศน์วงจรปิด ๖.เรื่องจริงที่ต่าง หลงเชื่อว่ามันเป็น เรื่องโกหก ๗.เงาความจริง ๘.ของขวัญชิ้นสุดท้าย ความตายของลุงเหม ๙.แข่ง ๑๐.มันก็แค่หมา ๑๑.ในคำคืนอันเป็น นิรันดร์</p>	<p>๑.กลางทะเลลึก, โศกนาฏกรรมและ ความคับแค้น ๒.มิราจ ๓.โรคเสียงหาย ๔.วันสมัครงาน ๕.คุณธรรมของเรา ๖.ตัวอะไร ๗.คำสารภาพ ๘.ยามป่วยวันนั้น ๙.ผู้สูญหายใน เดือนพฤษภาคม ๑๐.เดือนตุลา ฉันรักเธอ ๑๑.พี่น้องสายน้ำและ ความหลัง ๑๒.ผมเพิ่งกลับมาจาก เมืองลับแล</p>

นิตยสาร กลวิธีการนำเสนอ หรือมุมมองของ การเล่าเรื่อง (Point of View)	มติชนสุดสัปดาห์	เนชั่นสุดสัปดาห์	สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์
กลวิธีการเล่าเรื่อง โดยผู้แต่งใช้ สรรพนามบุรุษที่ ๓ จำนวน ๕๑ เรื่อง	๑.หยุดจาง ๒.เหรียญรุ่นแรก ๓.เรื่องมดที่กลายเป็นเรื่องช้าง ๔.คำประกาศของนักบุญ ๕.ทางเลือกของคนชายขอบ ๖.ในรอยยิ้มเธอ ๗.เจมส์อดีตทหารหนุ่มแห่งกองกำลังปลดปล่อยชูดาน ๘.ก็เพราะปัญหาของผมนี้แหละที่กลายเป็นปัญหาส่วนตัวของเขา ๙.ความงามในความตาย ๑๐.ก้อนหินเอ็กซ์ ๑๑.โบนัสของบอนนี่ ๑๒.ประชาธิปไตยในช่องปาก ๑๓.สังฆานุภาพ ๑๔.โจทย์ระคน	๑.สุขสันต์วันเกิดหวานตาหวานใจ ๒.สล้อ ซออุ๊ไวโอลิน ปี่ชวา ๓.มีแม่น้ำอีกที่สายบนโลกนี้ ๔.หนาวผ่านลม ๕.เมื่อดทรายในสายน้ำ ๖.ดวงไฟในสวน ๗.แต่เช้าแต่ ๘.เดี่ยหิ้น ๙.ที่นี้ปัดตานี้ ๑๐.รอยข่วน ๑๑.ต้นยางโพรง ๑๒.ดาวสองดวง ๑๓.น้องชายคนที่ห้า ๑๔.สวนโนบทกรี ๑๕.มงคลชีวิต ๑๖.เลขที่ออก ๑๗.เหรียญสิบในมือคุณ ๑๘.หญิงชรา กับต้นชบาของชายหนุ่มข้างบ้าน ๑๙.เหตุการณ์หลังอุทกภัย	๑.บทลงโทษ ๒.รองเท้าเด็ก ๓.พรุ่งนี้ในสวรรค์ ๔.เมืองง่วงเหงาหาวนอน ๕.คนเก็บชาเล็งและผู้ชุมนุม ๖.เสียงเพรียกของคนยาก ๗.นรกทั้งเป็น ๘.เทพธิดาปีกหัก ๙.การพลัดหลงของเมล็ดพันธุ์ ๑๐.เขาเธอและปลายทาง ๑๑.คนเก็บขยะ ๑๒.ความรักไม่ตาย ๑๓.แม่เฒ่าแพง ๑๔.งูเหวดา ๑๕.ใบหน้าสุดท้าย ๑๖.วันรอฟ้อกลับบ้าน ๑๗.เรือ ๑๘.วันหนึ่งรถไฟฟ้า

นิตยสาร กลวิธีการนำเสนอ หรือมุมมองของ การเล่าเรื่อง (Point of View)	มติชนสุดสัปดาห์	เนชั่นสุดสัปดาห์	สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์
กลวิธีการเล่าเรื่องโดย ผู้แต่งใช้หลายแบบ ผสมผสานกัน จำนวน ๑๒ เรื่อง	๑. ทางออก ๒. ยอดปรารถนาของ มนุษย์และสิ่งที่มนุษย์ พึ่งล้มล้าง ๓. พรุ่งนี้ของเด็กผู้ชาย	๑. คินที่ทนทุกข์กับ เข้าที่มาถึง ๒. เสือในป่า ๓. Autography ๔. เด็กน้อยผู้มาไกล เกินกว่าจะถอย ๕. เหตุเกิดที่ไค้งไฮเวย์ ร้อยศพ	๑. หมูบ้านเห็ดทองคำ ๒. แมวดำ ตุ๊กแกและ ผีพราย ๓. คติโจร ๔. พิณยกรรมของชาย วยกลางคน
ผู้แต่งในฐานะเป็น ผู้กำกับเป็นผู้มอง ภายนอก จำนวน ๕ เรื่อง	๑. ญาติโยง ๒. การต่อสู้ในปีที่ ๘๐ ของชายชรา ๓. บัด-ปะ-ซา-ชน- ยายภัย	๑. ตะรุเตา ๒. เรื่องโง่ๆ ของข้าพเจ้า	

จากตารางที่ ๓ พบว่า นักเขียนเรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ นิยมเลือกใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้แต่งใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ มากที่สุด กล่าวคือ กลวิธีดังกล่าวผู้เล่าเรื่องเป็นผู้รู้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ทั้งหมดของเรื่อง เหมือนว่าผู้แต่งทำหน้าที่เป็นผู้เล่าเรื่องราวเอง โดยใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ (เขา หล่อน เธอ มัน) ผู้เล่าเรื่องสามารถสอดแทรกเข้าไปในเรื่องได้ เช่น แสดงทัศนะ ความรู้สึก ความคิดเห็นการวิพากษ์วิจารณ์ ถ่ายทอดอดีต ปัจจุบันและอนาคตของตัวละครทุกตัว ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ นักเขียนเรื่องสั้นเลือกนิยมใช้มากที่สุด

ตารางที่ ๔ สรุปการใช้น้ำเสียงในเรื่องสั้น ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕

กลวิธีการ ใช้น้ำเสียง ในเรื่องสั้น	มติชนสุดสัปดาห์	เนชั่นสุดสัปดาห์	สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์
การใช้น้ำเสียงประชด ประชัน เสียดสี เยาะหยัน จำนวน ๒๗ เรื่อง	๑.อย่าให้ต้องกลับไป สวมหมวกใบนั้น ๒.กติกากองเพื่อน ๓.สุสานวาทกรรม ๔.ความงามใน ความตาย ๕.ก็เพราะปัญหาของ ผมนี้แหละที่กลายเป็น ปัญหาส่วนตัวของเขา ๖.คำประกาศ ของนักบุญ	๑.โจ จำเลยและ โทรทัศน์วงจรปิด ๒.สะล้อ ซอฮู้ ไวโอลิน ปี่ขวา ๓.หนาวผ่านวม ๔.ต้นยางโพรง ๕.ดาวสองดวง ๖.น้องชายคนที่ห้า ๗.กลางสายน้ำและ ผู้มาเยือน ๘.ของขวัญชิ้นสุดท้าย ความตายของลุงเหม ๙.มันก็แค่หมา ๑๐.ในคำคืนอัน เป็นนิรันดร์ ๑๑.ที่นี้ปัดธานี	๑.รองเท้ากงเต็ก ๒.นรกทั้งเป็น ๓.การพลัดหลงของ เมล์ดีพันธุ์ ๔.คนเก็บขยะ ๕.วันรอฟอกกลับบ้าน ๖.เรือ ๗.หมู่บ้านเห็ดทองคำ ๘.พี่น้องสายน้ำและ ความหลัง ๙.คำสารภาพ ๑๐.โรคเสียงหาย
การใช้น้ำเสียง โศกเศร้า สลดหดหู่ ว่าเหว จำนวน ๗ เรื่อง	ยอดปรารถนาของ มนุษย์และสิ่งที่มนุษย์ พึงล้มล้าง	๑.เหรียญสิบในมือคุณ ๒.หญิงชราที่ต้นขา ของชายหนุ่มข้างบ้าน ๓.เหตุเกิดที่โค้งไฮเวย์ ร้อยศพ	๑.แม่เต่าแพง ๒.เขาเธอ และปลายทาง ๓.วันสมัครงาน
การใช้น้ำเสียงแสดง อารมณ์ขัน ล้อเลียน จำนวน ๕ เรื่อง	๑.ทางออก ๒.ประชาธิปไตย ในช่องปาก	๑.เลขที่ออก ๒.มีแม่น้ำอีกก็สาย บนโลกนี้ ๓.สุขสันต์วันเกิด หวานตาหวานใจ	

นิตยสาร	มติชนสุดสัปดาห์	เนชั่นสุดสัปดาห์	สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์
กลวิธีการ ใช้น้ำเสียง ในเรื่องสั้น			
การใช้น้ำเสียง โกรธเคี้ยว แสดง อารมณ์ร้อนแรง จำนวน ๓ เรื่อง	เรื่องมดที่กลายเป็น เรื่องช้าง	เรื่องจริงที่เราต่างหาก หลงเชื่อว่ามันคือ เรื่องโกหก	เสียงเพรียกของ คนยาก
การใช้น้ำเสียงน้ำเสียง ปลุกเร้าใจ จำนวน ๒ เรื่อง			๑.ผู้สูญหายใน เดือนพฤษภาคม ๒.เดือนตุลาฯ ฉันรักเธอ

จากตารางที่ ๔ พบว่า นักเขียนเรื่องสั้นในนิตยสารรายสัปดาห์ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ นิยมเลือกใช้กลวิธีการใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะหยัน มากที่สุด เพราะผู้แต่งเลือกที่จะใช้เสนอความคิด ความรู้สึกของตนเอง ในกรณีที่ไม่สามารถวิพากษ์วิจารณ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งได้โดยตรง อันเนื่องมาจากสภาพสังคม การเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ การศึกษา วัฒนธรรมประเพณี ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่บีบบังคับให้นักเขียนเรื่องสั้นได้ถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของการเสียดสี ประชดประชัน เยาะเย้ย สิ่งที่เกิดขึ้นมาในสังคม นักเขียนเหล่านี้จะแฝงความรู้สึกนึกคิดที่มีความอัดอั้นตันใจออกมาผ่านบทสนทนา หรือผ่านตัวละครในเรื่อง เพื่อสื่อไปยังผู้อ่านให้รับรู้ความรู้สึกของนักเขียน ด้วยเหตุผลข้างต้น จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้นักเขียนเรื่องสั้นเลือกนิยมใช้กลวิธีการใช้น้ำเสียงประชดประชัน เสียดสี เยาะหยัน มากที่สุด